

Fzile FARA

MONIKA PEETZ

Monika Peetz s-a născut în 1963, în Germania. A studiat germanistica, științele comunicării și filozofia la Universitatea din München. După excursuri în advertising, în dramaturgie și în lumea editorială, din 1990 este redactor la Bayerischer Rundfunk în redacția de film, iar din 1998 a devenit autoare de romane cu un imens succes.

MONIKA PEETZ

7 zile FARA

traducere din limba germană de
MIHAI MOROIU

CADRIL[®]

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Monika Peetz, SIEBEN TAGE OHNE

Originally published in the German language as „Sieben Tage ohne“ by Monika Peetz

© 2012, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Cologne/Germany

© Baroque Books & Arts[®], 2014

Imagina copertei: Ana WAGNER

Concepție grafică © Baroque Books & Arts[®]

Redactor: Denise GEORGESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PEETZ, MONIKA

7 zile fără / Monika Peetz;

trad.: Mihai Moroiu. - București: Baroque Books & Arts, 2014

ISBN 978-606-8564-13-5

I. Moroiu, Mihai (trad.)

821.112.2-31=135.1

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Pentru Heide și Karl Heinz Peetz

1

Era una dintre acele zile grele. Eva își terminase schimbul de dimineată, la clinică, cei patru copii se certau în gura mare pe scaunul din fața computerului, iar soțul ei, Frido, după ce promisese că se va ocupa de cină, întârzia la birou. Iar ea, într-o oră și jumătate trebuia să fie la Le Jardin, la „francezul lor“. De câteva zile Eva aștepta cu nerăbdare momentul de destindere alături de doamnele de marți. În cei șaisprezece ani de când se cunoșteau, legate inițial doar de dorința lor comună de a învăța limba franceză la L'Institut Français din Köln, cele cinci doamne se transformaseră într-o adevărată comunitate legată ca prin jurământ. Doamnele de marți trecuseră împreună cu bine prin furtuni, lovituri ale sorții și un pelerinaj la Lourdes. Și nu le fusese mereu simplu să iasă la capăt. Astăzi, Eva era cea care dorea cu orice preț să ajungă la întâlnire.

Eva se lupta zi de zi cu o listă nesfârșită de obligații și cu planificarea programului familiei ei de șase persoane. După pelerinaj, își reluase cariera de medic. Din nefericire, apa izvorului sfânt nu îl transformase nici pe Frido într-un

prinț-bucătar, nici pe cei trei copii aproape adolescenți și nici pe fiica de zece ani în voluntari pentru treburile casnice. Când a auzit soneria, Eva a fost convinsă că e semn rău. Toți oaspeții obișnuiți ai casei știau că ușa era mereu deschisă. Un simplu reflex de apărare, cu patru copii înclinați cronic să uite unde și-au lăsat cheile și cu o viață socială intensă. Există o singură persoană care, din principiu, suna la ușă și aștepta să îi fie deschisă, în semn de întâmpinare. Eva a gemut. Nu încăpea nicio îndoială, nu avea cum să fie decât mama ei. De când ieșise la pensie, în urmă cu un an și jumătate, era – scurt și cuprinzător – la dispoziția Evei. Prea din scurt. Și prea cuprinzător. Iar la ritualuri mic-burgeze, cum ar fi telefonul prin care să-și anunțe vizita, renunțase de mult.

Regine nu dădea telefon, Regine trimitea semnale Morse, care aminteau de marșul triumfal din *Aida*. Eva își iubea mama. Însă nu în orice clipă. Și cu siguranță nu în prima marți a lunii, când, de șaisprezece ani încoace, avea întâlnire cu prietenele ei, la Le Jardin. Eva și-ar fi dorit să poată răspunde cu un nu hotărât. În schimb, a afișat un zâmbet forțat și a deschis. De tocul ușii se sprijinea nonșalant o hipiotă de șaiszeci și doi de ani, îmbrăcată în rochie cu volane lungă până la pământ, cu imprimeu cu flori mari, iar la gât nenumărate lanțuri, cu pandantive uriașe. De sub pălăria generoasă atârnav două cozi lungi și blonde. Regine își asortase și o pereche de sandale indiene, din piele.

– Bunică-ta a păstrat toate lucrurile pe care le purtam în tinerețe, i-a explicat Regine. De atunci zac în pod, iar acum sunt din nou la modă.

Regine locuia de mulți ani în casa moștenită de la părinții săi, din Bergisch Gladbach. Plictisindu-se latent, ca orice proaspăt pensionar, își concentra acum întreaga energie asupra podului, lăsat în părăsire să-și doarmă somnul de Frumoasă Adormită de zeci și zeci de ani.

- Tipic pentru generația războiului. Bunică-ta Lore nu putea să arunce nimic, i-a spus Regine. Nimic nu lipsește, întregul meu trecut se află acolo. Ei, ia zi, cum ți se pare ținuta?

- Într-o oră trebuie să fiu la Le Jardin, s-a apărut Eva fără convingere.

Dar nevoia mamei sale de a comunica îi depășea empatia.

- Am găsit în pod o carte veche, de-a mea, a început Regine, fluturând un ghid îngălbenit de vreme. Medicina chineză tradițională. Extrem de utilă, a asigurat-o, pornindu-se greoi spre bucătărie. Am slăbit ceva, a remarcat ea, trăgându-și rochia mai sus și măsurându-și fiica îmbrăcată neglijent, ca pentru jogging.

O privire suficientă să-i trezească Evei mustărări de conștiință. De mulți ani, se afla într-un conflict deschis, împotrivindu-se kaloriilor, kilogramele și propriei ei imagini care o înfrunta din oglindă. Eva era fericită ori de câte ori reușea să își îndeplinească jumătate din lista zilnică de obligații. Inevitabil, pe dinafară rămâneau punctele din program din categoria „mers cu bicicleta la clinică”, „înscrisere la un centru de fitness” sau „de început, în sfârșit, cura de ananas”. Garderoba ei era ca un muzeu închinat fetei zvelte, care existase odată. Pe care făcuse prostia să o ignore întotdeauna, considerându-se grasă chiar și pe vremea când era doar un firicel. Raidurile de shopping în compania doamnelor de marți erau un calvar pentru Eva. Cabine de probă fără oglindă, mărci care lucrau exclusiv mărimea 36 și pantaloni XXL slim. În vreme ce prietenele sale se întorceau acasă cu munți de plase, Eva trebuia să se mulțumească întotdeauna cu o pereche de ochelari de soare, un șal și o cutie de prăjituri cu unt.

- Când iubești o femeie, vrei mult, din ce în ce mai mult, o consola Frido, când Eva nu mai reușea să-și închidă fermoarul la rochie.

De regulă, maică-sa era mai puțin reținută, iar astăzi s-a mulțumit să-i arunce doar o privire. Fiind preocupată de cu totul altceva.

– Până acum nu înțelesesem în ce măsură irosește Occidentul resursele de care dispune, s-a animat Regine. Societatea noastră se duce de râpă. Și asta doar din cauză că avem o optică greșită asupra bolilor.

Evei îi era indiferentă cauza prăbușirii Vestului. Ca să poată pleca la Le Jardin, avea treabă cu cele două mașini de spălat, să scoată vasele curate și să bage rufele murdare. Dacă mașina nu apuca să pornească înainte de cină, Frido junior avea să se prezinte mâine dimineață în lenjerie la ora de sport, iar Frido senior fără cămașă la ședința de board.

– M-am informat, a continuat Regine. Există cursuri de perfecționare în medicină naturistă chineză. Extraocupational. Ți-ar veni ca o mânășă.

Eva participase la nenumărate seminare, ca să-și pună la punct cunoștințele medicale și să se mențină la curent cu ultimele descoperiri. Doar gândul la alte noi cursuri o aducea în pragul leșinului.

– Pun eu rufele, tu între timp aranjează-te, i-a propus Regine, care, cu ochiul ei de vultur, descoperise coșul gata pregătit. Bem o ceașcă de ceai, pe urmă dispar, a mai adăugat ea, extrăgând un pachetel din sacul ei brodat, multicolor. Ceaiul dezinvolturii senine, a citit ea. L-am luat special pentru tine.

Eva era un medic apreciat, în stare să își liniștească pacienții, să le încurajeze familia, muncea 19,25 ore pe zi și făcea gospodărie într-o familie de șase persoane – însă în fața mamei sale era absolut dezarmată.

În vreme ce se schimba în grabă, în dormitor, asculta încordată, încercând să-și dea seama ce făcea maică-sa în bucătărie. Nu puteai niciodată fi sigur că nu făcea ordine

și în dulapuri, în mare viteză. Regine îi dădea sfaturi Evei, în orice situație. Gratis și nesolicitat. Mama ei își camufla intervenția masivă sub ghirlande verbale multicolore și își prefața frazele cu clișee de genul „Știi cât sunt de tolerantă, însă dacă îmi permiți să-ți dau un sfat...” Sau: „Tu procedezi desigur exact cum vrei. Dar trebuie să ții seama că...”

Iar vizitele ei neanunțate aveau efectul unei tornade de intensitate medie. Apărea brusc, din nimic, vântura viața Evei și lăsa în urmă un dezastru emoțional. Până la următoarea apariție. Și, cel mai rău, făcea totul cu cele mai bune intenții. După eșecul celor două căsnicii, scurte, câteva idile triste și sfârșitul unei cariere sinuoase, Regine tânjea să aibă și ea importanță în viața cuiva.

Flap-flap, flap-flap-flap lipăia Regine cu sandalele sale pe gresia din bucătărie, în acompaniamentul permanent al lanțurilor de la gât. Eva auzea sertarele deschise și trântite la loc, apa cum curgea neîncetat și ceainicul șuierând pe foc. Apoi ușa spre subsol, cu scârțâitul ei prelung. Și fluieratul Reginei, coborând treptele în pas vioi, spre spălător. Când, dintr-odată, o înjurătură scurtă urmată de un țipăt ascuțit, zgomotul coșului de rufe rostogolit pe scări, izbindu-se de balustradă, și apoi nimic. Nicio mișcare. Niciun sunet. Nimic. Eva a înghețat pe loc. A ieșit în fugă din dormitor și s-a năpustit pe scară, cu pantalonii trași doar pe un picior.

– Mama! a strigat ea spre subsol. Spune ceva! Mama!

Eva simțea cum o lasă picioarele. Regine era obositoare, dar mereu plină de idei și de viață. Nu avea voie să se întâmple. Nu acum. Niciodată! De ce nu se așezaseră amândouă în bucătărie, să bea un ceai? De ce o lăsase pe Regine să se ocupe de rufe?

Amuțise până și zgomotul monoton al jocului de calculator, fondul sonor tipic al multor după-amiezi. Cei patru copii se adunaseră în vestibul. În ultima vreme, Eva avea

tot mai des impresia că se maturizaseră mult, dar acum era ținută de patru perechi de ochi de copii speriați.

– Rămâneți aici, le-a ordonat Eva scurt.

De altfel, niciunul nu dădea vreun semn că ar fi intenționat să coboare să vadă ce s-a întâmplat cu bunica lor.

O tăcere înfiorătoare. Nu-și dorea decât să nu i se fi întâmplat nimic! Să o găsească întreagă pe Regine! Când, din adâncul subconștientului, Evei i-a venit un gând cumplit: așa nu voi mai afla niciodată cine este tatăl meu. Coborând treaptă cu treaptă, cu genunchii tremurând, Evei i se făcea tot mai teamă de ea însăși. De mulți ani, dorința de a dezlega taina propriei sale origini o copleșea ca fluxul cu refluxul. Erau perioade în care, fiind atât de ocupată cu o viață atât de complicată, începuturile i se păreau lipsite de importanță. Urmate de perioade în care simțea că nu poate merge mai departe fără să-și cunoască rădăcinile. În adolescență, suferise mult din cauza lipsei tatălui său. Nici măcar nu știa cum îl cheamă. Iar la întrebările ei, Regine se încăpățâna să rămână mută, întotdeauna. Dezamăgire? Furie? Durere? Sau poate sentimente rănite?

De ce tatăl ei nu își dorise niciodată să fie tată? Uluitor câte gânduri i-au putut trece fulgerător prin minte doar într-o clipă, cât a durat să ajungă lângă mama ei.

Regine zăcea la baza treptelor, într-o poziție stranie, contorsionată, iar Eva a înțeles pe loc că fără ea nu ar mai fi aflat niciodată răspunsul la întrebarea care îi frământa viața. Dar imediat a mai înțeles ceva. Că răspunsul nu va veni niciodată de la Regine.

Mama ei se zvârcolea de durere, cu piciorul stâng răsucit spre exterior, fără să poată sta întinsă și cu atât mai puțin să se ridice. Doar să bodogănească.

– Nu merg la spital, a rostit Regine cât se poate de vioi, când Eva s-a aplecat asupra ei. Sub niciun motiv.

– Chemați salvarea, a strigat Eva spre copii.

Uitase cu desăvârșire că era marți. Prima zi de marți a lunii. Și se liniștise ca prin minune. Ca medic, știa bine ce avea de făcut.

2

– Oare de ce or întârzia doamnele? s-a întrebat Luc.

Proprietarul restaurantului francez se uita derutat spre ușă. Judith era singura care apăruse la Le Jardin, cu punctualitate. Nu avea o familie, nu avea un partener, nu avea o ocupație pretențioasă. Și niciun motiv să întârzie. Pentru Judith era un chin să stea singură la o masă pregătită pentru cinci persoane. Se foia fără astâmpăr pe scaun, conștientă de privirile compătimitoare ale celor din jur. Măcar să fi avut un smartphone. Online, poți să dai impresia că ești ocupat și important. Dar ea nu avea decât un telefon vechi, bun doar pentru apeluri și SMS-uri. Și oricum, rar îi era de vreun folos. Prefera să nu se expună la radiații – și de fapt nu avea niciun sens. De la moartea lui Arne, soțul ei, telefonul tăcea aproape tot timpul.

– Să-ți aduc ceva? a întrebat-o Luc.

Judith a clătinat din cap. Nu-i făcea nicio plăcere să mănânce singură.

– Caroline trebuie să sosească dintr-o secundă în alta, a încurajat-o Luc. Ea e mereu punctuală.

– Probabil s-a prelungit întrevederea cu vreun client, a comentat Judith.

Caroline, avocat de succes, după întoarcerea din pelerinaj muncea mai mult ca oricând.

– Mă întreb, oare Caroline își dă seama că trăiește despărțită de soțul ei? glumea uneori Estelle.

Dar Judith nu schița nici măcar un zâmbet. Era ultima care s-ar fi convenit să se amuze pe seama Carolinei. La urma urmei, Judith avusese propriul ei rol dezonorant în eșecul căsniciei lui Caroline cu Philipp. În vreme ce Arne se stingea de cancer, Judith își căutase consolarea în brațele lui Philipp. Mai întâi medic de familie, apoi sfătuitor și prieten, Philipp ajunsese în final iubitul ei. Iar în timpul pelerinajului, relația lor secretă ieșise la iveală. Și, după cum avea să se dovedească, nu fusese nici singura, nici ultima lui amantă. Apoi Philipp a dispărut din viața lui Judith. Iar ea rămăsese singură, în compania remușcărilor.

Luc i-a adus o gustare, pe o farfurie mică. Ce om minunat! După călătoria la Lourdes, Judith începuse să lucreze patru zile pe săptămână în restaurantul Le Jardin. Dar în prima zi de marți din fiecare lună era servită la rândul ei, ca oricare alt client. Cu ceva vreme în urmă, ar fi considerat stresantă munca într-un restaurant. Astăzi, însă, Le Jardin i se părea o insulă a fericiților. Judith făcea una dintre puținele munci în care expresia „timp liber“ își mai păstra sensul. Nu era obligată, asemenea prietenelor ei, să răspundă la e-mailuri și să fie mereu pregătită să reacționeze la solicitări, indiferent unde, când și cum. Chiar și Estelle, soție bogată de farmacist, care își permisesese întotdeauna să nu aibă un serviciu adevărat și să lase pe seama celor din jur orice treabă mai neplăcută, începuse să sufere de stres. Pentru că, deși ar fi trebuit să știe la ce se înhamă, acceptase să intre în comitetul de organizare a mării gale de caritate a clubului de golf și de atunci era mereu în priză. Chiar și simpla preocupare de a se hotărî ce ținută anume va purta la evenimentele ce aveau să vină o solicita până la disperare.

– Vor sosi curând, a consolat-o Luc din nou, aducându-i al doilea pahar de Prosecco. Din partea casei.

Păcat că nu se putea îndrăgosti de Luc. Judith încercase o singură dată să-i vorbească despre grijile ei. Despre cum, tot mai des, avea sentimentul că nu mai poate ține pasul cu doamnele de marți.

– Înțeleg foarte bine, îi replicase Luc, aruncându-i o privire cât de profundă se pricepea el. La fel mi se întâmplă și mie. Ori de câte ori joacă FC Köln cu FC Bayern.

Singura mângâiere a lui Judith rămânea Kiki, care, asemenea ei, se străduia să-și găsească un echilibru în viață. Kiki, designer de profesie, se întorsese din pelerinajul făcut împreună cu un proiect inspirat pentru o serie de vase și, mai mult decât atât, cu un suvenir deosebit. Pe nume Greta, acum în vârstă de șase luni și jumătate. Motivul pentru care și relația ei cu Max Thalberg luase o turnură mai serioasă decât cu numeroșii lui predecesori. Max avea doar douăzeci și patru de ani și era fiul șefului lui Kiki. Adică al fostului șef. Dacă socrul ei de voie-de nevoie sperase că ea va traversa viața fiului și moștenitorului său ca o bronșită gravă, cu manifestări acute, dar trecătoare, a fost trezit la realitate de rapida apariție în scenă a nepoatei Greta. Kiki și Max împărțeau patul, masa, întreținerea și grijile bănești. Și rămăneau totuși de părere că micuța Greta era tot ce poate fi mai frumos în viața lor. Judith își invidia prietenele și existența lor plină și colorată.

La ora 21.30, întorcându-se amețită spre casă, cu patru Prosecco la bord și o porție de pâine prăjită cu tapenada, cu sentimentul unei neîmpliniri, Judith a descoperit că primise patru SMS-uri. N-avea niciun chef să afle de ce nu reușise să ajungă la Le Jardin niciuna dintre prietenele sale. „Așa

nu se mai poate”, le-a scris ea. „Haide să plecăm împreună, câteva zile, înainte ca monotonia să ne înghită cu totul.“

3

Unde să plece? Și când? Toate? Eva citise SMS-ul lui Judith în mare viteză. După accidentul suferit de Regine, nu apucase nici să mai respire. Spital, cameră de urgențe, radiografie – totul în cea mai mare viteză. Din fericire, Regine nu-și frânsese gâtul, ci doar colul femural. La prima vedere, se împiedicase în poalele rochiei rămase prea lungi, acum când mai scăzuse puțin în înălțime – așa cum aveau să confirme și investigațiile din zilele următoare. Oricât de puțin era dispusă să accepte Regine, nu scara periculoasă din casa Evei era de vină pentru gravitatea accidentului, ci propria ei osteoporoză postmenopauză și cei câțiva centimetri din înălțime pierduți din această cauză.

– Este o afecțiune cronică. Se instalează după menopauză și provoacă scăderea treptată a masei osoase, i-a explicat Eva, cât mai precaut cu putință. Oasele devin poroase și scheletul mult mai fragil. Și se pot fractura cu ușurință.

„Bunica a pățit ceva la climacteriu”, a postat fiica Evei pe Facebook, după ce primise vestea de la mama ei, la telefon. „Dar n-are nicio legătură cu vremea proastă.“

– O boală tipică de bătrânețe, a spus medicul curant, fără pic de diplomație.

– Nu mă dau eu pe mâna unui asemenea fante incompetent, a hotărât Regine.

Prefera să meargă la alt spital. Cel mai bine unde lucra și fiica ei. Așa va putea și Eva să o viziteze cât mai des, chiar și în timpul programului.

– Mă ocup eu, i-a promis Eva.

Și s-a ocupat de toate. De mutare, de nenumăratele amănunte ale organizării, de lista lungă de lucruri de care Regine avea neapărată nevoie, de o internare cât mai agreabilă și de rochia cu volane.

– Pune-o pe foc, a sunat verdictul Reginei, pune pe foc toată garderoba mea de pe vremuri. Zdrențele din pod trebuie să dispară.

„Bunică-ta a păstrat toate lucrurile pe care le purtam în tinerețe”, îi venea mereu în minte Evei, în drum spre Bergisch Gladbach, ca să se ocupe de vechiturile Reginei. „Nimic nu lipsește, întregul meu trecut se află acolo.”

Pe vremuri, Eva profita de orice ocazie să cotrobăiască prin neorânduiala de hârtii ale Reginei, în căutarea oricărui indiciu despre acela care îi era tată. Cum pleca maică-sa în concediu și Evei îi revenea sarcina să se ocupe de flori și de corespondență, scotocea prin toate cutiile vechi, în care Regine își păstra diplomele, certificatele și scrisorile. Dar nicio dată nu îi venise ideea să umble și prin lucrurile bunicilor.

Bergisch Gladbach era pentru Eva un loc deopotrivă străin și familiar. Își petrecuse primii cinci ani din viață pe Ulița Vulturului, la bunici. Trei generații sub același acoperiș. Eva – copil din flori, cu mamă minoră. Atunci, în anii șaizeci, un prilej sigur de cleveteală între vecini. Dar a doua zi după ce a împlinit douăzeci și unu de ani, Regine și-a luat copilul și a fugit la Köln. Și au urmat „anii mei dezordonați”, așa cum îi descrie Regine astăzi. Împinsă de o nestăpânită poftă de viață, mama ei a încercat tot ce i-a ieșit în cale: forme de locuit, joburi, bărbați, ideologii. Și multe din toate acestea nu erau nici potrivite, nici indicate pentru uzul copiilor. Apoi Eva a continuat să petreacă perioade îndelungate la

bunicii din Bergisch Gladbach. Regine o abandona, deseori săptămâni la rând, la Oma Lore și Opa Erich, în vreme ce ea își continua explorările, căutându-se pe sine și echilibrul și sensul vieții în cine mai știe ce ashram din India.

La prima vedere, din vremurile în care Eva mergea la grădiniță și până în prezent, aproape nimic nu se schimbase în acea casă, jumătate de duplex, de pe Ulița Vulturului. Casa și toate lucrurile din ea erau pătrate, drepte și cuminiți: ferestre despărțite în șase ochiuri, o lucarnă masivă în acoperișul solid, cu două ape, o verandă masivă cu trepte și boltă zidită. Un ansamblu fără pretenții, riguros și drept, la fel ca bunicul, fost contabil-șef la Atelierele Anton Dorsch. Buddha din grădină și ghirlanda indiană multicoloră nu puteau înșela pe nimeni: casa cunoscuse și vremuri mai bune.

– Regine de ce nu zugrăvește niciodată? o întreba Frido de câte ori mergeau în vizită.

– Nu sunt nici bani, nici voluntari, îi rezuma Eva situația.

Furia renovărilor care cuprinsese în ultimii ani fosta așezare muncitorească a Atelierele Dorsch nu clintise niciun fir de pe tencuiala cenușie a casei. Până și ecoul puternic al chitarei și al tobelor dezlănțuite din garajul de alături venea ca un salut din vremuri de altădată: *Love me tender, love me sweet*, ofta o voce profundă.

Eva abia apucase să își parcheze mașina, când ușa garajului s-a și dat de perete. Vocalistul formației de pensionari Schmitz & Friends, un domn de aproape șaptezeci de ani, cu ochelari negri cu ramă groasă, perciuni și păr lung până la umeri, o auzise venind.

– Ce s-a întâmplat? Regine a pățit ceva? Ieri-seară nu s-a întors acasă.

Henry Schmitz era cu câțiva ani mai mare decât Regine. Tații lor lucraseră împreună, la Ateliere. Fuseseră vecini, în copilărie, iar acum din nou, ca moștenitori. Crescuseră împreună. Iar acum îmbătrâneau, tot împreună. Fiecare în jumătatea lui de casă.

– Regine nu a venit aseară, la grătar. Ne-am făcut griji, a strigat prin fereastra de la bucătărie soția sa, Olga Schmitz, mică și rotundă ca o bilă.

Controlul social funcționa impecabil în cuibul lor.

Eva cunoștea dintotdeauna perechea din vecini. Accidentul Reginei și gândul la tatăl ei care îi lipsise întotdeauna îi stârniseră un adevărat val de amintiri. Și de sentimente, pe care le considera demult adormite. Dar fetița din ea se trezise la viață, privind-și vecinii cu acea invidie dată uitării. Soții Schmitz formau o familie tradițională, rămasă atât de străină pentru ea. Tată, mamă și trei fete, cam de aceeași vârstă cu Eva. Micuța și vigilentă doamnă Schmitz, plinuță încă din tinerețe, purta mereu șorț. Fierbea, cocea, tricota și cosea, în vreme ce Henry Schmitz și cele trei fete umpleau toată grădina cu agitația lor. În timp ce la Oma Lore se citea din Biblie, de la ei răsunau șlagăre. Bunicul ei era șoimul contabil, iar Schmitz practicianul. Știa să facă orice. Monta lustre, construia căsuțe în copaci, vulcaniza anvelope de bicicletă.

– Ultimul lucru pe care mi-l doresc ar fi să trăiesc ca Schmitz-ii, o auzise adesea spunând pe Regine, în primii ani la Köln.

În vreme ce ea naviga în lung și în lat prin istoria lumii, pe toate continentele și printre cele mai năstrușnice iubiri, Schmitz urma calea știută a tuturor Schmitz-ilor. Muncea la Dorsch. Chintesența plictiselii burgheze, dacă o întrebai pe Regine: „Gândul lui nu și-a luat niciodată

zborul din Ulița Vulturului. O singură femeie și o singură fabrică, toată viața. Cumplit.”

Dar Eva îi considera doi oameni minunați. Odată, într-o zi ploioasă, Schmitz o dusese la școală, la Köln, în Opelul lui Kapitan turcoaz. Avea nouă ani și Regine dispăruse pentru prima oară, câteva săptămâni la rând. Evei nu îi venise să creadă când auzise că indiscretele ei colege își imaginau că el ar fi putut fi misteriosul său tată. Se gândea că poate fusese schimbată cu fiica lui cea mare. La urma urmei, avea ureche muzicală mult mai bună decât fetițele din vecini. Când Schmitz lălăia cât îl ținea gura șlagărele lui veșnice acompaniat de cele trei fiice, Eva fredona și ea, în secret. Uneori, ascultându-i pe cei patru copii ai ei care cântau în salon – David, pian, Lene, chitară, Frido Jr. și Anna, voce – Eva își aducea aminte cu câtă sete urmărea muzica din vecini. Și era fericită de dispariția acelei fetițe singuratice. Acum trăia și ea într-un loc în care se cânta. În propria ei familie.

– Pun o prăjitură la copt, a hotărât doamna Schmitz, după ce auzise de la Eva ce se întâmplase. Cu mac, Regine se dă în vânt după prăjitura cu mac.

Doamna Schmitz era ferm convinsă că aproape totul se putea rezolva cu o prăjitură.

– O vizităm mâine, la spital, a confirmat Schmitz.

– Mama va fi foarte bucuroasă, a spus Eva.

Era purul adevăr. Pe lângă Regine trecuseră atâția prieteni, iubiiți, pasiuni și mode și decenii. Statornici rămăseseră numai Schmitz-ii, numai ei se dovediseră, peste ani, prieteni credincioși. Și deloc atât de mărginiți pe cât îi considera Regine în tinerețe. După pensionare, Schmitz alcătuisese o *garage band*, împreună cu trei foști colegi.

Schmitz & Friends performa periodic la nunți, sărbători de familie și aniversări de firme. Cânta la inaugurări de drogherii, în zone pietonale și prin te miri ce alte orășele. În timp ce Olga Schmitz se ocupa de recuzită.

– Dacă ai timp, îi spunea Schmitz, luna viitoare cântăm la Gummersbach.

Totul rămăsese neschimbat pe Ulița Vulturului. Eva nici nu auzise când i-a sunat telefonul. Doamnele de marți, care se interesau de Regine, puteau să mai aștepte puțin. Venise timpul să se ocupe de curățenie. Și în pod, și în propria ei viață.

4

Vreme de șapte mii șase sute de generații la rând, punerea la păstrare a lucrurilor s-a dovedit cea mai chibzuită strategie pentru a face față oricăror schimbări. Iar bunica Evei fusese mereu pregătită. Într-un șifonier vechi atârnavu hainele de hipiotă ale Reginei. Într-altul, Oma Lore îndeșase dosarul de urgență, cu actele de identitate, de bancă și de vaccinuri, pentru cazuri de criză sau de război, hârtie de ambalat folosită, șireturi de rezervă maro, albastre și negre, pachete mari de plicuri cu și fără fereastră, cumpărate la reduceri, decorațiuni de Crăciun, inclusiv beteală cu plumb din anii șaiszeci, strânse, îndreptate conștiincios și împachetate în hârtie de ziar de Eva, doar o fetiță, după Sfinții Trei Ierarhi. Fiecare scrisoare, fiecare cartolină cu destinatarul cadoului de Crăciun, fiecare document oficial, fiecare carte poștală – totul minuțios arhivat. Eva spera ca aici, în pod, să afle ceva despre propria ei ascendență,

afundându-se, strat cu strat, în colbul trecutului, printre hârtiile copilăriei sale și ale tinereții Reginei. Cu fiecare document care-i trecea prin mână, Eva se apropia tot mai mult de momentul propriei geneze. Copia unei scrisori prin care bunicul îi mulțumea lui Anton Dorsch pentru contractul de ucenicie al Reginei a fost cel dintâi indiciu.

La 1 ianuarie 1965, Regine începea un curs de gospodărie în căminul de odihnă pentru copii din Burg Achenkirch, proprietate a întreprinderii. Eva știa povestea lui Anton Dorsch. Ca mulți alți antreprenori din aceeași generație, considera de datoria lui să se ocupe de angajați și dincolo de porțile atelierelor. Iar angajamentul social asumat era consacrat mai ales copiilor angajaților. Căminul fondat de el se afla în Franconia și era condus chiar de sora lui. În timpul uceniciei, Regine a trimis mai multe cărți poștale din Achenkirch. Și pe urmă, bomba: Regine, în vârstă de numai șaisprezece ani, era însărcinată. La mijlocul anilor șazeci, falimentul moral echivala cu dispariția din societate: „Unei ființe ajunse în asemenea hal de depravare“, tuna și fulgera directoarea Frieda Dorsch în nota ei de concediere, „nu i se poate îngădui sub niciun motiv să intre în contact cu micuții noștri care trebuie să se recreeze.“ Făcută de rușine la Achenkirch, Regine s-a întors în casa părintească. Iar pe 22 ianuarie 1966 se naștea Eva. De pe certificatul de naștere lipsind cu desăvârșire orice indicație referitoare la tată.

Așezând la loc dosarul „Scrisori“ în dulapul din mansardă, Eva a observat un plic ce alunecase în spate. Era adresat bunicii: *Spre a fi înmănat doamnei Regine Beckmann.* Pe ștampila de poștă destul de ștersă se mai putea citi anul. 1993. În plic, trei fotografii alb-negru din vremea cât

Regine fusese la Achenkirch și o vedere cu un castel ce trona deasupra unui sat. *Nu poate fi o simplă întâmplare, dragă Regine, era scris pe verso, în caligrafie sigură și colțuroasă, de bărbat. M-am întors la Burg Achenkirch, la radio cântă Doris Day, iar Emmerich aduce lăzi întregi de fotografii vechi, pentru cererea de subvenție. Și deodată apari tu, la fereastră. Nu ai avea chef să vezi iarăși vechiul nostru castel nou? În ciuda a tot ce s-a petrecut? Perhaps, perhaps, perhaps. Te salută al tău Leo.*

Eva nu putea ști dacă mama ei văzuse vreodată acea scrisoare.

5

– De ce plângi, mamă? a întrebat-o Anna. Cântecele e chiar atât de trist?

*You won't admit you love me.
And so how am I ever to know?
You always tell me
Perhaps, perhaps, perhaps,*

cânta Doris Day într-un videoclip, pe YouTube. Prinsă asupra faptului, Eva și-a luat repede o batistă.

– Este vorba despre doi îndrăgostiți, care nu mai sunt împreună, din cauză că nu și-au spus adevărul, i-a explicat Eva.

Și-a șters lacrimile, în grabă.

– Dar tu ești împreună cu tata, a mângâiat-o Anna, plină de compasiune.

– Eu da, însă bunica...

Anna a cercetat gânditoare fotografiile descoperite de Eva în podul casei. Pe prima se vedea un detaliu dintr-o fațadă medievală. O ușă, trei ferestre înalte și un zid gros. În cadrul celei din mijloc stătea Regine, cu picioarele atâr-nate în afară. Într-a doua imagine se afla în mijlocul unei cete de copii, în fața unui arminden împodobit. Iar cea de-a treia fusese făcută în interiorul unei săli boltite. Regine stătea pe scenă, cu un microfon în mână: o femeie tânără, râzând cochet și vesel spre obiectivul aparatului. Iar pe verso, cu caligrafia bărbătească știută din scrisoare: *Perhaps, perhaps, perhaps.*

– Aveți aceiași ochi. Dar bunica e mult mai slabă, i-a spus Anna, căzută pe gânduri.

– Poate că semăn cu tata, a speculat Eva. Ceva trebuie să fi moștenit și de la el.

– Talentul de a găti atât de bine, a propus Anna. La asta bunica nu se pricepe deloc. Fierbe totul prea mult, până se face terci. Pe urmă toarnă mirodenii și susține că ar fi mâncare indiană.

Oare tatăl ei știa să gătească? Oare îi semăna? Măcar la caracter? Se făcuse aproape ora 3 dimineața când, sigură că nu o va deranja nimeni, Eva a tastat cele două cuvinte fatale pe Google: „Burg Achenkirch.“ În câteva fracțiuni de secundă s-a deschis pagina de Wikipedia. După o istorie agitată – castel seniorial, cuib de hoți și de tâlhari de drumul mare, reședință comitală, bază militară, adăpost pentru refugiați și cămin de odihnă pentru copii – castelul rămăsese pustiu vreme de aproape douăzeci de ani. În 1988, monumen-tul, în primejdie să se năruiască, a fost preluat de Asociația pentru prezervarea patrimoniului cultural din Franconia. Iar în 1993, castelul s-a redeschis ca hotel. Eva s-a întors apoi la homepage. În locul dietei bogate în calorii pentru refacerea copiilor care avuseseră de suferit în război, castelul

oferea astăzi posibilități variate: organizare de congrese, evenimente de familie, nunți și programe de agreement. Săptămâni de wellness, seminare de terapie prin tăcere, cursuri de *slow movement* și terapie prin post. Website-ul hotelului nu includea informații despre personal și proprietari. Un singur nume, pe nota website-ului. Leonard Falk.

Să fi fost oare cel atât de căutat? În copilărie, seară de seară, de cum mergea la culcare, Eva își plăsmuia povești cu tatăl ei, care apărea pentru a-i explica în cele mai alese cuvinte toată neînțelegerea, fiind rând pe rând lider sud-american rebel, bucătar pe cargobot sau asistent voluntar în Africa. Judith avea dreptate. Era vremea să se ocupe de excursia anuală a doamnelor de marți. Meritau toate să ia o pauză, să iasă o vreme din rutina zilnică. De ce nu la Achenkirch? O săptămână de post terapeutic suna cât se poate de ademenitor. Iar dacă în cele șapte zile va reuși să afle ceva și despre rădăcinile sale, cu atât mai bine.

6

– Terapie prin post! Se potrivește fiecareia dintre noi, nu sunteți de părere? le-a propus Eva impetuos.

Trecuse o săptămână de la accidentul de pe trepte. Judith insistase să repete întâlnirea lor ratată, să pună lucrurile cap la cap și să stabilească în sfârșit ținta călătoriei lor din acel an, amânată de mai multe ori din pricina Gretei. Și spre mirarea tuturor, Eva a fost cea mai vorbăreață.

– Postul terapeutic nu este o simplă dietă, o redistribuire a caloriilor, le-a explicat Eva, ci un concept credibil, de a scăpa de kilogramele inutile prin concentrare mentală.

Între timp, căutase și locul potrivit. Achenkirch, neapărat.

– Un castel de pe valea râului Altmühl. Izolat, singuratic, de un romantism sălbatic. Ideal pentru noi, a completat ea pe cel mai convingător ton. Nu e nevoie să căutăm altceva.

Caroline era surprinsă de vehemența cu care Eva își susținea propunerea. În mod normal, Eva, care își reluase slujba sa de medic, se lăsa absorbită de monotonia zilnică. De planuri pe termen mai lung nu fusese niciodată capabilă.

„Contați și pe mine” era replica standard a Evei când se ceceau planurile excursiei anuale a doamnelor de marți. Iar în concediile cu familia, se ghida în esență după preferințele celor patru copii sau ale soțului ei, Frido. Și astfel ateriza de fiecare dată în hoteluri-club mult prea scumpe, unde animatori permanent și patologic bine dispuși o depistau imediat ce ațipea pe șezlong, la soare.

Față de doamnele de marți, Eva se apăra întotdeauna: „La ce-mi folosește dacă îmi impun voința, spre nefericirea celor din jur?” Sindromul de întrajutorare nu o părăsea niciodată. Până și la spital, la ea în secție, devenise persoana căreia i se adresau toți când era vorba de strâns bani pentru o zi de naștere sau pentru orice alte evenimente capabile să modifice cursul vieții.

– Nici nu-i de mirare că-mi lipsește cu desăvârșire gena sacrificiului, comenta Estelle tăios. Pentru că Eva o are în dublă cantitate.

Răsfățata soție de farmacist se dovedea maestră în evitarea îndatoririlor neplăcute, preferând să se dedice exclusiv aspectelor agreabile ale vieții, mai precis grija față de propria persoană. În mod normal, propunerea ei pentru călătoria anuală a doamnelor de marți se rezuma la un hotel *all inclusive* înfiorător de scump, cu un parfum cu totul deosebit.

Estelle nici nu reușise să deschidă gura înainte ca Eva să-și turuie toate argumentele. S-a plâns amănunțit de kilogramele acumulate de Sărbători. De cele puse anul trecut pe șolduri, de care nu reușise să scape nici în vară, și de cele ce aveau să vină anul viitor, inevitabil atât de curând.

– La REWE din Klettenberg au și apărut primele turte dulci în vitrine, s-a plâns ea. Iar în septembrie sunt mai bune ca niciodată.

Caroline era surprinsă de torentul verbal dezlănțuit de Eva și, oricât s-ar fi străduit, tot nu reușea să-și imagineze cum de o bucătăreasă pătimașă, ca Eva, putea fi atât de entuziasmată de ideea de a renunța la mâncare, vreme de șapte zile. Pentru câteva kilograme în minus. Eva era medic. Știa prea bine cât de repede se pune la loc greutatea pierdută într-o săptămână de post. De ce își dorea Eva să ajungă la Achenkirch?

Ideea de a ține post împreună a înflăcărat atât de puternic imaginația doamnelor de marți, încât nimeni, cu excepția Carolinei, nu a băgat de seamă cât de ciudată era insistența Evei. Greutatea, iată o temă asupra căreia doamnele de marți, atât de diferite între ele, erau întotdeauna de acord.

– *Size zero* în șapte zile? S-a făcut! a declarat Estelle.

Avea mari probleme cu noul ei costum Chanel, ales în vederea mării gale de caritate a clubului de golf.

– În magazin îmi venea perfect. Însă nu mă pot așeza pe scaun. Sau, dacă mă așez, nu mai pot respira.

Judith, cu înclinația ei spirituală, nu avea nicio obiecție și chiar s-a lansat într-un elogiu adus efectelor mentale ale ascetismului.

– Se spune că postul poate induce stări de extaz, a început ea, plină de entuziasm. Fără să iei niciun drog.

– Nici mie nu mi-ar strica să mănânc mai puțin, a confirmat și Kiki, care încă se lupta cu kilogramele în plus rămase din timpul sarcinii.

Înainte să ajungă la vreo concluzie despre ce anume se ascundea în spatele propunerii făcute de prietena lor, Caroline s-a văzut din nou luată prin surprindere.

– De ce să nu plecăm cât mai repede? a reluat Eva. Adică săptămâna viitoare.

– Și copiii? a întrebat-o Caroline, care nu mai înțelegea nimic.

– Cu ei niciodată nu e momentul potrivit, s-a justificat Eva laconic.

De șaisprezece ani, Caroline făcea eforturi nemăsurate să o convingă pe Eva să ia parte la călătoria anuală a doamnelor de marți, în ciuda îndatoririlor ei de familie. De șaisprezece ani se străduia să o convingă să își educe familia în așa fel încât să aibă și ea puțină independență. Iar acum, nimeni alta decât Eva dădea semnalul pentru o escapadă spontană? Fără pregătiri la nivel de stat-major? Fără provizii acumulate te-meinic cu câteva săptămâni înainte? Fără teancuri de bilețele cu instrucțiuni de supraviețuire pentru familia lăsată în voia sorții? Fără mustărări de conștiință? Inițiativa Evei era atât de stranie, încât începuse să pună pe gânduri pe toată lumea.

– Te-ai hotărât să-l lași pe Frido singur cu copiii? Așa, pur și simplu? s-a mirat Estelle.

– Și mama ta? a sărit Judith.

De o săptămână Regine zăcea în spital cu o fractură serioasă, dar cu potențialul de agitație intact. Și tocmai în secția în care lucra și Eva. Iar doamnele de marți știau bine câte eforturi făcea prietena lor.

Doar Kiki păstra tăcerea. Primise un e-mail de la Max. „Face yoga”, îi scria. Dedesubt fotografia Gretei, dormind

fericită. Pe burtă, cu mânuțele ei grăsuțe de bebeluș, cu genunchii strânși la piept și cu fundulețul cu pampers ridicat semeț. Kiki era impresionată. Nu-și imaginase în viața ei că o asemenea fotografie va fi în stare să o miște atât de profund. Chiar dacă se vedea limpede unde se simțea Greta atât de bine, lăfăindu-se pe diagonală în patul lor, pe jumătatea lui Kiki.

– Și eu sunt pentru, pornim imediat, s-a hotărât Kiki. Dau jos câteva kilograme și am să încap mai ușor lângă Greta, la mine în pat.

– Pe scurt, cine e de acord? a forțat Eva o decizie rapidă.

Patru mâini ridicate, în mai puțin de o secundă. Și, ceva mai în spate, Luc se grăbea să deschidă o sticlă de șampanie. Unanimitatea sărbătorită potrivit tradiției cu o sticlă de Veuve Clicquot, de această dată obținută atât de ușor, îl luase pe nepregătite. În cei șaisprezece ani de când doamnele de marți veneau la el în local, nu se mai întâmplase niciodată ca discuțiile să nu se aprindă și să dureze mai puțin de o oră. Doar Caroline rămăsese căzută pe gânduri. Ceva nu se învârtea rotund.

– Postul terapeutic nu este indicat pentru slăbire. În schimb este ideal pentru adaptarea la noi obiceiuri alimentare și implicit la un stil de viață mai sănătos, a completat Eva, simțind-o pe Caroline atât de preocupată.

După pelerinajul făcut împreună pe Calea Apostolului Iacob, Caroline își pusese multe întrebări la adresa prietenelor sale. Dar și mai multe la propria ei adresă. Însă prefera să păstreze tăcerea. Nici despre sentimentul straniu stârnit de propunerea Evei nu avea niciun chef să vorbească. Nici despre cheia de hotel pe care o ținea la loc sigur, în poșetă. Și nici despre bărbatul care o aștepta la Hotel Savoy. În schimb, s-a hotărât pe loc să accepte.

– Terapie prin post? Cum să nu? Dacă nici eu nu am nevoie de detoxifiere și de *slow movement*, atunci cine?

7

– Cotește! a strigat Eva. Stânga. Trebuie să faci la stânga. Stânga!

La zece zile după întâlnirea lor de la Le Jardin, doamnele de marți au pornit la drum spre Achenkirch. Dar nu erau foarte sigure că vor ajunge vreodată acolo. Mașina și-a văzut de drum cu aceeași viteză, la trecerea prin intersecție. Caroline, ca întotdeauna la volan când doamnele de marți porneau la drum, rămăsese cu pedala de accelerație apăsată la maximum. Drumul nu era deloc complicat. Dar mintea lui Caroline se afla tot la Köln. Și Kiki la fel, care în sfârșit trebuia să se prezinte la un interviu pentru angajare și urma să li se alăture doamnelor de marți abia mai spre seară.

– Burghotel Achenkirch. Cincisprezece kilometri. Așa scria, s-a plâns Eva.

Cele trei intersecții ratate și necesitatea permanentă de a sta cu ochii pe incomoda *Hartă turistică Allianz, Dunăre–Valea Altmühl* o stresau peste măsură, mai ceva decât muzica sferică de relaxare aleasă de Judith spre instalarea unei stări de armonie, pe întreaga durată a săptămânii lor de concediu.

– Închide lălăiala aia și dă drumul la GPS, i-a sugerat Eva, îndepărtându-și de pe ochii somnoroși masca revigorantă. Viața poate fi mult mai simplă dacă îi lași pe alții să-și bată capul.

– GPS-ul i l-am făcut cadou de despărțire lui Philipp, a mărturisit Caroline.

O înțepătură la adresa lui Philipp, încă soțul ei, oficial vorbind, care susținea sus și tare că simțul lui de orientare înnăscut bătea electronica. El știa cum să ocolească aglomerația de weekend de pe centurile Kölnului, cum să scape de veșnicele șantiere din zona podului Severin sau cum să descopere casa de vacanță ascunsă în sudul Franței. Mai bine decât Caroline și mai bine decât bimbina de la GPS, care îl lua mereu prin surprindere cu formularea obraznică „dacă este posibil, vă rog să schimbați direcția”. Iar Philipp nu voia să asculte de ea, Philipp nu voia să schimbe direcția. Avea propria sa concepție despre cum se navighează prin oraș și prin viață. În cele din urmă, nu bimbina de la GPS dăduse lovitura de grație căsniciei lor, ci lungul șir de bimbine care îl abătuseră pe Philipp de la calea dreaptă a fidelității conjugale. Caroline avea un dezolant bilanț de viață: avocat de drept penal, celebritate și succes, mamă a doi copii maturi, revenită după pelerinaj în prima treaptă de impozitare. În limbaj oficial, un statut incert din categoria „despărțită permanent”. Caroline trebuia să se împace cu o groază de lucruri: Judith – de dragul căreia pornise de fapt în pelerinaj, Judith, femeia-copil atât de fragilă, de curând rămasă văduvă, vechea ei confidentă și prietenă – o înșelase. Fusesse una dintre iubitele lui Philipp, nu puține la număr. De fapt, minunea petrecută la Lourdes făcuse ca doamnele de marți să supraviețuiască trădării lui Judith. Ceea ce nu se putea spune și despre căsnicia Carolinei.

– Ai nevoie de mult mai multă orientare decât mine, spusese Caroline, lăsând GPS-ul pe masă, în semn de rămas-bun.

Iar acum, în călătoria anuală a doamnelor de marți, se chinuia cu vechea hartă. Mai întâi pe A3 de la Köln spre Nürnberg, apoi mai departe pe A9 până la ieșirea spre Altmühlal. La Kipfenberg, ar fi trebuit să schimbe direcția...

– Acolo. Acolo poți să cotești. De ce nu cotești? i-a strigat Eva.

Caroline era cu gândul haihui. Printr-o manevră bruscă, a reușit însă să oprească mașina în „Parcarea cu belvedere spre Achenkirch“.

– Pentru că de aici există cea mai bună priveliște asupra văii, a mințit Caroline, mulțumită că își găsisese un pretext neașteptat.

Panorama era absolut uluitoare.

– Ca într-un joc Märklin¹, a strigat Estelle.

Vântul puternic îi răvășea părul și plimba frunzele de toamnă în vârtejuri înalte. Pete de umbră și conuri de lumină goneau peste câmpuri și prin crângurile de ienupăr. Iar în vale, ferit din calea vântului, satul Achenkirch, traversat de un râu. Casele alb-cenușii specifice regiunii Jura se îngrămădeau unele într-altele, cu acoperișurile lor plate. Fumul ieșea din hornuri, pierzându-se apoi în strălucirea multicoloră a copacilor. Deasupra lor se ridicau spre înălțimi stâncile de calcar alb-murdar, cu vârfuri ascuțite și coborâșuri abrupte și spectaculoase. Iar în șaua muntelui, ținta călătoriei lor: burgul Achenkirch. Șase sute de ani de istorie agitată materializați în ziduri groase din piatră cenușie și cioplită brut, năpădite de vegetație, în creneluri și ambrazuri, turnulețe, extinderi și atenanse de toate categoriile. Un donjon impozant zgâria norii, în defilarea lor grăbită.

– Nu pare un loc prea comod, a remarcat Estelle.

Judecând după expresia de pe chipul prietenelor sale, Caroline și-a dat seama că așteptau sosirea la castel cu

¹ Celebră firmă germană care din anul 1840 produce jucării mecanice și trenulețe mecanice și electrice la cele mai înalte standarde (n. tr.).

aceeași strângere de inimă. *Slow movement*, purificare, slăbire: așa suna porunca aceluia ceas. Se bucura să știe că lăsase în urmă agitația zilnică. Șapte zile fără e-mailuri și telefoane urgente, fără clienți dificili și judecători nervoși, fără munți de acte și ore suplimentare, fără *last minute shopping* la magazinul benzinăriei, fără aniversări în familie, fără mașină și inspectia ei tehnică, fără becurile de acasă, lipsite de abajur. La cincisprezece luni după separarea de Philipp, atârnavu în continuare, ca un reproș, din tavanul apartamentului ei mic, de două camere, aducându-i permanent aminte că era permanent despărțită. Șapte zile fără bărbați și fără îndatoriri de familie, fără criză bancară, fără monedă euro slabă și fără reforme fiscale. Din păcate, și fără hrană solidă. Se impunea un post terapeutic. Pentru că postul terapeutic devenise o modă.

Caroline își propusese cu mult mai mult decât să renunțe, șapte zile, la mâncare, la dulciurile care mângâie sufletul și la paharul cu vin, dinainte de culcare. Cine o lasă mai moale are mai multe ore de tihnă: mai multă vreme pentru sine, pentru cei dragi, pentru conversații și pentru destăinuiți. Iar dacă ținea ca prietenia doamnelor de marți să rămână stabilă, Caroline trebuia să le împărtășească schimbarea remarcabilă intervenită în viața ei.

– Ce ținut minunat! Lipsit însă de o hrană cumsecade, a oftat Estelle.

– Ce-ar fi să mâncăm pentru ultima dată, înaintea execuției? le-a propus Eva.

Caroline a încuviințat. Figura lividă a Evei îi stârnea bănuiala că nu va fi singura silită să dea explicații, și încă foarte repede.

Satul Achenkirch radia pace și somnolență. Din cei o mie două sute treizeci și cinci de locuitori câți număra acest leagăn francon, potrivit website-ului comunității, doar puțini puteau fi văzuți în acea zi de vineri, spre prânz. Poștașul își făcea rondul și doi pescari stăteau pe malul râului cu unde domoale, în care oamenii înotau în voie, fără să fie deturnați spre Dunăre. Satul dormea pe fundul văii prinse între doi pereți înalți de stâncă. Brutăria Josef Fasching, care oferea pe lângă produse specifice și conserve de legume, supe la pachet și mezeluri înfoliate, avea pauză de masă, personalul salonului de frizerie Pieptenele și foarfeca era plecat, potrivit anunțului, la seminarul de o zi „Disciplina supremă – blondul” organizat la München de Studio Wella, pentru a ține pasul cu ultimele tendințe. Pe ulițele întortocheate ale satului, unde nu existau nici semafoare, nici bancomate, câteva mame frapant de tinere își aduceau copiii acasă de la grădiniță, în pauza de prânz.

– Dacă există restaurant, trebuie să fie lângă biserică, s-a gândit Caroline, arătând spre turnul cu acoperiș în formă de bulb, care plutea deasupra satului.

Odată ajunsă în Achenkirch, Eva simțea cum o cuprinde neliniștea. Avertismentele acelei voci din adâncurile sufletului ei deveneau tot mai insistente: Avea să-și găsească tatăl? Sau, și mai rău, dacă nu îl va găsi? Pe ce se baza ea acum? Pe o scrisoare misterioasă, cu un refren de șlagăr, un nume, trei fotografii și siguranța că Regine nu avea cum să iasă din spital ca să i se pună în cale.

– Regine nu trebuie să știe nimic, îi spusese singurului ei aliat, Frido, de nenumărate ori.

Eva se temea însă de mintea ascuțită a Carolinei și de întrebările indiscrete ale Estellei. Pentru că i-ar fi plăcut să poată renunța în orice clipă la planurile sale.

Eva încerca să și-o imagineze pe mama ei, la Achenkirch. Oare își cumpăra prăjituri de la cofetărie? Iar coafura ei, înaltă ca un turn, să fi fost concepută la salonul Pieptenele și foarfeca? Și se strecura noaptea, prin ușa din dos a castelului, ca să își întâlnească iubitul? Iar dintre toate casele acelea, care ascundea secretul? Culoarea fațadelor oscila între tonuri stinse de alb, bej și ocru, de parcă sătenii s-ar fi vorbit să nu iasă defel în evidență. Nicăieri albastru strident, nici roșu obraznic, nici măcar o deviație spre lila sau tonuri pastel. Cei foarte îndrăzneți aveau curtea plină de mușcate care decorau roți vechi de căruță sau păsări migratoare din fier forjat prinse pe peretele casei ori preferau gardul-viu.

– Aici miroase a pitici de grădină, a șuierat Estelle.

Eva înțelegea perfect ce vrea să spună. „La Achenkirch, nimeni nu-și permite să facă notă aparte“, șopteau straturile de flori, cu simetria lor, din grădinile de la stradă. Totul era ordonat, aliniat și reglementat. Cum se putuse adapta Regine la o asemenea ambianță? Acea tânără din ochii căreia scânteia pofta de viață? Și spiritul poznaș? Când și în ziua de astăzi maică-sa radia același neastâmpăr, în permanentă căutare de noi trăiri și noi aventuri. Ce avea de oferit un sat ca Achenkirch unui *teenager* dornic să cunoască viața? Panoul de afișaj al comunității, îngălbenit de vreme, avea prea puțin de anunțat. Alături de orarul discobuzului, care funcționa în fiecare sâmbătă, și de sutele de pioanez ruginite, atârna stingher afișul brigăzii de pompieri voluntari din Achenkirch, cu invitația pentru săptămâna ce avea să vină la sărbătorirea celor patruzeci și șase de ani de la înființare. Apoi, după ce au trecut de statuia

refugiaților de război sudeți din piața satului, cele patru doamne au ajuns în dreptul unei echipe de pompieri, care, cu ajutorul viguros al populației, monta mai multe panouri masive din plastic, în dungi alb cu albastru, pe o structură din oțel – viitorul cort în care urma să se desfășoare evenimentul. Un bărbat în vârstă, cu părul alb tuns scurt și fața brăzdată de riduri, stătea cocoșat pe zidul bisericii și immortaliza evoluția lucrărilor cu un străvechi aparat de fotografiat Leica. Vizavi de cimitir și de biserică, singurul local din sat: Rața sălbatică. Inscripția cu litere gotice de pe fațadă anunța cu mândrie că așezământul funcționa din anul 1500.

Eva era bucuroasă să își încheie plimbarea prin sat. „Privesc călătoria asta cu toată detașarea“, îi spusese lui Frido la plecare, cu multă convingere. „Ce-am de pierdut? Câteva kilograme, cel mult.“

În realitate, nu privea nimic cu detașare. Nici kilogramele în plus, nici căutarea tatălui său.

9

– Garnitură pentru escalopul vânătoresc? Doar orez? a tunat hangița cu vocea ei afumată de bas, în atmosfera tihnită a încăperii din bârne.

La masa rezervată clienților de bază ai Raței sălbatice, unde o jumătate de duzină de pensionari tocmai dezbăteau intens viitorul politic al parlamentului local, comentau rezultatele din fotbal și tocmai viața conjugală a frizerului, s-a lăsat deodată o tăcere adâncă. La sfârșit de septembrie nu se mai întâmpla în fiecare zi să se rătăcească în localul lor

patru doamne atât de interesante. Iar bătrânii domni nu doreau să rateze nimic.

– Fără sos, vă rog, iar legumele doar fierte în abur, și-a completat Judith comanda, intimidată.

Imediat după întâlnirea lor de la Le Jardin, își căutase lecturile potrivite în librăria ei ezoterică. Și găsisse câteva cărți, spre exemplu, *Purificare și desfătare*, *Renăscut prin post* și *Postul terapeutic – un răgaz pentru trup, spirit și suflet*, din care Judith aflase cât de important este să te pregătești cu atenție, reducând consecvent cantitatea de hrană încă înainte de începutul propriu-zis al postului. Prin urmare, orezul și legumele erau combinația ideală în ajunul terapiei.

– Eu vreau ștrudel cu mere după rețeta casei, s-a hotărât Eva, ignorând privirea ucigătoare a lui Judith.

– Cu foietaj sau simplu? a insistat hangîța, cu aceeași hotărâre.

Vocea ei gravă trăda multe vicii, iar ridurile de expresie dezvăluiau că se bucurase din plin de toate. Fără să se fi gândit vreodată, cu siguranță, la ascetism ori la resemnare. Iar alimentele bogate în fibre, specifice dietelor de slăbit – orez, legume fierte în abur și crudități – nu erau neapărat considerate demne de consum la Rața sălbatică.

– Pe mine mă cheamă Körner¹, a glumit hangîța, dar asta nu înseamnă că trebuie să le și mănânc.

– Roberta e o dură, s-a auzit o voce, din fundal. Cu ea nu-i bine să te pui.

Eva a întors capul. Bătrânul cu părul alb, tuns perie, și aparat de fotografiat le urmase pe doamnele de marți în local și se instalase alături de ceilalți, la masa principală, mormăind întruna ceva de neînțeles. Oricum nimeni nu îi

¹ Grăunțe, boabe de cereale (n. tr.).

acorda vreo atenție, ceea ce nu îl deranja câtuși de puțin. Toți acei bărbați aveau o vârstă convenabilă, fiecare din ei ar fi putut să îi fie tată, i-a trecut Evei prin minte.

– Supă simplă, a comandat Estelle.

– Sunteți de sus. De la castel, a înțeles în sfârșit hangița, împungând cu degetul în direcția structurii medievale din piatră.

Vocea ei sugera că-i vorba de o boală grea.

– Suntem în drum spre castel, i-a confirmat Estelle.

Roberta se liniștise. De vreme ce mergeau acolo, nu mai avea nevoie de altă explicație pentru vegetarianism sau alte asemenea rătăcirii.

– O dată escalop vânătorească castrat, o dată salată de crudități, o dată supă de cartofi fără perișoare și un măr, a stabilit ea comanda doamnelor de marți, fără alte comentarii.

Oamenii aceia, de sus, funcționau după alte legi decât ei, cei din vale.

Două tinere cumpărau de la bar înghețată pentru copiii lor de grădiniță.

– Rămân însărcinate încă din adolescență – s-ar zice că e un hobby la Achenkirch, a constatat Caroline.

În schimb, Estelle s-a arătat cât se poate de înțelegătoare pentru întemeierea unei familii cât mai din timp.

– Ai tu vreo idee mai bună despre cum ți-ai putea petrece timpul pe-aici?

– Postind, a sugerat Judith. De asta am și venit, nu?

Caroline s-a uitat imediat spre Eva, din reflex. Doar ea ar fi putut avea o explicație, de ce tocmai în acest cuib de provincie. Dar Eva tocmai se aplecase puțin sub masă, ca să își strecoare în geantă meniul legat în piele și gravat cu litere aurii. Caroline însă nu era singura care o privea cu atenție. Când Eva s-a ridicat din nou, roșie în obraji, o lumină

puternică a invadat brusc localul. Bărbatul tuns perie tocmai îi făcea o fotografie, fără să-i fi cerut permisiunea.

– Lasă oaspeții în pace, Emmerich, l-a repezit Roberta. Îmi pare rău, și-a cerut ea scuze doamnelor de marți. Cumnatul meu nu e chiar întreg la minte.

– Cum îl cheamă pe fotograf? a vrut să se asigure Eva, cu un tremur în voce. Emmerich?

– Nostim nume, i-a confirmat Judith.

De parcă ar fi avut vreo importanță. Dar ce anume mai avea importanță? Altădată, Caroline ar fi cercetat până la capăt. Altădată, era căsătorită cu Philipp, credea că are o căsnicie bună și un cuvânt de spus. În viața ei, în munca ei și în familia ei. Altădată, adică în urmă cu cincisprezece luni. Caroline s-a lăsat calmă pe spătarul scaunului și i-a făcut cu ochiul Evei, conspirativ. Nu se îndoia că avea să li se destăinuiască. La momentul potrivit.

10

Cât o mai lăsa să aștepte domnul acela? Kiki stătea ca pe ace. Prietenele ei trebuie să fi ajuns de mult la Achenkirch, iar ea se afla tot la Köln, la sediul producătorului de porțelan Tagwerk. Cel de-al treisprezecelea interviu al ei. Dacă Hubert Moll, art director, nu o va primi în cel mai scurt timp, sigur o va prinde noaptea pe drum spre valea Altmühl, și nu era deloc sigură în ce stare de spirit. Dietă strictă și lipsă de somn, o combinație total nefericită.

După două ore de speranțe și așteptare, în sfârșit a sosit momentul să fie invitată în sanctuar, mai precis într-un palat glacial din sticlă, pretențios decorat cu obiecte de uz casnic ridicate la rang de artă.

– Ați lucrat în firma prietenului meu Johannes Thalberg, a întâmpinat-o Moll. Eggers?... a lăsat omul să i se topească numele ei pe limbă.

– Kiki Eggers.

Moll se credea artist. Costum de culoare închisă, păr de culoare închisă, cu un zulf rebel pe frunte, care trebuia mereu împins spre spate, ochi de culoare închisă, în spatele unor ochelari groși, cu ramă de culoare închisă. Scund și periculos. Kiki se temea de tot ce putea fi mai rău în timp ce Moll scotocea în adâncurile memoriei sale, căutând contextul în care îi mai auzise numele. Evident, zadarnic.

– Să vedem ce v-a învățat Johannes să faceți, a rostit el, într-un târziu.

Kiki nu adusese doar o mapă cu schițe, ci și câteva prototipuri. Moll s-a tras cu un pas mai în spate, ca să poată cuprinde din priviri setul proiectat de ea.

– Designul funcționează ca o orchestră simfonică. Totul este o chestiune de timing, a început Moll, căzând apoi în cea mai profundă tăcere.

Kiki nu era convinsă dacă omul se gândea cu adevărat la design sau la cum să-i transmită mai limpede că el era dirijorul și stăpânul asupra ritmului orchestrei.

– Eu sunt flexibilă. În ceea ce privește ritmul... și în rest, s-a bâlbâit Kiki.

Atât de flexibilă cât poți să fii cu un copil de șase luni și cu un bărbat fără studii încheiate. Ambele trecute sub tăcere în scrisoarea ei de intenție, din prudență. În cele din urmă, era vorba de achiziționarea unor proiecte, nu de starea civilă. După douăsprezece încercări ratate, Kiki învățase că nimeni nu vrea să creadă că o tânără mamă mai poate avea și idei remarcabile printre scutece de bebeluș. Moll nu trăda nicio reacție. Studia în detaliu serviciul de cafea

conceput de Kiki, pipăindu-i muchiile și rotunjimile, mângâindu-i interioarele, cântărind în mână piesă cu piesă.

– Tagwerk nu înseamnă vase, ci *tableware*. Ridicăm ștacheta cât se poate de mult, a subliniat el.

Kiki și-a stăpânit cu greu un acces de râs isteric. Tocmai micuțul Moll, care abia-i ajungea la decolteu, vorbea despre o ștachetă ridicată cât mai mult.

– Am făcut studii practice extinse înainte de a mă opri asupra acestei forme, s-a retras Kiki într-o zonă mai sigură.

Nici măcar nu mințea. Între timp, reușise să ajungă partener. Din păcate, nu în firma de design a lui Johannes Thalberg, ci la Coffee to go din Piața Barbarossa. În lanțul de francize, însă orice activitate, indiferent cât de mărunță, se înobilează printr-un titlu pompos. Până și cea mai Mică Mare cafea se vindea tot la preț de *tall*. Doar pentru tariful mizer plătit pe oră pentru munca unei *barista* nu se inventase o denumire premium. Dar Kiki era trup și suflet, nerenunțând însă la speranța sa de relansare. În fiecare seară, după ce Greta adormea și Max se apuca să învețe pentru examene, reușea și ea să mai lucreze ceva. Iar în noul ei proiect, Kiki pornise de la obiectele pe care le cunoștea cel mai bine, adică paharele de hârtie de unică folosință de la cafenea. Serviciul creat arăta ca și cum ar fi fost din hârtie, dar era din cel mai fin porțelan. Kiki comandase prototipuri cu care apoi se prezentase rând pe rând la o grămadă de companii cu potențial de interes. Moll însă avea o semnificativă putere de decizie în nenumărate firme proprietare de mari magazine. Decizia lui cântărea enorm.

– Proiectul corect nu valorează nimic dacă nu vine la momentul potrivit, a murmurat Moll, apropiindu-se foarte mult de Kiki, cât să o invadeze cu mirosul lui greu și dulceag de aftershave.

Poate ar fi fost mai bine dacă i-ar fi menționat și pe Greta și pe Max în scrisoarea de intenție. Timing-ul nu se număra printre punctele ei forte. La intrarea în producția de serie a vazei concepute de ea în pelerinaj, zburase de la Thalberg Design. Iar despre Max nici nu fusese vorba în discursul de adio, ținut de Johannes Thalberg. Situația comenzilor, restructurări operaționale și regrete fără număr. De câte ori concedia pe cineva, Thalberg Design avea regrete fără număr. Dar Kiki îl înțelegea perfect. Și pe ea o frământaseră aceleași gânduri, argumentele lui Thalberg împotriva relației primului său născut cu o femeie cu treisprezece ani mai în vârstă, și angajata lui pe deasupra. Până când inima și-a impus voința. Și lipsa de judecată.

– Vă dau de veste. Repede, extrem de repede, i-a șoptit Moll, reținându-i mâna ceva mai mult decât ar fi fost necesar.

Și lăsându-i degetele lipicioase de gel de păr.

Timing-ul lui Kiki era greșit, cariera întortocheată și contul subțire. Cu ani în urmă, câștigase premiul cel mare la Deutzer Frühlingsfest, Sărbătoarea primăverii din Köln. Un foen. Dar Kiki, care nu folosea niciodată foenul, fusese dezamăgită. Acum însă se dovedea cât se poate de util, când Greta avea crampe la stomac. Cu timing-ul nu se putea lăuda. În schimb, cu perseverența stătea mult mai bine. Iar cariera ei se va contura atunci când îi va veni vremea. La nevoie, chiar și la Achenkirch.

11

„Nu a fost un «nu», a citit Eva SMS-ul lui Kiki, un rezumat de pe frontul ocupării forței de muncă.

– Dar un „da“ sună cu totul altfel, a intervenit Judith.

– Mi-ar plăcea să fiu și eu așa de optimistă ca draga de Kiki, a punctat Estelle. Lasă mereu impresia că ar fi pe cale să câștige premiul cel mare la loto.

După încheierea ultimei mese dinaintea execuției, au pornit pe drumul abrupt și îngust spre șaua din munte. Caroline devenea tot mai nesigură, pe măsură ce înaintau.

– Ar fi trebuit să ajungem de mult.

– Când veți fi siguri că v-ați rătăcit, nu mai aveți de mers mai mult de cinci sute de metri. Așa scrie în ghid, le-a liniștit Eva.

Lumina după-amiezii târzii pătrundea prin coroanele copacilor în raze filtrate, adevărate faruri cerești ce dezvăluiau ori o piatră năpădită de mușchi, ori o stâncă avântată spre nori, ori un pâlc de ciuperci strecurat printre frunze. Doar buștenii tăiați de curând, stivuiți pe marginea drumului, trădau că nu era ținutul nimănui, umblat doar de vulpi și de iepuri. Iar pe măsură ce înaintau, Estelle devenea tot mai circumspectă.

Aici nu te puteai aștepta la oferte turistice. Aici nu existau nici măcar stâlpi de iluminat, cât despre chioșcuri cu cârnați de Franconia, înghețată, răcoritoare și cărți poștale nici nu putea fi vorba. Ca poteca lui Hänsel și Gretel, drumul se afunda tot mai hotărât în pădure, iar în mașină pătrundea un aer tot mai rece, cu iz de mușchi. O cruce strâmbă din lemn, cu o cunună de trandafiri din plastic, legată pe un copac cu urme de zgârieturi îndemna la precauție.

– Am de prea multă vreme sentimentul că ne-am rătăcit, a început Caroline.

– Un loc de parcare! a strigat Eva.

Câteva mașini oprite în fața unui zid pe jumătate prăbușit, în spatele căruia se înălța mărețul castel, construit în stâncă.

– Încă mai avem timp să ne răzgândim, a propus Eva, cu glas nesigur.

– Efortul fizic ne condimentează de minune escapada, a jubilat Judith, sărind prima din mașină.

Din spatele zonei de parcare pornea un drum îngust, prin fostul șanț al castelului. În dreapta o poiană, în stânga o grădină de zarzavaturi întinsă, cu seră. Dintre straturile de dovlecei și vinete s-au repezit spre ele în viteză, cu gâturile înălțate, două rațe alergătoare indiene – comando de întâmpinare și echipă de pază, în același timp, al căror măcănit vigilent și asurzitor i-a înștiințat imediat pe proprietari de prezența oaspeților.

La intrarea în burg se înălța o poartă cu un grilaj capabil să reziste oricărui asediu. Parii ascuțiți, legați cu un lanț gros, transmiteau semnalul limpede că stăpânii locului aveau capacitatea de a se apăra, fiind total altfel decât lumea din jur. Nu, străinii nu păreau deloc bineveniți.

Și atunci doamnele de marți s-au gândit, așa, dintr-odată, la camerele de tortură din alte vremuri, la donjoanele umede și la sufletele morților care se trezesc la ceas de noapte. De zidurile porții masive stătea prinsă o placă de fier, ce purta o inscripție.

– Scrie ceva de palmieri și de pulbere, a fost de părere Estelle.

– *Palma non sine pulvere*¹, a citit Eva.

– Nu există victorie fără trudă, a interpretat Caroline.

– Eu credeam că postitul e ceva pasiv, s-a amuzat Estelle. Dar Judith era mult mai bine informată.

– Doar nu vrei să scapi de mușchi, ci doar de grăsime.

¹ Citat din Horațiu, cu sens literal „nu există palmier fără pulbere” (n. tr.).

Drumul abrupt și anevoios ce trebuia parcurs până la destinația lor nu reprezenta decât preludiul uceniciei lor. De pe acoperișurile, porțile și turnulețele castelului se holbau la ele o puzderie de gargaie, cu fețele lor contonșionate și ochii bazedovieni. Râzând, cu limba scoasă, de oaspeții care se chinuiau să înainteze târându-și bagajul pe pantele nemiloase.

– Ba tu pe mine, a salutat Estelle posteriorul nud, din piatră, care îi ieșise în cale.

– Sunt sperietori, menirea lor e să alunge spiritele rele, le-a explicat Caroline, experta în toate.

Probabil învățase pe dinafară ghidul castelului. După urcușul pieptiș, privediștea se deschidea asupra unei curți interioare înguste, cu donjon și fântână, închisă pe trei laturi de fortăreață. Soarele de septembrie desena crenelurile pe aleea pietruită, iar clădirile din jur, ridicate în secole diverse, povesteau istoria atât de frământată a locului. Și nicăieri niciun semn de viață. Doar patru cufere care huruiau surd pe aleea pietruită în alte vremuri.

– Mă duc să văd dacă pot găsi pe cineva, s-a hotărât Eva brusc, sugerându-le prietenelor ei să o aștepte la băncile grupate în jurul fântânii.

Nu avea nevoie de martori la prima ei întâlnire cu Leonard Falk. De cealaltă parte a unei porți mari se auzea un dialog înfierbântat. Sau să fi fost avertismentele transmise de mintea ei?

– Ești absolut sigur?

– Cine știe ce te așteaptă dacă te atingi de ele?

– S-ar putea să devină agresive. Nu te apropia prea tare.

Ar putea să fie periculos.

– Las-o baltă! N-ai cum să apreciezi ce te așteaptă.

Eva a intrat pe culoar, cu toată precauția, străduindu-se să nu facă niciun zgomot, îndreptându-se spre administrația burgului. Un perete din lemn despărțea antreul de un depozit cu unelte. Și atunci Eva a avut ocazia să urmărească printre scânduri o scenă desprinsă parcă din filmele cu mafioți atât de îndrăgite de fiul ei cel mare. David ar fi fost încântat. În clarobscurul încăperii, doi bărbați se agitau cu o rolă de bandă adezivă în jurul unei siluete chircite, pe care o imobilizau, ca și cum ar fi vrut să o facă pachet și apoi, la adăpostul întunericului, să o arunce în Altmühl.

– Mama ta poate fi excentrică și obositoare. Dar presupun că a avut un motiv serios să tacă până în ziua de azi, îi spusese Frido la despărțire.

Iar ea... de ce nu-l ascultase? În ce se băgase? Ce puneau la cale oamenii aceia? Avusese naivitatea să pornească operațiunea „în căutarea tatălui” fără nicio garanție că descoperirea lui o va face fericită. Poate că nu fusese decât o aventură trecătoare, o dragoste fără însemnătate, risipită odată cu sosirea zorilor? Și dacă nu își alesese partenerul de bunăvoie? Cineva în stare să înfășoare oameni în bandă adezivă nu era prea ușor de stăpânit. Dar înainte de a apuca să se retragă în grabă, a simțit o mână apăsând-o pe umăr. Eva a încremenit, incapabilă și să mai respire. Era prea târziu.

– Sigur faceți parte din grupul de la Köln, s-a auzit o voce din spate.

Eva s-a întors ușor, pregătită să se trezească cu o țeavă de pistol sub nas – dar, trebuia să recunoască, văzuse mult prea multe filme cu mafioți.

– Leonard Falk, s-a prezentat bărbatul, întinzându-i prietenos mâna. Bunvenit la castelul Achenkirch.

Nu arăta deloc ca un mafiot. Și nici ca un potențial tată. Iar Eva era pregătită pentru orice situație. Un bătrân fragil,

un bunic cu voce tremurândă, memorie șubredă și plete albe, dornic să-și povestească amintirile din al Doilea Război Mondial. Însă bărbatul acela nu avea nicio legătură cu plăsmuirile imaginației sale. Avea aerul unui om trecut printr-un antrenament special, aproape ascetic. Un călugăr modern, cu părul tuns perie. Puloverul cenușiu, tricotat de mână, cămașa cenușie și perechea de jeansi înlocuiau veșmintele negre. Și era încălțat cu mocasini, fără să poarte ciorapi. Straniu însă, omul ținea în mână o mască de gaze din ultimul război. Eva l-a studiat de parcă i-ar fi ieșit în cale stafia castelului în persoană.

– Sunteți Leonard Falk? a reușit ea să articuleze.

– Cavalerii cu armură, halebardă și capul la subraț vin doar în schimbul de noapte. Peste zi va trebui să vă mulțumiți cu mine.

Falk o deruta total cu aerul lui tineresc. Ce vârstă putea să aibă? Cât Estelle? Sau mai mult?

– Le-am dat prietenelor dumneavoastră cheile de la camere. Și presupun că vreți să vă înviorați puțin, înainte de începerea programului. Cu condiția însă să vă pricepeți mai bine decât bucătarul nostru la distrugerea cuiburilor de viespi. V-am fi recunoscători pentru orice sugestie.

În acea clipă s-a ridicat în picioare și victima aceea strâns împachetată. Un bărbat pistruiat, cu urechi mari, care părea cât se poate de viu. Era înfășurat într-o salopetă din plastic alb, cu toate fantele acoperite grijuliu cu bandă adezivă. Statura lui athletică îl recomanda mai degrabă ca vânător de zmei decât de viespi. Falk i-a întins masca de gaze.

– În asemenea situații, noi chemăm pompierii, s-a văitat Eva.

– Pompierii tocmai înalță cortul pentru festivități, i-a explicat Falk. Până se trezesc, viespile ne alungă toți oaspeții.

Bucătarul și-a tras cagula pe față.

– Cum arăt? s-a auzit înfundat, de sub mască.

– Ca un extraterestru în misiune de recunoaștere pe Pământ, a decis Falk. Un pas mic pentru tine, ultimul pentru populația de viespi.

12

– Să aibă peste șaiszeci de ani? Nici vorbă! s-a mirat Eva.

Și a început să își târască bagajul pe treptele tocite ale scării ce urca în spirală spre etajul al doilea, al iatacurilor. Doamnele de marți erau găzduite în zona castelului rezervată pe vremuri cavalerilor și aristocratelor. Își aleseseră camerele încă de când făcuseră rezervarea. Estelle avea o încăpere luxoasă, cu un singur pat supradimensionat, aleasă, strategic, cu vedere spre curtea interioară, Judith și Eva romanticul apartament Napoleon din turnul de pază. Caroline, care dorea să împartă camera cu Kiki, după ce aruncase o privire peste prețuri, optase prompt pentru o cameră dublă din cea mai simplă categorie. Nu punea preț nici pe romantism, nici pe lux, ci doar pe menținerea unor costuri suportabile pentru Kiki, aflată în serioasă strâmtoare. De câteva luni Kiki făcea economii drastice ca să nu mai ajungă iar la mila prietenelor sale.

Dar înainte să se poată acomoda cu odăile lor cavale-rești, erau nevoite să își târască bagajele pe scara îngustă în timp ce aveau o temă fierbinte de dezbătut: vârsta lui Falk.

– Șaiszeci și doi de ani, le-a asigurat Judith.

Eva a rămas uluită.

– În foaier există un tablou cu o inscripție. 2009. Leonard Falk, la a șaiszecea aniversare.

Șaizeci și doi, a tresărit Eva. Șaizeci și doi. De-o seamă cu Regine. Și în momentul concepției ei aveau șaisprezece ani! Acesta să fi fost răspunsul la veșnica întrebare – de ce se despărțiseră părinții ei? Iar ea, Eva, să fi fost rodul unei prime iubiri între adolescenți? Șaisprezece ani! Doar cu atât de puțin mai mari decât fiul ei, David. Care avea motoretă, smartphone nou-nouț și prietenă. În această ordine. Cum ar putea un copil de șaisprezece ani să își bată capul cu propria lui familie? Și în acel moment Eva și-a promis că va avea o discuție serioasă cu fiul său cel mare, pe tema inițierii sexuale. Își dorea să nu aibă parte de genul de relații de familie asemănătoare celor de jos, din sat.

Prin ambrazurile acoperite cu sticlă din zidul de piatră gros de cincizeci de centimetri se putea vedea în curtea interioară. Falk mărșăluia spre cafenea, în fruntea echipei de vânători de viespi. Ținea în mână arma crimei, asupra căreia se învoiseră cu toții – un aspirator de praf.

– Șaizeci și doi, a repetat Estelle, care se cuibărise lângă Eva. Indiferent ce ia de arată așa, vreau să iau și eu.

– Nu ia absolut nimic, a explicat Judith, cea mai zeloasă apărătoare a ascetismului. Postul ținut cu regularitate reprezintă cea mai solidă garanție pentru *happy aging*.

– *Happy aging*, a pufnit Estelle. Sună exact ca sexul pentru vegetarieni.

– De unde ai mai scos și absurditatea asta? a întrebat-o Caroline.

Judith avea capacitatea inegalabilă nu numai de a cumpăra cărți *self-help*, ci și de a crede orbește în ele. Doamnele de marți se bucuraseră peste măsură când ea reușise să depășească perioada în care se întreba, senină, ce culoare poate avea aura celor trei puncte de pe un zar ori de pe o piesă de domino. Roșie ori albastră?

– Trebuie să îți accepți declinul, i-a recomandat Judith. Dar bătrânețea nu mai e o problemă. Pentru că avem *vital aging*. După o săptămână de post, nu numai că te vei simți cu zece ani mai tânără, dar vei și arăta cu zece ani mai tânără.

– Aici nu suntem la Lourdes, i-a tăiat-o Caroline. Aici nu există minuni.

– Mie mi se pare că sună convingător, a spus Estelle, sunt pregătită să cred în orice îmi promite tinerețea veșnică.

Și probabil că ar fi continuat să se contrazică multă vreme dacă nu s-ar fi declanșat o adevărată cacofonie de alerte sonore, ce a pus brusc capăt discuției lor. Patru telefoane au semnalat simultan intrarea unui SMS. *Slow movement* nici nu mai încăpea în discuție. Toate au început să scotocească febril după telefon, ca și cum ar fi fost o chestiune de viață sau de moarte. Doar Caroline l-a găsit dintr-o singură mișcare.

– Un SMS de la Kiki, a anunțat ea. Nu mai ajunge astăzi.

13

„Habar n-am cât o să dureze chestia asta“, scria Kiki cu degetele de la o singură mână. Cu cealaltă o ținea pe Greta, care își sugea suzeta și privea tulburată spre norii albi, învolburăți, din fața lor. Norii albi ar fi fost un semn cât se poate de fericit la Roma, iar în priveliștea bavareză cea mai normală apariție. Dar norii aceia albi, care ieșeau de sub capota motorului, nu prevesteau nimic bun. Și mai ales când e vorba de propria ta mașină plină-ochi cu bagaje, gata de plecare în concediu. Planul era ca Max și Greta să își închirieze o cameră la Rața sălbatică, astfel încât Kiki să poată lua parte la programul doamnelor de marți, iar momentele libere să și le petreacă alături de familie.

– Nu se poate să fie ceva serios, a încercat Max să nege evidența. Mașina asta nu m-a lăsat niciodată.

Mașina cumpărată la mâna a doua fusese cadoul primit de Max la absolvirea bacalaureatului. Dar între timp ajunsese de mult o rablă.

– Garnitura de cap de cilindru, a sunat verdictul dat de Zekeriya, de la Butik, care în viața de zi cu zi vindea rochii de mireasă și de gală, capabile să transforme orice domnișoară într-un *meringue chantilly* în culori pastel. Modelul ăsta are mereu probleme la garnitura de cilindru, a continuat el, fără să clipească.

– Pe douăzeci și cinci de euro că e demarorul, l-a contrazis Miro, cu vocea lui pițigăiată și lanțul de aur la vedere, proprietarul casei de pariuri de la colțul străzii, unde sâmbăta se adunau sârbi, croați, bosniaci și sloveni, în cea mai bună pace și înțelegere, ca să pună rămășaguri pe rezultatele partidelor de fotbal.

– Eigelstein nu e un loc potrivit pentru o tânără familie, cârtiseră socrii lui Kiki când auziseră că intenționau să se mute în cartierul rău-famat din spatele gării centrale din Köln.

Și într-adevăr, atât cartierul, cât și noua lor locuință cereau multă îngăduință. Baia cu gresie cafenie și o ușoară patină de mucegai se păstra în forma ei originală din anii șaptezeci, și probabil că ar fi fost acceptată în orice muzeu. Zugrăveala sărită dezvăluia cel puțin patru straturi rămase de la cel puțin patru rânduri de chiriași. Dar Kiki nu se gândea decât la chiria mică și la poezia apartamentului. Eigelstein avea farmecul lui, înnobilat de un spirit de solidaritate rar întâlnit. Între timp se adunase un roi de experți, care mai de care mai dornic să ajute cu sfaturi. Un singur lucru rămânea însă mai presus de orice îndoială.

– N-ai cum să ajungi departe cu ea.

– Și cam cât costă o garnitură de cap de cilindru? s-a interesat Kiki.

– Piesa, trei sute, a apreciat Zekeriya. Și pe urmă manopera. Trebuie demontată partea de sus a blocului motor, se scurge lichidul de răcire, trebuie curele dințate și role de tensiune noi...

Kiki nici nu-l mai asculta pe vecinul lor turc, gândindu-se la cum se va alege praful de concediul lor pe valea Altmühl, pentru care strânsese bani în ultimele luni. Uneori câțiva cenți, alteori câțiva euro, rar câte o bancnotă de zece. Pentru prima dată ar fi plecat în excursia anuală a doamnelor de marți fără să fie nevoie să împrumute ceva de la Estelle.

– Cine mai știe, s-a consolatat ea.

Uneori îți trebuie o înfrângere ca să ajungi în vârf. În realitate inventatorii porțelanului au fost alchimiști ratați, părintele post-it-ului își propusese să conceapă cel mai performant adeziv, teflonul trebuia să fie agent refrigerant pentru frigider, iar Viagra, medicament pentru afecțiuni cardiace. Și Sony a ajuns la succes abia după ce a dat un chix răsunător cu fierbătoarele de orez, iar lui Steve Jobs, înainte de canonizare, i s-a întâmplat să fie pus pe liber de Apple.

– Să sperăm că mâine îmi va ieși în cale un investitor bogat, în Köln, a glumit Kiki, deși îi venea să plângă.

– Plecăm cu trenul, a hotărât Max.

În loc de orice răspuns, Kiki a deschis portbagajul: trei valize, lapte praf, termosuri, suzete, jucării, baby monitor, păhărele, lingurițe, farfurii încălzite electric, scutece, haine de schimb pentru opt zile. Kiki se pregătise pentru toate eventualitățile: venirea iernii, călduri tropicale și foamete.

– Pleci cu trenul, a hotărât Max. Iar eu vin cu Greta, după ce rezolv cu mașina. Mă descurc.

Kiki a înălțat spre cer o rugăciune grăbită. Spera ca prototipurile ei să fie apreciate și să se aleagă cu o slujbă nouă, mai bine plătită. Și, printr-o minune, să ajungă pe valea Altmühl la timp.

14

– Am sentimentul, în permanență, că am mai fost aici! a exclamat Judith. Impozanta sală a cavalerilor de la al doilea etaj ocupa întreaga lățime a clădirii principale. Judith era copleșită de simțămintele ei. Încă înainte de a deschide ușa grea, din stejar, cu însemnele din bronz ale breslei, știa foarte bine ce o așteaptă: numărul ferestrelor, al candelabrelor, tapetele din mătase, de culoarea sângelui. Am mai văzut toate astea, cu ochii mei lăuntrici, a romanțat ea.

Sala cavalerilor, în care urma să aibă loc deschiderea oficială a săptămânii de post, avea vedere spre vale, unde coasta muntelui se avânta spectaculos spre abis. Acolo sus, la înălțime, te simțeai departe de prezent și de ademenirile lui. Pereții de stâncă golașă ai sălii erau decorați cu lănci încrucișate, iar dintr-o nișă din zid vegheau mut doi cavaleri în armură completă. Doar câteva pete palide trădau că pereții trecuseră și prin vremuri mai grele.

Judith era fermecată de atmosferă.

– Îți simt pe cei care au trăit aici, a șoptit ea. Îți văd în fața ochilor, partide de vânătoare, cavaleri, fecioare sfioase și banchetele lor. În cânt de lăută, ceară picurată din candelabre și bucate aburinde pe mese. Și servitori aducând mistreți pe tăvi de argint...

– Nu e deloc vorba de un *déjà-vu*, a fost de părere Estelle. Ci doar de fantasmă stârnite de foame.

La cina frugală servită în urmă cu o oră, în sufrageria ceva mai modestă de la parter, primiseră apă și crudități, ceea ce nu le potolise cu adevărat stomacul.

– Poate că, într-o viață anterioară, am fost soția unui nobil cavalier, a insistat Judith, fără să se lase impresionată de umorul lui Estelle.

Estelle, în schimb, era convinsă că niciodată nu a fost vreo prințesă și că nici nu venise momentul să i se întâmple una ca asta. La vederea jilțurilor îmbrăcate în brocart cu modele bogate roșii și aurii, pregătite în mijlocul sălii cavalerilor, s-a simțit cuprinsă de o panică îngrozitoare. A numărat cincisprezece jilțuri. Pe treisprezece dintre ele așteptau pregătite mape cu informații. Semicercul gregar sugera dorința ca participanții la cursul lunii septembrie să formeze un grup omogen.

– Hagen Seifritz, a tunat o voce, și înaintea lor s-a înființat un bărbat înalt ca bradul. Hagen Seifritz. Cu „t” și cu „z”, ca „toată ziua”, s-a prezentat, hohotind răsunător.

Probabil că făcea aceeași glumă de zeci de ani. Apoi a luat mâna lui Judith, atât de delicată, în ambele lui palme uriașe și a scuturat-o hotărât, cu o intensitate de vibromasaj. Estelle s-a mulțumit să-și ridice reținut mâna, în semn de salut.

– Hagen, în ce vă privește pe voi două, le-a asigurat.

„Poate vom face cunoștință cu persoane simpatice”, își exprimase Judith speranța înainte să plece la drum. Iar doamnele de marți știau că se referă în primul rând la cele de sex masculin, mai precis la bărbați dispuși să se lege la cap. Judith nu își ascundea câtuși de puțin intenția fierbinte de a-și găsi un nou partener. Dar s-a dezumflat pe loc când a dat cu ochii de Hagen Seifritz și, la prima vedere, nimeni din grupul de terapie nu oferea vreo perspectivă.

– S-ar zice că femeile sunt mult mai înclinate spre asceză, a speculat Estelle, pe măsură ce sala cavalerilor începea să se umple.

A numărat zece femei și trei bărbați, dintre care unul nu împărtășea cu doamna de lângă el doar același nume, ci și preferința pentru treningurile de culoare neon. Iar alături de ei s-a așezat în tăcere un domn cenușiu, cu sacou, cravată și ținută dreaptă ca lumânarea.

– Ofițer, a murmurat Judith.

– Agent fiscal de înaltă calificare. Uscat până în măduva oaselor și gata să te plictisească oricând cu părerile lui competente, a contrazis-o Estelle.

Îi făcea întotdeauna plăcere jocul sprinten cu părerile preconcepute.

– Sufleur la operă, a propus Estelle, arătând discret spre o doamnă în jur de șaizeci de ani, cu o oarecare aură artistică, alcătuită doar din piese supradimensionate: obraji generoși, gura văpaie, silueta opulentă. Peste sânii enormi se legăna un lanț enorm, cu un pietroi montat într-un colac gros din argint. Iar la subraț îl ținea pe Elliot, un teckel astmatic. Fără să fie limpede care dintre ei participa la terapia prin post. Oricum, amândoi aveau un aer de alcoolici. Trunchi masiv, picioare subțiri și proastă dispoziție cronică.

– Proprietară de magazin de lăneturi în zona pietonală din Speyer, a propus Judith.

Oricum, ceva în directă legătură cu creația, au căzut ele de acord.

– La fel și cea de acolo.

Judith a arătat discret spre o doamnă cu priviri sumbre, în jur de cincizeci de ani, cu un coc bine strâns, încărunțit.

– Arată ca o Natașa, a decretat Judith.

– S-a născut în Ucraina, a completat-o Estelle. S-a format la Balșoi Teatr și, până la ruptura de menisc, a fost a doua

prim-balerină la Stuttgart. Acum locuiește la Überlingen împreună cu cel de-al treilea soț, mult mai tânăr, care își poartă părul prins în coadă și o înșală.

– Dar are o grămadă de bani, a completat Judith. Și angajați.

O femeie ștearsă, în jur de treizeci de ani, se agita neîncetat în jurul presupusei balerine, potrivit-i scaunul, aducându-i jacheta, ori mapa seminarului, ori un pahar cu apă. Fără să i se adreseze niciun „mulțumesc”, ci doar strictul necesar.

Formația a fost completată de o femeie agitată, în jur de patruzeci de ani, care le-a curmat jocul pe loc.

– Simone, secretară, necăsătorită, s-a prezentat ea. Locuiesc împreună cu doi persani. Pisei, din păcate, a chicutit ea. A trebuit să-mi iau de la gură ca să vin aici, a recunoscut ea în șoaptă, fără să înțeleagă apoi ce găsea Estelle atât de comic.

Simone era o persoană foarte scundă, veșnic în mișcare, ca o codobatură, și ca să mai câștige câțiva centimetri făcea echilibristică pe niște tocuri amețitor de înalte și avea părul strâns într-un coc cât un turn, aflându-se într-o permanentă luptă cu câteva șuvițe rebele care, urmând legea gravitației, se încăpățâneau să îi cadă pe umeri.

Apoi și-a făcut apariția Falk. Imediat au încetat toate conversațiile. Castelanul a deschis întâlnirea cu o glumă.

– Cum se cheamă ziua în care încep majoritatea terapiilor prin post? a întrebat el, măsurându-și publicul din priviri. Mâine. Dar, înainte ca mâine să devină azi, noi ne vom ocupa puțin de partea teoretică.

Caroline a fost ultima care a apărut, în mare grabă. Doar două scaune mai rămăseseră goale. Kiki luase un tren de noapte și avea să ajungă abia la micul dejun. Însă unde putea fi Eva?

- Probabil o discuta la telefon cu ai ei, a presupus Estelle, ridicând din umeri.

Pe Falk nu îl interesa nimic din toate astea. El intrase la ora anunțată și a început imediat.

- Alimentație greșită, alcool, nicotină, mediu toxic. Pretindem prea mult corpului nostru, a explicat el.

Grinzile străvechi scârțâiau sub pașii lui fără oprire, încolo și înapoi.

- În același timp, avem capacitatea de a practica asceza. Nu degeaba postul are un rol atât de important în multe religii. Creștinii, musulmanii, evreii, hindușii - toți postesc. O persoană din nouă postește, din motive religioase. Mai nou, postesc și cei care nu cred în nimic, a adăugat el, privind atât de neașteptat în direcția Carolinei, încât ea, o avocată atât de obișnuită să răspundă la provocări, a preferat să se uite în pământ.

Falk a făcut o pauză, ca să studieze, pe rând, fiecare participant. Atât cât să se simtă personal vizat. Omul din fața lor era cât se poate de conștient de efectul demersului său. Singurul amănunt distonant din tot acest tablou general era faptul că purta pantofi fără ciorapi, încălțați direct pe picioarele goale.

- Egiptenii antici credeau în post, Biblia îl propovăduiește, iar indienii posteau și ei înainte de a lua hotărâri majore, pentru a putea alege cea mai corectă variantă. Postul reprezintă întreruperea modelului nostru obișnuit de comportament.

O mână ridicată. Doamna în trening.

- Doamna Eisermann..., a invitat-o Falk să vorbească, fără nicio ezitare asupra numelui său, neapelând însă la tuitul atât de des folosit de terapeuți.

- Nu vă faceți o prezentare mai amănunțită? l-a întrebat doamna Eisermann.

Falk i-a răspuns repede și caustic.

– La ce vă gândiți? Stare civilă, curriculum vitae tabelat, declarație de venituri? La soția mea, casa mea, mașina mea, iahtul meu?

Doamnei Eisermann i s-a tăiat respirația.

– Tomai despre asta nu e vorba aici. Ci de eliberarea de ziua de ieri.

– Am o senzație de sectă, a șoptit Caroline.

Hagen Seifritz stătea cufundat în jilțul său. Se folosise de timpul petrecut în sala cavalerilor ca să povestească tuturor cum făcuse avere din lucrările de excavație în cimitire, că avea *four wheel drive* importat din Statele Unite, că-și putea permite oricând o ladă de Chateau Latour și că făcea investiții în Asia de Sud-Est. „Singura piață din care te mai alegi cu ceva.“

De terapia prin post nu-i păsa nici cât negru sub unghie, și nici nu fusese ideea lui. „Medicul meu mi-a dat toate asigurările că următorul mormânt o să îl sap chiar pentru mine, dacă rămân cel mai bun client al măcelarului.“ Râsul său răsunător indica extrem de limpede că el, Seifritz, era absolut împăcat și cu viața, și cu burta sa.

– Vom petrece opt zile împreună, a insistat doamna Eisermann, în condițiile astea vrei să știi totuși cu cine ai de-a face.

– Și în ceea ce-i privește pe participanți, a completat soțul ei, privind în jur ca și cum ar fi așteptat aplauze.

– Odată ajunși aici, nu trebuie să vă mai preocupe decât propria dumneavoastră persoană, a continuat Falk. Peste câteva zile veți avea cu totul altă părere despre ceea ce este important în viață și cât anume merită povestit. Până atunci, bazați-vă pe intuiție.

– Participăm a paisprezecea oară la un asemenea curs de terapie prin post. În Bad Pyrmont începeam întotdeauna

cu o rundă de prezentări, a încercat doamna Eisermann încă o dată.

– Profesori. Amândoi, a șoptit Estelle spre Judith, fiind foarte dornică să știe cât de corect era pronosticul ei.

Dar asta a păstrat pentru sine.

– Ceea ce vă unește, pe toți, este nevoia de a lăsa în urmă ceea ce știți...

– Ne aflăm aici pentru că ne e foarte bine când ținem post, l-a întrerupt doamna Eisermann pe Falk. Suntem profesori, la Fulda. Într-o școală profesională. Mulți copii de imigranți. Multe probleme. Abandon școlar, droguri, violență...

Estelle și-a acordat un punct, în sinea ei. Balerina rusoaică a gemut. Walkiria-sufleur a făcut o față din care se ghicea că se aștepta oricum la o săptămână infernală, iar Hagen Seifritz se lupta să nu adoarmă.

– Sunteți la început, a rostit Falk pe un ton ridicat, sugerând limpede că subiectul fusese închis. Cu toții ne aflăm la un început. În fiecare zi. Despre asta este vorba aici. Despre un început.

– Am avut un sentiment pozitiv încă de când ne-a propus Eva să venim aici, i-a șoptit Judith Estellei.

Estelle a cântărit privirea transpusă cu care prietena ei sorbea fiecare cuvânt al lui Leonard Falk. Se părea că Judith făcuse alegerea.

15

Caroline era impresionată. De Falk. De stilul suveran în care condusesese întâlnirea de introducere. Și, în general, de ideea de terapie prin post.

– Postul e ca o curățenie generală în propria ta casă. Un fel de săptămână de curățenie a trupului și a sufletului, le explicase Falk. Postul permite apariția unei breșe, creând astfel spațiu pentru ceva nou.

Purificare, verificase Caroline, nu era un termen specific științei alimentației. Însă suna cât se poate de logic. Asceza deliberată deschide orizontul asupra tezaurului de care dispunem. Tezaur de mâncare și de șanse. Din pelerinajul făcut împreună, Caroline învățase că între cer și pământ există și lucruri inexplicabile, din punctul de vedere strict al logicii.

– Postul înseamnă înnoire, le-a asigurat Falk. Revigorare, după aruncarea balastului. Și refuzul de a te mai lăsa deranjat de stimuli din exterior. Numărătoarea pornește din nou de la zero. Ne oprim, pentru a intra într-o altă piele.

Ofițerul nota totul, conștiincios. Caroline se îndoia. Oare era posibil să schimbi direcția cu totul, într-o singură săptămână? Să-ți crezi, prin detoxifiere, o oră zero în propria biografie? Un nou început?

– În primele trei zile, organismul se comută pe hrană „interioară”, le-a explicat Falk. Pot apărea efecte secundare neplăcute. Și dureri de cap, să nu vă mirați. Vuiet în tâmples, tensiune scăzută, reacții cutanate, insomnie, stare de spirit proastă – toate sunt absolut normale. Otrăvurile se descompun și caută o cale de ieșire.

Falk nu mai contenea să povestească despre reziduurile și toxinele de care organismul poate scăpa grație terapiei prin post.

– Dacă mă prăbușesc și mor în clipa asta, locul meu nu e la cimitir, ci în halda de deșeuri periculoase, a comentat Estelle sec.

Tot grupul se amuza. Și doamnele de marți, cu atât mai mult. Dar cel mai încântat era Seifritz-toată-ziuă. La fiecare

comentariu acid plasat de Estelle, Seifritz reacționa prompt, râzând în hohote, și o bătea pe spate, plin de entuziasm.

– Ce tare ești! a lăudat-o el.

– Vom ține post șase zile. În cea de-a șaptea, vom începe să reconfigurăm lent alimentația.

– Visez de pe acum la ziua când voi lăsa în urmă castelul, în costumul meu Chanel, a oftat Estelle.

Dar înaintea plecării, în program figura un moment intitulat criptic „finalul postului și reîntoarcerea”.

– Probabil că va trebui să ne înșirăm, unul câte unul, sub o streșină a castelului, unde vom fi poleși cu aur, și-a dat cu părerea Estelle, gândindu-se la prețul considerabil plătit pentru cele șapte zile de hrană pe sponci.

Reîntoarcerea echivala cu „liber la mâncare”. Iar cine dorea putea să își invite și un oaspete la castel, în cea din urmă noapte.

– Omul meu, regele farmaciilor, nu va avea parte de așa ceva, a hotărât Estelle.

Apoi evenimentele au luat o întorsătură serioasă. Falk i-a invitat să privească terapia prin post ca pe un concept universal și să lase în biroul lui tot ceea ce le prisosea: telefoane mobile, chei de mașină, laptopuri, lucrări pe care eventual le luaseră cu ei. Judith și-a depus, cea dintâi, telefonul mobil.

– De la sine înțeleș, puteți dispune în orice moment de ceea ce vă aparține, a promis Falk. Nu încercăm decât să punem o ultimă piedică în calea ispitei.

Judith a arborat zâmbetul ei cel mai fermecător, ca și cum ar fi atins deja momentul iluminării.

– Până aici a fost teorie. Pentru partea practică, vă las pe mâinile soției mele. Bea Sănger are să vă călăuzească pașii de-a lungul întregii săptămâni.

Judith a încremenit, cu gura întredeschisă. Dintr-un colț întunecat s-a desprins imediat o siluetă. Bea Sănger se

apropia de patruzeci de ani, era înaltă și subțire. Părul castaniu, nu foarte lung, era tuns paj și purta jeanși croiți drept, bluză albă și jachetă cenușie, tricotată. Haine alese cu grijă, de o eleganță discretă. Bea arăta nemaipomenit.

– Sunt încântată că v-ați hotărât să faceți acest pas curajos, a fost salutul adresat de ea grupului.

Nimic din stilul lui Bea Sănger nu era strident: nici înfățișarea, nici culorile purtate, nici măcar vocea. Vorbea pe un ton scăzut, străin de orice agitație, care însă transmitea multă hotărâre.

– Pentru început, să parcurgem programul zilei, a recomandat ea.

Caroline s-a uitat neliniștită spre scaunul rămas liber: „Oare unde o întârzia Eva?”

16

Trebuia să se miște repede. Foarte repede. Eva așteptase până la plecarea prietenelor sale la ceremonia de deschidere. Abia după ce coridoarele s-au cufundat în liniște a îndrăznit să scoată din geantă meniul legat în piele. Nu înainte de a promite, printr-o scurtă rugăciune, să înapoieze înainte de plecare piesa scumpă, de colecție, proprietarilor de drept.

Eva răsfoia în mare grabă. Prin fața ei defila oferta de la Rața sălbatică: legume proaspete din piață, gustări specifice din Franconia, propuneri de mese ușoare, meniuri cu pește și carne. Și, în completare, o cronică a Raței sălbatice. Pe ultimele două pagini exista un rezumat, însoțit de imagini, al momentelor de glorie și al suferințelor prin care trecuse

familia de hangii Körner. Pentru că aceste anale precizau nu numai evenimentele de familie fericite, spre exemplu obținerea licenței de fabricare a berii, înființarea oficiului poștal, începerea lucrărilor de extindere și de renovare, ci și nenumăratele accidente și lovituri ale sorții: crime, întâmplări bizare, boli și războaie – fiecare cu jertfe de sânge. Hanul fusese condus de-a lungul vremurilor, cu mână de fier, de mai multe generații de femei. Dar Eva nu intenționa să facă un studiu aprofundat al istoriei pline de întorsături a familiei Körner. O interesa propriul ei trecut. Și mai exact o fotografie a familiei din anii șaizeci. În mijloc trona un bărbat cu burtă uriașă și mustață pe măsură, strângând posesiv talia unei tinere – ușor de recunoscut, hangița Roberta, care le servise la prânz. În fața cuplului, o fetiță. „Seara dinaintea marelui incendiu. Sărbătoarea de 1 mai 1965. Ultima fotografie a lui Willi Körner”, așa suna legenda imaginii. Iar în anale scria că Willi murise în incendiu. Eva a scos din geamantan fotografia de grup a Reginei și le-a comparat. Încadrare și compoziție identice. Evident, cu prilejul sărbătorii de 1 mai toată lumea se fotografiase la Rața sălbatică. Imaginea, după cum preciza nota, fusese luată de Emmerich Körner. Bărbatul rătăcit care se așezase la masa de lângă ele.

– Regine a fost fotografiată la 1 mai 1965, în timpul sărbătorii sătești. Și?

De teamă să nu fie surprinsă de Judith, colega ei de cameră, Eva se refugiase în exteriorul ansamblului de clădiri, ca să dea un telefon. Arhitectura alambicată a burgului oferea neprețuite avantaje cu taințele și ungherele ei ferite, unde Eva putea discuta nestingherită cu Frido despre rezultatele investigației.

– L-am găsit pe fotograf, i-a spus ea, care sigur a întâlnit-o pe Regine. Bărbatul are mințile puțin tulburate.

– Inventează și tu ceva! a ocolit Eva subiectul neplăcut.

– A mirosit că e ceva în neregulă.

– Mama a crezut multă vreme în OZN-uri. Nu va fi greu să o convingi că m-am hotărât, fără să stau pe gânduri, să urmez o cură de terapie prin post. Așa, pur și simplu. Fără niciun plan pus la cale.

– O știi bine pe mama ta.

– Nu. Absolut deloc, s-a revoltat Eva. Bântui prin Achenkirch și încerc să mi-o imaginez pe Regine cu o grămadă de copii în grijă și un iubit secret.

Eva s-a oprit brusc. Pe alee se auzeau pași și câteva șoapte au ajuns până la urechile ei, purtate de vânt, și un chicotit discret. Nu mai era singură. Eva s-a aplecat cu grijă, să cerceteze, ca să constate că nu numai ea chiulea de la festivitatea de deschidere. La lumina slabă a felinarelor, Eva a recunoscut-o pe Caroline.

– Mulțumesc pentru semnul lăsat în valiză, a chicotit Caroline. Ce gest frumos!

De luni bune Eva nu o mai văzuse atât de destinsă. În urma poveștii cu Philipp, Caroline rămăsese cu o crispăre întipărită pe chip. Dar acum părea ușurată.

– Până vineri sunt doar câteva zile, a murmurat ea.

Eva bănuia de mai multă vreme că în viața Carolinei apăruse o nouă iubire. Spre deosebire de Judith, care de predilecție nu făcea un secret față de ele din problemele sale de viață și le cerea sfatul cu voluptate, Caroline se frământa în tăcere.

– Am să-i spun lui Regine, simplu, că ești la Achenkirch. Și atunci s-ar putea să zică singură ce are de zis, a hotărât Frido.

– Renunță la idee! Sub niciun motiv! Nici vorbă să faci una ca asta, a strigat Eva suficient de tare să fie remarcată de Caroline.

– Te sun eu, și-a luat avocata rămas-bun în grabă.

– Și atunci ce să-i spun? a întrebat Frido.
Dar Eva închisese telefonul.

Creierul este un organ ciudat. Funcționează impecabil. Câtă vreme nu este expus anumitor stări emoționale. Sentimentele scot din funcțiune logica și bunul-simț.

– Biroul îmi mănâncă zilele câteodată, s-a scuzat Caroline.

– Ne cunoaștem de atâția ani, a spus Eva. Niciodată nu te-ai priceput să minți. Și nici nu ți-ai pierdut firea, nici nu ai intrat în încurcături.

– Am primit un nou caz, dublă crimă. O reglare de conturi între proxeneți.

– Problemele de la birou nu au reușit să te copleșească niciodată, a întrerupt-o Eva.

Caroline a tăcut.

– E vorba de necunoscutul pe care l-ai întâlnit? s-a interesat Eva, precaut. *Blind date*-ul propus de fiica ta?

– Frank. L-am văzut doar o singură dată, a râs Caroline.

– Uneori e suficient, a fost de părere Eva. Cine mai are astăzi răgazul să se adapteze în tihnă la o nouă relație? Până și forțele de muncă stabilesc mai nou SpeedDating Sessions între potențialii angajatori și beneficiarii ajutorului de șomaj. Și funcționează.

– Nu și în ceea ce mă privește, a spus Caroline.

– Ei! Mai devreme m-am întâlnit pe culoar cu un domn Eisermann și știu sigur că nu mi-a plăcut absolut deloc.

– Hai să intrăm, a căutat Caroline o scăpare. Și oricum trebuie să predăm telefoanele mobile.

Eva nu a avut curajul să mai insiste.

– Există o persoană care merită să afle prima, a recunoscut ea.

Eva a încuviințat. Deși nu înțelegea de ce Caroline îi acorda în continuare atâta importanță fostului ei soț. În

urmă cu câteva săptămâni îl văzuse pe Philipp. Braț la braț cu o blondă. Între timp, se dusese vorba, locuia împreună cu altcineva. În fosta lor casă. Poate de aceea îi era atât de greu prietenei sale să îi rostească numele.

– Încă mă mai gândesc, a completat Caroline, la fel ca tine.

Preventiv, Eva și-a coborât privirea. Avocata era renumită pentru stilul în care își încurca martorii în sala de judecată, cu întrebările ei bine țintite, iar Eva se temea că nu i-ar putea face față.

– Presupun că există un motiv, a continuat Caroline, pentru care te dai în vânt după valea Altmühl și faci colecție de meniuri în ultima vreme.

În Eva se dădea o luptă. Cuvintele o purtau în trecut, în acel trecut când era singurul copil nelegitim din clasă. Iar din adâncul sufletului ei mai pândea și acum acea umilință. Nu îndrăznise niciodată să mărturisească ce mult își dorea un tată. Ca și cum ar fi vrut să o protejeze pe Regine. Chiar și astăzi, la peste patruzeci de ani, se temea de acea umilință. Încă nu sosise momentul.

– Dacă te pot ajuta..., i-a propus Caroline prudent. Camera 34. Bați de trei ori. Sunt dispusă în orice clipă.

Eva a îmbrățișat-o.

– De trei ori. Și tu. Dacă vrei să stăm de vorbă.

Prietenia le-a învăluit ca o pătură caldă. După atâția ani petrecuți împreună, aveau multă încredere una în cealaltă și cuvintele erau de prisos. Din păcate însă, în ceea ce o privea pe Estelle discreția nu avea prea mare valoare.

– Ce faceți acolo? Când toată lumea vă așteaptă în sala cavalerilor, a răsunat glasul ei.

Estelle era înzestrată cu un al șaselea simț și detecta rapid dacă era vorba de vreun secret. Camera cu bovindou de pe palierul doamnelor, pe care și-o alesese Estelle din

considerente strategice, oferea o panoramă spre întreaga curte interioară.

– Secrete? a strigat ea, fără ocolișuri, de la înălțime.

– Bineînțeles, a asigurat-o Caroline.

Dar în același timp Eva a scuturat din cap.

– Ei, ți-ai găsit.

Estelle rămăsese pe poziție, neclintită din punctul ei de observație, în timp ce Caroline era tot mai sigură că lipsa hranei solide va fi cea mai mărunță problemă cu care se vor confrunta doamnele de marți, în cele șapte zile ce aveau să vină. Săptămâna petrecută la Achenkirch promitea să fie cât se poate de interesantă.

17

Ce visezi în prima noapte într-un pat străin se împlinesc. În odaia ei austeră, Caroline nu visa decât să poată să adoarmă. Miezul nopții, douăsprezece și un sfert, unu, unu și jumătate, două fără douăzeci și șapte de minute: clipele se scurgeau cu greu. Vântul făcea să freamăte copacii, crengile trosneau, frunzele foșneau în noaptea fără sfârșit. Caroline se răsuca de pe stânga spre dreapta și înapoi pe stânga, își împingea pătura deoparte și apoi se învelea iarăși până la bărbie. Deschidea fereastra, apoi o închidea, aprindea lumina, apoi o stingea și o aprindea iarăși. Caroline frunzărea fără chef în ghidul ei de călătorie prin valea Altmühl. Îi lipsea obișnuitul fundal sonor al unui mare oraș: vocile celor care se întorceau acasă la ore târzii, motoare huruind în parcare, tramvaie retrăgându-se în depărtări, mașini de poliție cu sirene capabile să dea oricui sentimentul că se află în miezul acțiunii. Unde pulsează

viața. Dar acolo sus, la castel, Caroline rămăsese singură cu sine. Și cuprinsă de panică. Avea să reziste o săptămână fără mâncare? Făcea parte dintr-o generație care nu cunoscuse foamea. Nu știa cum se manifestă. Dacă ar putea să doarmă! Liniștea aceea o irita. Patul acela mare o irita. Iritarea ei o irita. Acasă își găsea liniștea cu un sandwich, un pahar de vin roșu și programul de la televizor. Foamea o chinuia, însă. Și setea. De nepotolit cu apa de lângă pat. Și, desigur, cu atât mai puțin cu un pahar de Achenkirchner care, începând de mâine, urma să fie hrana de bază.

Achenkirchner, așa le explicase Bea Sängler, era o supă de cartofi, conopidă, morcovi, praz, ceapă și țelină.

– Sună promițător, îi șoptise Estelle. Cu puțină șuncă și o mână de tăiței, iese o minestrone clasa întâi.

Șase ore până la începutul programului de dimineață, nouă ore până la prima masă de post, o sută cincizeci de ore până sâmbătă. Șapte zile în care va avea vreme să le explice doamnelor de marți ceva ce logic nu se putea explica. Mai exact, când își pierduse controlul asupra propriei sale vieți? Cu Frank?

„O cină nevinovată. Ce ar putea fi deplasat?“, așa o convinsese fiica ei, Josephine, să accepte întâlnirea. Frank era tatăl unei prietene.

– Abia s-a mutat la Köln, e divorțat demult. Și foarte agreabil. Vă veți înțelege de minune, o asigurase Josephine.

Un *blind date*? Caroline se îndoiește foarte tare. Nu cumva era prea bătrână pentru un asemenea sport? Își dorea cu adevărat să cunoască un alt bărbat?

– Cum poți să mai reacționezi firesc dacă întorci propunerea mea pe toate fețele? s-a revoltat Josephine și a luat hotărârea în numele mamei ei. Vei merge, și basta! Frank

este OK. Nu vor fi nici telefoane nedorite, nici scene penibile, nici riscuri.

Există urși-problemă, vaci-problemă și președinți-problemă. Caroline nu avea deloc intenția să se transforme într-o mamă-problemă.

„Nu trebuie decât să-i dau câteva sfaturi despre ce poate face prin Köln“, își spunea Caroline, stând nehotărâtă în fața șifonierului. Oare cum te îmbraci când vrei să lași impresia că prea puțin îți pasă?

Trecuseră luni de la implozia propriei căsnicii, dar ea încă nu reușise să-și pună ordine în sentimente. Iar acum era pe cale să intre iarăși într-un joc de mult uitat: flirtul. Se gândiseră să meargă la cinematograful. Dar niciunul nu era tentat de comedii romantice.

– Credeți în dragoste la prima vedere? o întrebase Frank, rezervat.

– Nu, nu cred, a preferat Caroline un răspuns direct.

– Nici eu, a dat Frank din cap. Pe fosta mea soție am cunoscut-o la St Moritz. Când am urcat prima dată cu schi-liftul, am fost la un pas să cad din scaun. Ea m-a salvat. Eram amețit. Mi se muiaseră genunchii. Am crezut că de dragul ei. Mai târziu, am descoperit însă că sufeream de acrofobie.

Caroline a început să râdă și gheața s-a spart. Frank era cât se poate de prezentabil: era zvelt, avea păr bogat și purtat neglijent, ochi prietenoși și ridurile specifice celor care râd mult. Copiii lor erau de o vârstă, amândoi jucaseră tenis în tinerețe și se plâneau, în aceeași măsură, de cât de puțin timp le rămânea pentru viața personală. Caroline s-a simțit cuprinsă de un tremur ciudat, undeva, în zona taliei. Din păcate, nu avea nimic de-a face cu Frank, era doar vibrația telefonului din buzunarul pantalonilor. „Secția de

poliție sud”, a apărut pe ecran. De aici, lucrurile au luat-o razna. Nici nu apucase bine să se plângă de lipsa unei vieți private, și acum ieșea la iveală disponibilitatea ei universală.

– Vă rog să nu uitați ce doreați să-mi spuneți, și-a cerut scuze Caroline și s-a îndepărtat puțin, dar fără să-l poată împiedica pe Frank să audă conversația pe care o purta.

De la celălalt capăt al firului, un ofițer de poliție dorea să o informeze că la locuința ei tocmai s-a petrecut un incident. Doar că, după ce se întorsese din pelerinajul de la Lourdes, casa din Lindenthal nu mai era „casa ei”. I-o lăsase lui Philipp, deocamdată. Iar „deocamdată” se transformase într-o situație de durată.

– Trebuie să-l sunați pe soțul meu, a replicat Caroline, jenată că trebuie să atace un asemenea subiect tocmai de față cu Frank, și asta chiar în timpul primei lor întâlniri. Vă rog să vă adresați lui Philipp Seitz, soțul meu, viitorul meu fost soț. Locuim la adrese diferite, a explicat ea. Apoi a închis și s-a refugiat într-o conversație banală. Și? Ce profesie aveți? I-a întrebat, în lipsa unei idei mai originale.

– Sunt inginer. Specialist în uleiuri și grăsimi, i-a explicat Frank.

– Uleiuri și grăsimi, a repetat Caroline.

Asta mai lipsea. Ce să-ți treacă prin cap legat de un asemenea subiect, ca să înnozi la loc firul discuției? Poate ar trebui să treacă la criza europeană, la concedii, la hobby-uri.

– Livrăm grăsimi la marile fabrici de pâine, la întreaga industrie de produse alimentare. Grăsimi pentru chipsuri, praline, ciocolată, cartofi prăjiți...

Gândurile Carolinei au zburat spre casa din Lindenthal. Inundație? Incendiu? Oare ce se întâmplase? Poate Philipp pășise ceva. De ce nu-l lăsase pe polițist să-i spună până la capăt? Bietul Frank se pierduse cu totul în enumerarea lui

nesfârșită. Când, brusc, Caroline a sărit în picioare și și-a luat geanta.

– Îmi pare rău, s-a bâlbâit Frank, speriat. N-am vrut să vă plictisesc. Îmi pregătisem atâtea lucruri pe care să vi le pot povesti. Pe nicio femeie nu o interesează grăsimile și uleiurile...

Dar între timp Caroline ajunsese deja la ușă.

Fereastra camerei din castel s-a deschis cu o bufnitură puternică, iar curentul stârnit a împrăștiat rapid paginile cu informații împărțite de Bea Sănger. Îngrozită, Caroline a sărit din pat. Era cineva acolo? La ea în cameră? Privirea lui Frank, rănită, o urmărea permanent.

A închis fereastra cu un gest hotărât și s-a uitat atent, în întuneric. Afară nu se vedea nimic neobișnuit. Curtea castelului era cufundată în beznă, iar cele două rațe alergătoare amuțiseră și ele.

S-a stropit cu puțină apă rece pe obraji, și-a scuturat pătura și și-a potrivit din nou perna. Dacă nici acum nu va reuși să adoarmă, categoric mâine se va târî. Acum. Trebuia. Să adoarmă. Însă subconștientul ei era de cu totul altă părere. Spontan, fără să îl fi întrebat cineva, i-a adus aminte că uitase să plătească două amenzi. Trecere pe roșu, depășirea vitezei legale, folosirea telefonului mobil în timpul mersului. O sută treizeci de euro și trei puncte o costase cursa ei în stil kamikaze prin Köln, în urma telefonului primit de la circa de poliție.

Caroline a aprins lumina și și-a luat agenda și smartphone-ul, ca să plătească imediat amenda, prin transfer digital. Între filele agendei avea avizul și fotografia incriminatoare. Privirea sa surprinsă de bliț dezvăluia o întreagă poveste, o stare de spirit atât de stranie. În cele câteva minute de frământări, cât a durat drumul, Caroline și-l

imagina pe Philipp când atârând de tavan, când măcelărit de vreun răufăcător, când sfârșindu-se în chinuri, lângă o țevă de gaze. Tot soiul de scenarii de groază. Dacă i se întâmplase ceva? Dacă se hotărâse să-și pună capăt zilelor? Dacă era mort? Și atunci a înțeles, ca lovită de trăsnet, că era obligatoriu ca între ei să aibă loc o explicație. Și a cuprins-o un val de panică. Oricât de rău se dovedise Philipp, ca soț, era tatăl copiilor și parte a biografiei sale, pe veci. Cândva, au avut toate motivele să fie împreună. Relațiile sunt alcătuituri care te descumpănesc prin infinita lor complexitate. Iar în ceea ce privește căsătoria, prevederile din legislația civilă nu se mai referă de mult la ideea de vinovăție. În locul unui divorț, care să stabilească o vinovăție, doar o ruptură iremediabilă a căsniciei. Iar în locul unor declarații clare, numai sentimente de culpabilitate amorfe, argumente și contraargumente, învinuiri reciproce, o sarabandă de „nu numai... dar și”. Poate tocmai de aceea era atât de dificil de menținut un echilibru în relația cu Philipp.

Fotografia aceea surprinsese exact momentul în care pricepuse în sfârșit că detașarea ei din ultimele luni nu fusese decât o aparență. Nu reușise să recunoască niciodată în ce măsură o afectase despărțirea de Philipp. Nici față de prietene, nici față de ea însăși. Și cel mai puțin față de Philipp. Chiar și în ceea ce o privea pe Judith încercase să rămână rațională. Și nu-i fusese ușor să treacă peste trădarea ei. Caroline avea pretenția să rămână stăpână pe sine și pe gesturile sale. Dar fotografia aceea demonstra exact contrariul. Nu era decât o femeie care habar nu avea încotro o poartă călătoria vieții.

Caroline a rupt fotografia în bucăți și le-a aruncat la toaletă. Dar de imaginile întipărite în memorie nu-i era la fel de ușor să scape. Când a ajuns în sfârșit în acea seară la

casa ei din Lindenthal, era convinsă că își imaginase toate scenariile posibile. Greșit. Habar nu avea ce o aștepta. În fața casei în care ea și Philipp își crescuseră copiii erau parcate câteva mașini de poliție și o ambulanță. Luminile albastre măturau pe tăcute fațada, sub privirile câtorva gură-cască, iar fosta ei vecină dădea declarații pentru procesul-verbal unui polițist numai mușchi. Caroline și-a prezentat actul de identitate.

– Ce bine că ați ajuns, a întâmpinat-o un polițist. Avem nevoie de dumneavoastră, pentru identificare.

Peste nicio jumătate de minut, se afla în fostul ei dormitor. Față în față cu Sissi Fischer, până nu de mult asistenta de programări a soțului ei. Lumânări aprinse. Pe măsura de lângă pat, o sticlă de șampanie în frapieră și două pahare. Pe pat, trandafiri risipiți cu pricepere. Ușa balconului atârna strâmb în balamale. Zăvorul era încovoiat. O dâră de sânge traversa încăperea până lângă fotoliul în care stătea ghemuită Sissi. Desculță. Și cu piciorul plin de sânge.

– A sunat băiatul cu pizza și am coborât repede, s-a tânguit Sissi. Tocmai îi plătisem, când ușa s-a trântit. Am crezut că pot să intru pe ușa balconului de la etaj, dacă mă cațăr pe spalier.

În exercițiul ei de alpinism, Sissi se alesese cu o rană adâncă, pe care tocmai i-o pansa un infirmier. Probabil alunecase și rămăsese agățată într-unul din cuiele ruginite, înfipte în spalier ca să asigure stabilitate plantelor cățărătoare.

Însă polițistul care îi lua declarația tot nu era mulțumit.

– Ușa balconului era deschisă doar în fantă. Am încercat să o forțez cu o coadă de mătură și s-a declanșat alarma, a mai adăugat ea, remarcând-o abia atunci pe Caroline. Doamnă Seitz, trebuie să confirmați poliției că nu sunt spărgătoare. Philipp ar fi trebuit să ajungă de mult. Nu am reușit să iau legătura cu el. Nici cu Josephine, nici cu Vincent.

Când Caroline tocmai își făcea griji pentru Philipp și era pe cale să recunoască, da, că încă mai simțea ceva pentru el, devenise martora unui rendez-vous romantic ratat, față în față cu iubita lui din acel moment. Probabil că Philipp întârziase ca de obicei, din pricina vreunei urgențe. Un duș rece ar fi fost o palidă mângâiere. Nici măcar propriii ei copii nu-i mărturisiseră că Philipp trăia cu altcineva. Sissi Fischer se obișnuise de minune cu vechea viață a Carolinei. Și cu halatul ei de baie. Sub care purta ceva aproape inexistent. Nici nu era de mirare că se cățăraseră pe spalier. În ținuta aceea senzuală, care mai mult dezvăluia decât acoperea, nu putea să ceară ajutor nimănui fără să își asume mari riscuri. Iar lui Caroline nu îi mai rămânea decât să-l regrete profund pe Frank, cu uleiurile și grăsimile lui. De ce nu-i dăduse nicio șansă? De ce privea mereu înapoi, și niciodată înainte?

Polițiștii o priveau pe Caroline cu mult interes, așteptând să confirme că Sissi era o cunoștință de familie.

Pentru situații de criză, Caroline le recomanda întotdeauna clienților săi mai irascibili și gata să recurgă la violență o strategie clară: aprecierea situației, evitarea amestecului, detensionarea. Și pe-aici ți-e calea! Dar când s-a văzut față în față cu Sissi, nicio strategie rațională nu a mai funcționat. Pentru că a înțeles, în cel mai amar chip cu putință, că mariajul ei încă nu se încheiase, și a simțit pe loc gustul răzbunării mărunte.

– Nu, nu o cunosc pe această tânără, a pronunțat ea rece.

Știa prea bine că, după declarația ei, Sissi Fischer avea să petreacă o noapte în celulă.

– Caroline, ce faci? Caroline...

Caroline s-a trezit brusc, complet dezorientată. Soarele dimineții bătea în fereastra castelului. De pe culoar se auzea zvon de discuții vesele. Probabil că adormise.

Într-un târziu. Caroline se simțea ca și cum nu ar fi închis ochii toată noaptea.

– Gimnastica de dimineață, s-a auzit un îndemn entuziast, de cealaltă parte a ușii.

S-a extras cu greu din așternut și a deschis. Eva era pregătită, în costum de jogging. Alături de ea, Kiki, cu un geamantan în mână. Palidă și istovită, după o noapte petrecută în tren, dar dornică să se integreze imediat în program. Înainte să o aibă pe Greta, fusese mereu într-o formă perfectă. Un pic de mișcare, dimineața, nu avea cum să sperie un fost împătimit al sportului.

– Cobor imediat, a promis Caroline.

Purificarea era o soluție bună. Să se elibereze de tot ceea ce o apăsa. Să ia totul de la capăt. Să lase în urmă întâlnirea cu Sissi. Și tot ce se petrecuse după aceea.

18

O dimineață nouă. O perspectivă nouă. Și multe planuri noi. Eva se gândise bine toată noaptea și schițase o sută patruzeci de potențiale modalități de abordare a discuției cu Falk. Dar mai întâi de toate trebuia să supraviețuiască acelei dimineți. După micul dejun (o ceașcă de ceai și o lingură de miere) și o porție de gimnastică (exerciții ușoare de rezistență), în program figura „Șuetă la un pahar de... sarea lui Glauber”. Grupul, în formulă completă, se adunase pe băncile din curtea interioară a castelului. Ambianța pitorească și soarele cald de septembrie păcăleau cu ușurință atmosfera deloc romantică, pregătind terenul pentru încercările ce aveau să vină. Discuțiile erau animate, dar nervozitatea se făcea simțită în fiecare chicot.

– Digestia reclamă treizeci la sută din energia corpului, le explicase Falk în discursul lui de deschidere. Dacă o suspendăm, eliberăm capacități care pot fi folosite altfel.

Din păcate, suspendarea nu se putea face la fel de simplu pe cât părea.

Pe o masă așteptau pregătite toate cele necesare începerii terapiei prin post: pahare, apă, vas de măsură, felii de lămâie și un praf alb, nevătămător, cu efect laxativ.

– Trei lingurițe cu vârf de sare în două până la trei sute de mililitri de apă caldă, le-a suflat Judith prietenelor ei informația culeasă din prospectul citit cu grijă.

– Amestecați până când se topesc toate cristalele. Pe urmă accelerați rotația amestecului, cu lingurița și... beți! a explicat Bea Sănger grupului, care dădea semne de ezitare. Sarea lui Glauber nu are cel mai fericit gust, de aceea trebuie să beți totul, dintr-o înghițitură!

– Nu merge și cu suc de prune sau zeamă de varză? a încercat Estelle să negocieze. Chiar nu suport să înghit Marea Moartă la micul dejun.

Kiki, oricum epuizată după călătoria îndelungată cu trenul, a gustat cu precauție și apoi s-a strâmbat.

– Chiar dacă ar fi să reușesc, cred că mai întâi mi se întoarce stomacul pe dos, până să se golească intestinul, s-a plâns ea.

Eva o admira pe Caroline: făcea exact ceea ce trebuia făcut. Fără să murmure, fără să cârtească, fără să dramatizeze. A lăsat prima paharul gol pe masă, urmată imediat de ofițerul cenușiu.

Eva amesteca energic combinația. Iar cei doi profesori din Fulda, înainte să își golească paharele, împărțeau sfaturi în stânga și în dreapta, de parcă ei ar fi condus seminarul.

– E foarte dificil, mai ales ca începător. Cel mai bine e să înghițiți totul o dată.

– Și apoi să clătiți cu multă apă, și-a completat doamna Eisermann soțul.

Eva rătăcea prin curte, cu paharul în mână. Oare în ce cameră dormise mama ei? Și unde lucrase? Unde fusese făcută fotografia cu fereastra? Atâtea întrebări. Evei i se făcuse rău încă înainte de prima înghițitură. O treceau toate apele doar la gândul că va trebui să înghită lăturile acelea. Balerina rusoaică se retrăsese între timp, cu tot cu asistenta ei, perechea de profesori Eisermann anunțaseră îndeplinirea misiunii, până și Simone cea pițigăiată trecuse proba.

– Știați că sulfatul de sodiu se folosește ca diluant în detergenți? a început Estelle să se lamenteze în gura mare de acea oroare alimentară. Se mai utilizează în fabricarea hârtiei, celulozei sau sticlei. Dar în băutura? Johann Rudolph Glauber, cel care i-a descoperit proprietățile terapeutice, a murit sărac lipit. Și asta are întotdeauna o justificare.

Dar nu a primit niciun răspuns. Doamnele de marți erau mult prea ocupate cu propriile lor temeri și sensibilități. Eva își căuta un sprijin la Judith, care adoptase politica înghițiturilor mici. Judith se ținea teatral de nas și, neînfricată, lua câte o linguriță din acea dezagreabilă compoziție. De mai multă cutezanță nu se simțea capabilă. În schimb perseverență avea destulă. Se schimonosea la fiecare înghițitură, de parcă s-ar fi străduit să nu rateze rolul lebedei muribunde, într-un film mut.

– Diseară cântarul va coborî câteva linii, le-a îmbărbătat Bea. Dar aici nu este vorba de slăbit. Ci de o nouă senzație, în tot corpul. În cazul nostru, al femeilor, oricum totul ni se pare prea gros, prea subțire, prea ridat ori prea pleoștit.

Hagen Seifritz a început să râdă zgomotos, în stilul lui.

– Bărbații se consideră, în esență, încununarea creației, a comentat Estelle. Cu sau fără burtă.

– Luați o înghițitură de apă, a îndemnat-o Bea pe Estelle. Vă mai liniștește puțin.

Uluită, Estelle s-a întors spre Caroline.

– Nu cumva a zis să-mi țin gura?

– Eu simt de pe acum toată bucuria terapiei prin post, i-a zâmbit Caroline.

– În schimb, eu trebuie să vorbesc ca să mă eliberez de stres. Ca să scap de nervi, s-a revoltat Estelle, golind paharul dintr-o înghițitură și strâmbându-se spre Bea.

A fost începutul unei splendide dușmăanii.

Numai Eva încă nu reușise să treacă de hop. Kiki scoțea pe ascuns în geantă, după resturile mesei ei de rămas-bun. Pornise la ora 3.30 dimineața, din gara centrală din Köln. Nimic din ceea ce ofereau automatele cu mâncare nu era potrivit pentru începerea unei zile de post. Ci doar pentru derutarea sensibilelor papile gustative.

– Sper că ați avut grijă să vă luați la timp anticoncepționalele, ca să nu aveți surprize peste nouă luni, a prevenit-o Bea.

Kiki a încuviințat din cap. Pentru că nu putea articula nimic cu gura plină de chipsuri extracrocante Thai Sweet Chili. Idee deloc rea, după cum avea să se dovedească – gustul sării Glauber a dispărut rapid înghițit de aroma chipsurilor.

– După sare, aveți timp liber la dispoziție, le-a anunțat Bea. Dar dacă plănuieți o plimbare mai lungă, nu uitați că peste o oră, cel mult două, vă veți dori cel mai mult să vă aflați într-o toaletă.

Pe drumul abrupt spre castel urca tușind din greu o motoretă ramolită. Împinsă de curiozitate, dar ținând în continuare paharul în mână, Eva s-a uitat peste zid, către

grădina de zarzavaturi din vale, acolo unde se oprise motoreta. Călătorul și-a scos casca, lăsând la vedere părul alb, tuns scurt. Era Emmerich. Evei i-a revenit imediat buna dispoziție și a golit paharul dintr-o singură înghițitură.

– E important să mergem până la capăt, a auzit-o pe Bea. Și nici nu își imagina cât de multă dreptate avea.

19

În tinerețea Evei, detectivii purtau treniuri șifonate, repetau tot timpul „aș mai avea o întrebare“ și demascau răufăcătorii prinzându-i în plasa unor interogatorii aparent prietenoase. Dar Eva a dat greș încă de la primul pas, un simplu exercițiu pentru începători: „supravegherea subiectului.“ Când a ajuns lângă straturile de legume, Falk discuta cu Emmerich tot soiul de planuri pentru viitoarele răsaduri. Eva s-a lăsat în genunchi, încercând să nu scape nimic din conversație, la adăpostul unui gard viu cât se poate de conspirativ, după părerea ei. Din nefericire însă, nu era decât o biată ageamie, fără să aibă nimic din grația lui Colombo. Și uitase cu desăvârșire de Helmut și de Hannelore. Nu, nu era vorba de cei doi înverșunați ai postului, din Fulda, ci de perechea de rațe indiene care se ocupau cu pasiune de exterminarea fiecărui melc ce le ieșea în cale, fără să-și neglijeze însă funcția lor de animale de pază. Mereu împreună, mereu curioase, mereu în mișcare, neobosite în căutarea hranei, nu treceau cu vederea niciun fir de iarbă. Și cu atât mai puțin un intrus. Cu gâtul întins în sus, pline de avânt, s-au repezit în viteză peste straturile de zarzavaturi, direct spre Eva. Țipând dezlănțuit cât le ținea pliscul, uimite să dea peste o adeptă a terapiei prin post ghemuită în spatele unui gard viu.

– Nu le luați în seamă, exagerează întotdeauna! a răsunat vocea lui Falk.

Ce dezastru! Fusese descoperită!

– Ne-au fost cedate, pe termen nedeterminat, de la Rața sălbatică. Jos, în sat, nu le mai suporta nimeni, cu câtă gălăgie fac.

Evei nu îi mai rămăsese nimic de făcut, decât să se ocupe să își lege șireturile. Picioarele lui Falk se aflau exact în dreptul ochilor ei. Și tot fără șosete. Dacă Falk ar fi cu adevărat tatăl ei, ar trebui să descopere ceva familiar în trăsăturile lui. Poate curbura sprâncenelor, ori forma feței, culoarea ochilor, sau un gest cunoscut. O mulțime de indicii care se cereau studiate cu multă grijă. Însă Eva stătea îngenucheată înaintea principalului suspect, întrebându-se de ce purta pantofi din piele direct pe picioarele goale.

– Nu vă lăsați tulburată de ele, vă rog să vă continuați plimbarea, a adăugat Falk, îndreptându-se spre birouri, privind-o totuși întrebător, peste umăr, de câteva ori.

Eva se temea că reușise să-i stârnească bănuieli. Și, rușinată, s-a hotărât să își compenseze lipsa de pricepere abordându-l pe Emmerich cu câteva întrebări mai subtile. Faza întâi: conversație lejeră. Faza a doua: câștigarea încrederii. Faza a treia: abordarea, abilă, a subiectului care o interesa.

– Ce grădină minunată, a comentat ea nonșalant, apropiindu-se de Emmerich.

Chiar dacă toamna lăsase câteva straturi pustii, rândurile de legume aveau încă un aspect ordonat și bine îngrijit.

– Vreți să vă arăt grădina? s-a oferit omul încântat.

După o jumătate de oră, Eva era mulțumită, faza întâi fusese parcursă cu succes. Știa tot ce se poate ști despre gălbenelele în nuanțe vii, oranj, folosite de Emmerich ca îngrășământ verde, despre atacul viermilor asupra napilor, despre dovleci enormi și despre părul care îl punea la grea

încercare pe tânărul bucătar, cu recolta lui bogată. Emmerich se mișca lent și vorbea și mai lent, ca și cum ar fi fost silit să scoată toate informațiile cu mare efort, din adâncul memoriei. Era momentul să treacă la faza a doua. Printre parcele de praz, țelină, agrașe, spanac, pătrunjel și ridichi, Eva căuta o cale elegantă spre noul punct al discuției.

– Și vă ocupați de mult de grădinărit?

Emmerich s-a oprit în loc, încurcat. Întrebarea nu-și avea locul în prelegerea lui.

– Munciți de multă vreme la castel? a revenit Eva, vorbind instinctiv mai tare, ca și cum o problemă de auz l-ar fi împiedicat să-i răspundă.

Dar Emmerich nu prea era dispus să se abată de la calea lui. Trebuia să-i arate și straturile de morcovi, tăăneasă și păstârnaci. Helmut și Hannelore au dat din nou alarma, repezindu-se spre intrarea în burg, iar bătrânul s-a neliniștit.

– Dacă vine domnișoara Dorsch, trebuie să vă faceți imediat nevăzută.

– Domnișoara Dorsch?

Fosta directoare a căminului de odihnă pentru copii? Paznicul bunei-cuviințe și al moralei, care o alungase de la castel pe mama ei însărcinată, făcând-o peste tot de rușine?

– Domnișoara Dorsch nu permite ca ucenicele să coboare aici. Nu de mult a pedepsit-o pe una dintre fete, pentru simplul motiv că a cules câteva pere. Trei zile de bec. Doar pâine și apă.

„Nu e chiar întreg la minte”, așa spusese hangița de la Rața sălbatică despre cumnatul ei.

Emmerich se pricepea de minune să se îngrijească de straturile lui de legume, dar evenimentele petrecute de-a lungul timpului i se amestecau în memorie, într-o confuzie totală. Eva a făcut un calcul rapid: Frieda era sora mai mică, necăsătorită, a proprietarului fabricii, Anton Dorsch. Dacă

ar mai trăi, ar trebui să aibă în jur de o sută de ani. După cum avea să se dovedească, din spatele grilajului greu nu a apărut severa directoare a căminului. Ci Estelle, Judith și Caroline, într-o plimbare de recunoaștere. Din câte se pare, Kiki rămăsese la castel. Eva s-a retras în spatele unui șir de porumb, dorind să evite orice întrebare. Ce le-ar fi putut răspunde? „Autogospodărirea e la modă. Plănuiesc să cultiv zarzavat, în spatele casei.“

De când se apucase din nou de lucru, Eva nu mai avea o relație prea apropiată cu grădina lor. Și rezolvase problema dându-le copiilor, pe rând, mai mulți bani de buzunar ca să taie iarba, să adune frunzele toamna sau să pregătească bulbii de lalele, primăvara. Nimeni n-ar fi crezut-o că era cu adevărat interesată de grădinărit, pe lângă toate câte avea de făcut în fiecare zi. Sub niciun motiv. Și așa, la repezeală, nu îi venea în minte niciun alt pretext.

Dar când s-a uitat cu toată prudența printre cocenii de porumb, s-a trezit ochi în ochi cu Caroline. Care tăcea. Eva i-a fost profund recunoscătoare și s-a hotărât pe loc să îi răspundă cu aceeași monedă. Indiferent cine avea să fie noul partener al lui Caroline, ea trebuia să îl primească cu brațele deschise în cercul doamnelor de marți. Și în scurt timp avocata și-a îndreptat atenția spre pădurea din apropiere, urmată de toată lumea. Eva a renunțat la strategia celor trei faze și a abordat o nouă metodă.

– Domnișoara Dorsch nu vine astăzi, i-a spus lui Emmerich, foarte sigură pe ea.

Omul își frământa mâinile. Nu se simțea pe teren sigur. Și-a trecut degetele prin părul tăiat perie și mânecile i-au dezgolit brațele pline de cicatrice mari, îngroșate. Arsuri prost tratate, a stabilit Eva.

– Și coboară des ucenicile de la castel, aici, în grădină?
l-a întrebat ea.

Emmerich a clipit nervos. Și apoi s-a refugiat pe teren sigur, în seră.

– Imediat vine gerul. Până la îngheț, trebuie să pun sera la punct. Ardeii înfloresc a doua oară. E plin de flori. Dar roadele nu apucă să se mai coacă, a continuat el, agățându-se de rutină.

Repetă ceea ce avea de făcut, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu uite.

– Trebuie să recoltez ardeii. Să-i iau de acolo. Și fasolea. Fasolea trebuie culeasă în fiecare zi, altfel mucegăiește.

Oare cum trebuia să te porți cu asemenea martori? Eva regreta că nu mai avusese timp să se uite la filme polițiste. Ca model, îi rămâneau doar serialele văzute în copilărie. Columbo? Fraterniza cu martorul-cheie. Îl prindea, abil, în capcană, prefăcându-se că trag în aceeași direcție. L-a urmat pe Emmerich în seră și a luat o găleată.

– Domnișoara Dorsch mi-a spus să vă ajut, l-a anunțat ea fără să clipească, începând să rupă câteva păstăi.

– Nu din cele subțiri, a intervenit Emmerich timid, neștiind cum să reacționeze față de zelul Evei. Cele mijlocii, a continuat, arătând spre o teacă. Opt centimetri. Sunt cele mai gustoase.

Eva culegea conștiincios. Oare de ce nu își începuse ea mai de mult căutările? Creierul lui Emmerich părea să urmeze doar propriile reguli. La fel ca trenulețul lui Frido Jr., care parcurgea continuu același traseu, cu aceeași viteză. Prin ferestrele aburite ale serei, Eva le putea vedea pe doamnele de marți care se întorceau spre burg, într-un ritm vioi. Și le înțelegea bine graba, simțind agitația stârnită și în propriul ei stomac. Oare câtă fasole mai putea aduna înainte ca necesitățile atât de omeneste să o alunge din seră?

Nu avea rost să mai stea pe gânduri, dacă dorea să rezolve ceva, trebuia să treacă la acțiune. Acum.

– Încerc să aflu ceva despre o fată care a lucrat aici, l-a atacat ea pe Emmerich. Regine. Regine Beckmann. Din Bergisch Gladbach.

Și brusc a simțit cum i se strânge stomacul. Să fi fost efectul sării lui Glauber? Sau era o revoltă a trupului său, după o tăcere de zeci de ani, împotriva unei abordări atât de curajoase?

– Oamenii uită totul, a spus Emmerich, dând din cap. Ce și-au dorit. Ce au iubit. Uită totul. Dar eu îmi amintesc. Eu îmi amintesc totul.

Eva a scos din buzunarul jachetei ei tricotate fotografia în care maică-sa privea de la fereastra castelului.

– Ea este Regine.

Acum nu mai putea da înapoi. Adoptase o atitudine deschisă în ceea ce o privea pe mama ei. Simțea că o trădează, simțea în tot corpul. Îi era rău de atâta încordare. Emmerich a luat fotografia și a traversat sera în ritmul lui lent, târându-și picioarele spre o masă de lucru. După câteva încercări, a reușit în cele din urmă să deschidă un sertar înțepenit. Și a început să scotocească în el. Stomacul Evei trimitea semnale cât se poate de clare. Nu mai dura mult până ce sărurile acelea aveau să își facă efectul nimicitor. Trebuia să își plănuiască retragerea. Până la ea în cameră nu avea cum să mai ajungă. Oare unde se aflau toaletele de la parter? Emmerich a găsit în sfârșit ceea ce căuta – ochelarii. Eva simțea picăturile de transpirație care i se scurgeau pe spate. Terapie prin post și muncă de detectiv: o combinație nefericită. Cât mai putea să dureze?

Emmerich s-a încurcat în șnurul ochelarilor. Iar jocul a început din nou. Și-a scos ochelarii, a descurcat temeinic

șnurul, și i-a pus la loc. Apoi a privit fotografia gânditor, îndelung.

Când mai de aproape, când mai de departe.

– Ce ochi frumoși, a spus el, măsurând-o pe Eva cu interes. Aceiași ochi frumoși.

– Dumneavoastră ați fotografiat-o pe Regine, l-a ajutat Eva și, sperând ca discuția să ajungă repede la un rezultat, s-a hotărât să îi vorbească repede și concis. Demult. În 1965.

– Știu asta, sigur că știu, a spus Emmerich, întorcându-se la legumele lui.

De ce tăcea? Nu-și aducea aminte? Sau nu îndrăznește să vorbească despre un lucru anume?

– A avut un prieten. Aici, la castel. Sau în sat, a insistat Eva.

Emmerich și-a lăsat găleata deoparte și a fulgerat-o pe Eva cu o privire furioasă.

– Domnișoara Dorsch v-a trimis, s-a revoltat el. Ca să mă interogați.

– Nu, nu-i adevărat. Este vorba de mine...

Eva ratase momentul. Emmerich se blocase în defensivă, făcând gesturi largi, ca și cum ar fi vrut să alunge duhurile rele cât mai departe.

– Nu am nimic de-a face cu ce se petrece aici noaptea, absolut nimic. Nu am nimic de-a face cu Rața sălbatică. Și nici Willi.

– Dar ce se petrece noaptea?

– Roberta se ocupă de toate. De când a venit Roberta, Willi nu mai are niciun cuvânt de spus.

Era pe calea cea bună. Dar prea târziu. Eva nu mai rezista. Trebuia... neapărat... toaleta... repede.

– Nu plecați, a mai reușit ea să îi strige. Mă întorc imediat.

Și a pornit-o în goană spre castel, printre rațele speriate, care măcăneau răgușit. Firesc, de altfel, la câte aveau de comentat.

În toaletele de la parter domnea o activitate intensă. Kiki se baricadase într-una din cele patru cabine și bodogănea la adresa chipsurilor. O ajutaseră să-și înșele simțurile, dar reușise să bea o cantitate mult mai mare decât celelalte doamne. Iar cât timp Caroline, Estelle și Judith își făcuseră plimbarea de voie, ea nu reușise să se ridice de pe toaletă, neîncumetându-se să se îndepărteze niciun metru de locul salvator. Și așa a avut prilejul să studieze amănunțit mai întâi rezervorul cu lanț, potrivit să-i trezească nostalgii, apoi fiecare dală în parte, și totul pe un fundal de muzică decentă.

Există piese muzicale capabile să contribuie la diminuarea instinctului de vandalism și criminalitate. Dar melodiile cu moliciune de vată, difuzate în toaleta de la parterul castelului pentru a acoperi zgomotele nedorite, aveau asupra lui Kiki un efect contrar. Și cum petrecuse un timp considerabil în acel stabiliment, se temea că CD-ul ar putea începe din nou în orice clipă, iar ea va fi silită să suporte și a doua oară piesa de nai înecată în beția sorții, care o întâmpinase la intrare. Din fericire, Max îi susținea moralul cu știri transmise din jumătate în jumătate de oră. Nu scria nimic. Doar trimitea fotografii. Max și Greta la baie, Max și Greta la micul dejun, în parc, cu mașina pe platforma de transport, în fața atelierului auto închis. Din toate pozele, Greta privea lumea cu ochii ei larg deschiși și curioși. Nu voia să-i scape nimic, cu niciun preț. Tatăl și fiica. O pereche. De nedespărțit.

Caroline și Eva nu mai conteneau să se mire de această nouă generație de tați, care dovedeau față de bebelușii lor o pasiune de nedomolit nici măcar cu conținutul umed al scutecelor.

„Te poți considera fericită cu un asemenea bărbat“, auzea Kiki din toate părțile. Uneori, nu mai înțelegea

lumea. Dacă Max se ocupa și de Greta, pe lângă lucrarea sa de absolvire, era răsplătit cu aplauze, dacă ea se ocupa, pe lângă Greta, și de carieră, toată lumea ridica din sprâncene și se întreba la ce bun i-a mai trebuit și copil. Dacă Max o lua pe Greta la o întâlnire profesională, era considerat un tată model, dacă ea proceda la fel, era taxată pentru lipsă de profesionalism. Nimeni nu socotea că Max ar trebui să fie fericit pentru că trăia alături de Kiki. Și, cel mai puțin dintre toți, socrul ei. Respingerea subconștientă a acestor manifestări îi eroda încrederea în sine. La fel și kilogramele în plus rămase în urma sarcinii.

„Terapia prin post vă va mijloci un mod nou de a vă cunoaște trupul”, le promisese doamna Sănger. Efectul secundar neplăcut era că ajungeau să cunoască și trupurile colegilor de terapie. Judecând după suspinele, gemetele și chinurile din cabinele învecinate, cu toții erau ocupați până peste cap cu procesele vegetative. Ar fi fost bucuroasă să nu participe la trăirile olfactive comune. Cât despre efectele sonore – nici gând să pretinzi că te-ai fi aflat într-un „loc liniștit”. Iar cea care conducea detașat nu era greu de ghicit, după scâncetele teckelului înțepenit în fața cabinei. Apoi, o ușă trântită în grabă și un oftat adânc de ușurare, pe care l-a recunoscut fără nicio dificultate.

– Eva, tu ești?

– Am ajuns chiar în ultima clipă, a gemut Eva. M-am temut că nu mai apuc.

Kiki a auzit un foșnet febril, urmat de zgomotul unui fermoar care se deschidea. Și imediat de apa care a fost trasă, spălând în viteza ei efectele sării lui Glauber. Oricât de mult își îndrăgea prietenele, prefera totuși să nu împartă între ele chiar totul.

Iar în haosul acela perfect, telefonul lui Kiki a început să sune.

– Trebuie să predați telefonul, s-a auzit reproșul Walkiriei din cabina alăturată.

Kiki s-a uitat pe ecran și a tresărit speriată.

– E Moll.

Vocea ei se auzea cu ecou în spațiul acela acoperit în întregime în faianță.

– Astăzi? Sâmbătă? s-a mirat Eva în cabina ei.

– Așa sunt unii, zgârșiți. Se duc și sâmbăta la birou, ca să își bea cafeaua pe gratis, a răsunat vocea Estellei.

Acum era limpede cine ocupase ultima cabină, de la ferastră. Telefonul lui Kiki suna tot mai tare și mai strident.

– Dacă e ceva important? s-a lamentat Kiki. Nu pot vorbi cu el, cu chiloții în vine.

Dar nici de plecat nu putea pleca.

– Opriți odată telefonul! s-a revoltat Walkiria cea prost-dispusă.

– Dacă are nevoie de ceva, sună iarăși, a fost de părere Eva.

– Poate o mai avea întrebări? Sau o ofertă concretă? Și dacă nu sunt de găsit, poate să angajeze pe altcineva, a comentat Kiki.

– Spune-i că ești într-o întâlnire importantă, i-a sugerat Estelle.

– Nu numai că suntem la toaletă, dar și rezonanța e tot de toaletă, a subliniat Kiki.

– Te aflu într-un târg de ceramică, s-a însuflețit Estelle. De ceramică pentru instalații sanitare.

De afară se auzea apa curgând în chiuvetă. Partenera lor cea ursuză reușise să iasă din cabină și se spăla pe mâini.

– Ești în mijlocul prezentării unei noi game de robinete, i-a propus Estelle.

Prea târziu, însă. Telefonul amuțise. Iar CD-ul pornise de la capăt, cu aceeași tânguială de nai.

- Ce rahat! a strigat Kiki, exasperată.
- Cui îi spui tu asta! s-a auzit vocea epuizată a Evei.

21

- Îmi este imposibil să mă relaxez cu atâta agitație în jur, s-a plâns Walkiria celorlalți participanți la terapie, adunați la fântână.

Eva traversa anevoie curtea interioară, spre sala de mese. Ar fi trebuit să se gândească de la bun început. Purificare, detoxifiere, obligatoriu cu efecte secundare serioase. În tinerețea Reginei, Frieda Dorsch impusese un regim aspru la Burg Achenkirch. Iar acum, programul sever al terapiei prin post evoca acea epocă. La orizont, o umbră de speranță: fix la ora 13.00 se anunța cea dintâi masă de post. După Eva, a apărut și Kiki, bucuroasă să scape, în sfârșit, din locul acela public, cu sunetele și mirosurile lui. Dar pe Moll îl ratase.

- Mai întâi a fost ocupat tot timpul, iar acum îmi răspunde robotul.

- O să dea el un semn, a consolată-o Eva.

Se simțea foarte ușurată. Vremea era de carte poștală, cu un cer albastru-strălucitor, cald și plăcut. Primul pas era făcut. În curtea interioară se formaseră mici grupuri. Drept semn de recunoaștere, participanții la cursul de terapie prin post din luna septembrie purtau cu ei sticlucțe cu apă.

Lângă Walkirie stătea doamna Eisermann, perfect dispusă să intre în corul nemulțumirii.

- Un asemenea grup poate distruge întreaga dinamică a terapiei, s-a plâns ea, cu privirile țintă spre doamnele de marți.

Teckelul mic și gras a mârâit-o pe Kiki, în semn de solidaritate, dar ea nici nu l-a băgat în seamă. Îi era atât de foame, încât până și biscuiții din castronul lui Elliot îi făceau poftă. Regimul auster nu-i cădea greu doar ei. Dintr-un ungher al curții se ridica spre înălțimi o dâră subțire de fum.

– Nu mă băgați în seamă, i-a strecurat Simone nervoasă, gesticulând și străduindu-se să risipească urmele slăbiciunii ei. Sunt la un pas să renunț definitiv. Simt asta.

Kiki și Eva s-au hotărât să intre. Pe vremuri, acolo erau adăpostiți caii, vacile și caprele. Acum însă, la parter, se afla bucătăria. Și alături o cafenea care, în lunile de vară, atrăgea *nordic walkers*, grupuri aduse de autocar, cicloturiști, excursioniști și fani ai Evului Mediu. Spre sfârșit de septembrie, sala de mese era rezervată celor care se retrăgeau la castel, pentru terapia prin post. Micile ferestre cu șprosuri lăsau să pătrundă puțină lumină în sala boltită, mobilată cu mese și bănci în lemn masiv. Totul era aranjat cu multă atenție, șervete așternute peste vase din lut pictate, pahare de apă cu pereți groși din sticlă pline cu buchețele de dalii în culori aprinse, combinate cu trandafiri târzii. În sfârșit, urmau să primească de mâncare. Pe toate fețele se citea cea mai vie speranță.

Hagen Seifritz s-a orientat spre masa ocupată de domnul Eisermann și de ofițer. Între aceste trei personaje, atât de diferite între ele, se petrecuse o apropiere, la toaleta domnilor. Consimțiseră să treacă la un „tu” familiar și își împărtășeau apăsările și stările sufletești.

– Cum merge? a întrebat Eisermann.

– Prost, a recunoscut fără ocolișuri Hagen Seifritz, lipsit de exuberanța lui clasică.

– Prost înseamnă bine. Adică se întâmplă ceva, l-au asigurat ceilalți doi, dând solemn din cap.

– Bine, a repetat Seifritz.

Ofițerul și-a scos haina de ploaie, căpătând imediat un aer mai puțin marțial. Doamna Eisermann i s-a alăturat soțului ei.

Doamnele de marți chicoteau la masa alăturată.

– E ca într-o confrerie secretă. Împarți și cele mai intime secrete. Așa se ajunge la omogenizarea grupului, a spus Caroline.

– Rușinea în grup față de rușinea personală, a rezumat Estelle.

– Cu toții avem o relație anormală cu fiziologia propriului nostru corp, a comentat Judith. Pe vremuri, toaletele erau întotdeauna facilități comunitare.

– Eu nu am o relație anormală cu fiziologia corpului meu. Pur și simplu mi-e foame, s-a tânguit Kiki.

Estelle a încuviințat și ea. Doar Eva tăcea. Undeva, în fundal, Falk și Bea discutau între ei.

Și pe Judith o preocupau cei doi.

– E cu cel puțin douăzeci de ani mai tânără decât el.

– Diferența de vârstă rămâne mereu o mare problemă, a oftat Kiki.

Bârfa le ajuta să-și mai potolească foamea.

– Nu sunt căsătoriți. Oricum, el nu poartă verighetă, a constatat Judith.

– În niciun caz nu e la primul mariaj, a intervenit și Estelle. Sigur trebuie să existe pe undeva și niște copii adulți.

Eva s-a făcut și mai mică.

– Doamna Sängner a venit la castel acum câțiva ani, le-a lămurit doamna Eisermann, care le urmărise conversația de la masa alăturată. Ca participantă la cursul de terapie,

a adăugat ea cireșa de pe tort, sugerând, prin tonul vocii, că aveau de-a face cu o banală vânătoare de zestre.

Și atunci Bea Sănger s-a apropiat de grup și a făcut un anunț.

– După fiertura de prânz, aveți timp liber la dispoziție. Puteți să vă odihniți.

– Prefer să vizitez castelul, a zis Eva, străduindu-se să pară cât mai dezinteresată cu putință.

– Dacă îl cauți pe grădinar, tocmai a plecat pe motoreta lui, a asigurat-o Estelle.

Eva a simțit că i se taie picioarele. Pe Estelle era greu să o duci de nas.

– A anunțat că nu se simte în apele lui, a completat Judith.

– De unde știi? s-a interesat Eva.

– Tocmai am fost în birou la Falk, iar omul își lua rămas-bun. Era într-o stare de confuzie totală.

Eva s-a arătat mirată.

– Nu, nu e ce crezi tu, a adăugat Judith imediat. Am vrut să aflu de la Falk rețeta supei de post.

Este adevărat, după ce se întorseseră de la Lourdes, Judith se angajase chelneriță la Le Jardin. Până atunci, însă, nu manifestase niciun interes aparte în ceea ce privea tainele bucătăriei.

– Mama lui Falk e originară din regiunea sudetă. Când s-a născut Falk, ea era bucătăreasă aici. Și Emmerich se ocupa de gospodărie. Cei doi se știu de-o viață, a completat Caroline cât mai indiferent cu putință. Falk mi-a povestit.

Întreaga adunare a fost cuprinsă de un freamăt. În sală își făcuse apariția Tobias, junele bucătar, pe care cu o zi în urmă îl văzuseră echipat în vânător de viespi. Kiki a rămas cu privirea fixată asupra tânărului, în vreme ce Estelle era foarte concentrată asupra castronului cu supă purtat de el cu emfază, după ce se amăgise toată dimineața gândindu-se

la minestrone cu stelute de grăsime. Iar acum, o neagră deznădejde. Achenkirchner era un lichid transparent, cu o vagă tentă maro.

– E apă chioară, s-a plâns Estelle. Se poate citi perfect marca de pe fundul farfuriei.

– Ceva e în neregulă când bucătarul e mai apetisant decât supa, a întărit și Kiki, uitându-se în urma lui Tobias.

Sub tricoul alb al bucătarului se conturau mușchii, pachetele-pachetele, dovada abonamentului lucrat la centrul de fitness, lăsând să se ghicească desenul lor perfect.

– Legumele fierb șaptezeci și cinci de minute la foc mic, s-a arătat Judith informată. După care fiertura se strecoară, separându-se de componentele solide lipsite de acum de orice substanță minerală. Ele urmează să fie folosite drept compost.

– Luați lingură cu lingură, cu grijă și fără grabă, le-a recomandat Bea. Concentrați-vă cu totul asupra gustului.

– Creierul s-ar putea lăsa mai ușor înșelat dacă în timpul prânzului ne-am gândi intens la un medalion de miel roz și delicat, a bombănit Estelle.

– Ne străduim să vorbim cât mai puțin cu putință în timpul mesei. Este cel dintâi pas, dacă vrem să ne desprindem de aparențe, a îndemnat Bea întreaga echipă.

– Să tăcem și să ne simțim legați între noi exclusiv telepatic, a bombănit Estelle.

Bea a măsurat-o pe Estelle, privind-o de sus.

– Tuturor ne-ar fi mult mai ușor dacă ați renunța la comentarii.

– Face parte din acea categorie de vegetarieni care mănâncă verdețuri doar pentru că urăsc plantele vii. Și orice formă de amuzament, i-a șoptit Estelle Carolinei, enervată de tonul terapeutic-pedagogic.

În vreme ce Estelle nutrea planuri de răzbunare, Eva înghițea lingură după lingură, făcându-și procese de conștiință. Și nu îi convenea deloc situația. Simțea cum i se strânge stomacul de supărare. De ce nu-i venise și ei ideea să își manifeste interesul pentru rețetă? Alergase o dimineață întreagă după Emmerich, înghițise un curs complet despre zarzavaturi și își strivise mintea cu tot arsenalul de aluzii la Frieda Dorsch și la Rața sălbatică. În timp ce prietenele ei făcuseră cel mai simplu lucru de pe lume. Discutaseră cu Falk. Ușor, la îndemână și fără nicio obligație. Dar tocmai aici se încurcau lucrurile. Din punctul ei de vedere, Falk era suspectul principal. Prin urmare, între ei nici nu putea fi vorba de o relație destinată și lipsită de interese. Iar ea, Eva, era un detectiv jalnic. Își plănuia acest prim dosar al ei de mai bine de patruzeci de ani, în cel mai serios mod. Sau ezitase atâta amar de vreme doar din cauza lui Regine, pe care o simțea pândind la fiecare pas? Cum va fi când va da ochii cu ea, la sfârșitul acestei săptămâni? Și era atât de obosită. Cât de extenuant era să nu mănânci nimic. Și să nu afli nimic.

22

Estelle se războia cu sine. Bea Sängler, cu vocea ei coborâtă spre șoaptă, o scotea din sărite de cum deschidea gura. Oare din cauza otrăvurilor pe care le elimina? Sau a karmei proaste a castelului? Aproape i se părea că aude cu adevărat suspinele prințeselor de altădată, privind cu dorință spre libertatea din vale, prin ferestrele cu geamuri multicolore. Zadarnic așteptai aici o salvare. Zadarnic așteptai un medalion de miel.

Ajunsă la capătul puterilor, Estelle s-a hotărât să ia un vârf de lingură din fiertură. Își pusese speranțe în această terapie prin post. Și iată că nu zadarnic, se dovedea. Deși nesărată, supa avea un gust neașteptat de bun. Îi încălzea inima. Și, dincolo de frustrări, reușea să o consoleze.

Estelle își recunoștea neputința. Solitudinea castelului, zidurile din piatră străvechi, groase ca de temniță, regulile rigide ca o cămașă de forță. Simțea izul de internat catolic pentru fete. Și, exact ca în vremurile acelea, când era elevă la mănăstire, în ea s-a trezit năvalnic tot spiritul de contradicție. Un reflex din trecut. Aura burgului medieval o transforma într-o puștoaică rebelă, de treisprezece ani, pornită împotriva sistemului de reguli atotcuprinzător, permanent pregătită să torpileze experiența comunității cu replicile ei bine ținute.

„Ne rugăm pentru tine“, era formula repetată de surorile din mănăstire, ori de câte ori micuța Estelle o lua razna. Un șir fără sfârșit de crime și pedepse, asta fusese toată perioada petrecută de ea la școala monahală.

Oare când te poți considera matur? După ce lași în urmă traumele copilăriei? După ce îți deschizi un cont curent? După ce îți mor părinții? După ce ai un copil? Sau, în zilele noastre, maturitatea o fi ceva pe cale de dispariție? Pentru că îți permiți să rămâi un copil, până la o vârstă înaintată. Și financiar, și social.

Estelle a suspinat adânc. Și a simțit o atingere caldă. Mâna lui Caroline. O privire fusese de ajuns, fără să fie nevoie de cuvinte, ea înțelesese totul. Un gest atât de simplu, care i-a făcut atât de bine. Nu mai era eleva solitară, de la internatul mănăstirii, care îi scandaliza pe toți. Ci una dintre doamnele de marți. Și împreună cu ele avea o șansă să reziste. Până la *size zero*.

Caroline stătea întinsă pe spate și se zbătea. Neputincioasă ca un gândac.

– Compresele hepatice garantează un repaus optim, îi promisese Bea, aplicându-i peste abdomen o pânză de in, fierbinte.

Înfășurată în ea, o sticlă cu apă caldă și totul acoperit cu o altă pânză. Acest gen de împachetare urmărea să asigure o temperatură ridicată în zona arcului costal din dreapta, să amelioreze circulația sangvină și detoxifierea ficatului, pentru a o ajuta pe Caroline să reușească să adoarmă puțin după-amiază. Teoretic. Kiki se deplasa ca un vârtej prin camera împărțită de amândouă. Își răspândise lucrurile peste tot, hainele, cărțile, bilețelele și creioanele, fără vreo ordine recognoscibilă. Prezența lui Kiki se manifesta pe fiecare centimetru pătrat. Și tot nu părea mulțumită.

– Sufăr de o foarte puternică alergie de hotel, a spus ea. Întotdeauna simt nevoia să întorc totul pe dos.

Împingând noptiera, a descoperit un gândac mort.

– Oare de ce mor gândacii întotdeauna pe spate? s-a întrebat Kiki.

– Probabil că nu mai au putere să se răsucească, a propus Caroline.

O situație care corespundea întocmai propriei ei stări de spirit. Să stai întinsă, relaxată, fără să te gândești la nimic – nu, nu era pentru Caroline. Prezenta simptome de sevraj. Toate îi lipseau, mâncarea, paharul cu vin, ocupația, apelurile neîncetate ale telefonului, agenda mereu prea încărcată. Nu era obișnuită să se înfrunte permanent cu sine și cu propriile stări de spirit. Kiki, cu activitatea ei frenetică, o amuza perfect pe Caroline. În apartamentul său de două camere, orice obiect avea un loc bine stabilit. Și se

bucura să aibă în preajmă o garanție a dezordinii, a agitației și a surprizelor. Kiki a împins masa de lucru la ferastră, fotoliul în colț, a aruncat peste lampă o pânză de mătase, special adusă, și o cuvertură plăcută pe pat. A umplut locul de lumânările și fotografiile. Și, la urmă, a tras o altă pânză și peste oglindă.

– Buricul e singura parte a corpului pe care o consider frumoasă în acest moment, i-a explicat Kiki, văzându-i privirea întrebătoare. Ultimul bărbat care a ținut neapărat să aibă o întâlnire cu mine a fost domnul Jahn de la casa de economii din Eigelstein. Din păcate, nu din motivul nimerit.

– Ai un copil, a obiectat Caroline.

– Și riduri, s-a plâns Kiki. De când mă scoală Greta la 5.30 dimineața.

– Singura soluție împotriva ridurilor rămâne ieșirea din scenă la momentul potrivit, i-a atras atenția Caroline.

Dar Kiki nu avea chef de glumă.

– O să vină vremea când o să ies cu ea și cu Max la locul de joacă și toată lumea o să creadă că eu sunt bunica. Și nici nu e de mirare, dacă adevărata bunică nu apare niciodată.

– Tu nu ai nicio relație cu părinții lui?

Kiki a clătinat din cap.

– Thalberg ține mâine festivitatea anuală, de toamnă. Invitația îi e adresată doar lui Max. De parcă eu n-aș exista.

– Dacă vrei să-i întâlnești, invită-i tu pe ei.

Kiki nu se lăsa convinsă cu asemenea soluții simple.

– Și despre ce să vorbim? Eu sunt barmaniță, acum. Când o fi să mă întâlnesc cu Thalberg, vreau să vorbim de la egal la egal. Acum mă simt ca un pitic de grădină. Un pitic de grădină mărunț și umflat.

Kiki s-a tras un pas mai în spate, ca să contemple rezultatul măsurilor de redecorare. În nicio jumătate de

oră, din câteva mișcări, transformase o cameră de hotel oarecare într-un cămin.

– Dacă Thalberg nu-ți recunoaște talentul, înseamnă că nu știu eu ce este talentul, a apreciat Caroline.

– Nu îmi doresc o familie în care să domnească dușmănia. Ca între tine și Philipp, așa ceva nu suport, a spus Kiki.

Caroline a sărit ca un arc. Gata cu repausul!

– Cum îți trece prin minte că Philipp ar putea fi dușmanul meu?

Reacția ei atât de înverșunată a luat-o prin surprindere pe Kiki.

– E foarte de înțeles să apară un sentiment de ură. Când duci o viață dublă.

– Ură? Cum să-l urăsc? s-a revoltat Caroline, cuprinsă de indignare. Ce sens ar mai avea viața dacă după douăzeci și cinci de ani petrecuți împreună nu ar mai rămâne decât ură?

– L-ai iertat? După tot ce ți-a făcut? a exclamat Kiki, mirată de reacția prietenei sale.

Caroline a dat de-o parte pânzele calde de pe stomac.

– Compresele nu-s de mine, a hotărât ea.

– S-ar zice că ții în continuare la Philipp, a spus Kiki.

Caroline a ieșit din cameră. Kiki nu o văzuse niciodată în asemenea hal de furie și avea sentimentul neplăcut că spusese ceva nepotrivit. Dar ce anume?

24

– Aveți tensiune mare, i-a spus Bea Sănger.

Bea avea o diplomă de practicare a medicinei naturiste și răspundea de controlul zilnic al participanților la terapie.

Caroline pedala de zor pe o bicicletă. Pe monitoare se puteau citi rezultatele electrocardiograamei la efort.

– Nu cred că mi se potrivește prea bine conceptul de *slow movement*, a fost de părere Caroline.

– Ar putea să aibă legătură cu regimul de post, i-a explicat Bea. Corpul dumneavoastră este în stare de alertă și secretă adrenalina. Presupun că nu dormiți foarte bine.

– De mai multe luni, a recunoscut Caroline.

– Vă pregătesc o poțiune soporifică, i-a promis Bea, dispărând în camera alăturată.

În orice sală de fitness, televizoarele te ajută să ignori monotonia exercițiilor fizice. Aici, însă, Caroline era singură. Cu sine. Și cu bicicleta. Și cu neliniștea și cu gândul la Philipp. Iar când a început să îi sune telefonul în buzunarul pantalonilor, scoțând-o din letargie, a fost ca o ușurare. Nu se hotărâse, până în acea clipă, să taie cea din urmă legătură cu lumea din afară. Apelul era de la un număr necunoscut. Nu răspunde, și-a zis. Gândește-te, ai tensiune. Demonstrează că ai învățat ceva din episodul cu spalierul. Și a început să dea și mai repede din pedale. Efort și transpirație, dar până la urmă tot nu a reușit să se abțină. Și a răspuns.

– Vă rog să nu îi spuneți lui Philipp că v-am sunat, s-a smiorcăit o voce feminină.

Sissi Fischer. Ea mai lipsea.

– Nu știu ce am avea noi două de discutat, i-a răspuns Caroline cu răceală.

– Nenorocirea este că noi, femeile, ne lăsăm asmuțite de bărbați una împotriva celeilalte, așa zice mama mea mereu. Asta-i marea nenorocire. Că femeile nu stau de vorbă între ele.

Vocea lui Sissi suna straniu. Să fi fost nervozitatea de vină sau își făcuse curaj cu un pahar?

– De aceea v-am și sunat. Pentru că femeile trebuie să fie solidare între ele. Philipp nu-i un om bun.

Continuând să o monitorizeze, aparatele au luat-o razna. Respirație accelerată, puls mărit.

– Mai întâi mi-a spus că între noi se petrece ceva special, a continuat Sissi. Și pe urmă m-a părăsit. Fără nicio explicație.

– Eu sunt ultima care vă poate ajuta, a spus Caroline.

Oare de ce stătea să o asculte? De ce nu închidea, pur și simplu? Da, curiozitatea era mai mare decât rațiunea. Caroline se făcuse stacojie la față. Urca anevoie acel munte virtual.

– A zis că divorțează abia după ce dați dumneavoastră semnalul, și-a continuat Sissi perorația. În hol există și acum o fotografie de-a dumneavoastră. Eu cred că nu a vrut niciodată să se despartă.

Caroline nu și-a putut reține un zâmbet amar. Asemenea detalii... un adevărat balsam pentru sufletul ei rănit.

– Îmi voi lua fotografia, cu prima ocazie, a comentat ea, ca și cum asta ar fi contat.

– Cred că și-a găsit pe altcineva, a spus Sissi. Singur nu se suportă. Ce părere aveți? Nu cumva ați auzit ceva de Philipp, întâmplător?

Pisica scăpase din sac. Povestea cu solidaritatea feminină nu era decât o perdea de fum. Mai întâi dai o perie, ridici în slăvi frăția între femei, apoi, ușor-ușor, înapoi la interes. Sissi încerca să ajungă la țintă, mulțumită de abilitatea ei.

– Asta vă rămâne doar dumneavoastră să aflați, i-a răspuns Caroline, punând capăt conversației.

Deși Sissi ar mai fi avut o mulțime de lucruri de povestit.

„S-ar zice că ții în continuare la Philipp“, îi spusese Kiki. În urmă cu câteva săptămâni, Caroline ar fi protestat. Vehement. Dar întâlnirea cu Frank, cu tot cu grăsimile și uleiurile lui, o adusese la realitate. Și trebuia să recunoască,

deși nu ar fi vrut în ruptul capului, că pentru Philipp ar fi renunțat la toți bărbații din lume. Până la plecarea în pelegrinaj, era mândră de căsnicia lor. Fără să își fi imaginat vreodată că Philipp o înșela dintotdeauna. Vremuri bune alături de un soț rău. Dar nici lui Philipp nu-i venea ușor să dea uitării trecutul lor comun.

Bea și-a făcut apariția fluturând un săculeț cu un amestec de ierburi.

– Ciuboțica-cucului, lavandă, sunătoare, hamei și valeriană, trebuie să vă fie de folos, a spus ea, aruncând o privire spre înregistrările de pe monitoare. Puțină bicicletă și inima își face de cap, a adăugat imediat, cu o ezitare în voce.

– Vești bune, a explicat Caroline, arătând cu reținere telefonul.

– Înțeleg, a consimțit Bea.

Dar nu înțelegea nimic. Nici cât Sissi. Care oricum nu ar fi putut înțelege. Pentru că îi lipseau trei piese esențiale din puzzle. La trei zile după neplăcuta întâlnire din dormitor, fiul Carolinei, Vincent, și-a sărbătorit cea de-a douăzeci și patra aniversare. Și îi invitase acasă, la cină, pe Caroline, pe sora lui, Josephine, și alți câțiva prieteni. Philipp, așa era stabilit, urma să-și facă vizita părintească a doua zi. O înțelegere pe cât de clară, pe atât de ambiguă. La patru minute după miezul nopții, în ușa a apărut Philipp. Primul impuls al Carolinei a fost să o ia la fugă unde vedea cu ochii. Din cauza lui Philipp. Al doilea impuls însă a fost să rămână. Din același motiv. Philipp, care ducea o viață atât de sedentară, acum arăta cu totul altfel, suplu și bine antrenat. În locul bărbii de șase zile, un obraz proaspăt, în locul puloverului șleampăt, o cămașă pastel. Întinerise cu zece ani în câteva luni. De când nu se mai văzuseră.

– M-am bărbierit special, le-a mărturisit Philipp surescitat, ca și cum despre asta ar fi fost vorba.

– Ar fi trebuit să apari mâine, l-a luat Josephine din scurt. Și nici Vincent nu s-a arătat mai bucuros că Philipp folosea prilejul pentru rezolvarea conflictului conjugal.

– Un gest inutil, i-a mârâit el, scurt.

– Recunosc, am venit pentru Caroline, a început Philipp direct. Mama voastră nu răspunde niciodată la telefon când vreau să vorbesc cu ea.

Omul are nevoie doar de câteva secunde pentru a-și stabili simpatiile și antipatiile. Însă Caroline avusese nevoie de o călătorie până în Lindenthal ca să priceapă că sentimentele față de soțul său, de care trăia despărțită, nu dispăruseră cu totul. Dar nu ar fi recunoscut asta niciodată. Pentru nimic în lume. Nu față de Philipp, care întotdeauna ținea în mână o Sissi.

– Discutăm altă dată, a spus ea, ieșind precipitat din bucătărie.

Philipp a ajuns-o din urmă în hol, învăluind-o în mirosul aftershave-ului său atât de familiar. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Josephine a închis hotărât ușa bucătăriei. Hohotele de râs și conversația aprinsă arătau că tinerii nu doreau să aibă nimic de-a face cu problemele de mariaj ale altei generații. Philipp și Caroline rămăseseră singuri. Numai ei doi. Și povestea lor.

– Când am aflat de la poliție ce s-a întâmplat, nu m-am putut gândi decât prin ce trebuie să fi trecut tu, i-a spus Philipp.

– Nu mi-ești dator cu nicio explicație, l-a asigurat Caroline.

– Mi-am făcut griji pentru tine, i-a mărturisit Philipp, cu o voce în care i se ghicea mirarea.

În locul tău, mi-aș fi făcut griji pentru Sissi. Doar a ajuns direct în celulă, s-a gândit Caroline, dar a preferat să tacă. Nu voia să dea niciun semn de slăbiciune. Și nici să recunoască victoria lui Philipp.

- Am trăit cu impresia că nu am început eu acțiunea de divorț pentru că nu am vrut să ți-o iau înainte, a mărturisit Philipp, cinstit. Dar din acea seară nu mai sunt sigur dacă nu cumva motivele mele au fost mult mai egoiste.

De ce nu-și luase cu ea paharul din bucătărie? Un Bloody Mary i-ar fi făcut foarte bine acum, în toată încordarea momentului.

- Din câte se pare, nu vreau să mă despart de tine, a recunoscut Philipp.

Nu, nu va cădea în cursă. Nu. Nu. Nu.

- Sissi a cules trandafirii, ca să-i risipească peste pat.

Trandafirul de Damasc care se înălța în partea din spate a casei fusese al bunicii lui Philipp. După moartea ei, Philipp îl mutase cu mult efort în grădina lor și se ocupase de el cu multă dragoste. Îl hrănise și îl îngrijise. Iar când mergeau la plimbare prin pădure, întotdeauna aduna „mere de cal” cu lopățica, într-o găleușă rămasă de la un joc de copii. Ca îngrășământ pentru trandafir. „Un măr de cal ideal”, ar fi putut Caroline să recite și sculată din somn, „are culoare alburie. Numai atunci e bine uscat și potrivit ca îngrășământ de plante.”

Pentru Philipp, trandafirul era parte din trecutul său, pentru Sissi, era un simplu decor pentru o întâlnire erotică.

- Lucrul cel mai neplăcut, a recunoscut Philipp, este că nu aveam nici cel mai mic chef să-i explic lui Sissi ce înseamnă trandafirul acela pentru mine. Nu vreau să încep de la Adam și Eva.

Caroline căuta cu mâna după clanță. Nu intenționa deloc să poarte o conversație cu Philipp pe tema Sissi Fischer.

- M-am despărțit de ea, i-a mărturisit Philipp.

Și atunci, Caroline a preferat să fugă. Rațiunea a avut câștig de cauză asupra inimii. Din păcate, pentru ultima oară.

După o săptămână, Philipp și-a făcut apariția spre seară la Caroline. La birou. Colegii ei plecaseră de mult, să se bucure de acea seară caldă, de vară. Doar Caroline rămăsese printre dosare.

– De la prea multă muncă, așa a început totul, i-a zis Philipp. Hai să mergem la terasa Rinului.

Caroline a ezitat.

– Teren neutru și aer curat, i-a promis Philipp, cel mai bun loc pentru puțină liniște.

Vorbea cât se poate de serios. Pentru prima oară nu au mai discutat doar despre căsnicia lor distrusă și despre problemele copiilor. A fost o seară plăcută. La despărțire, Philipp a sărutat-o ușor pe obraz.

Și din acea seară, Philipp a început să o ia cu regularitate de la birou. Să cineze împreună, să meargă la cinematograful sau la o plimbare cu bicicleta. Philipp îi făcea curte. Iar Caroline s-a surprins așteptându-l. După câteva întâlniri a constatat că tot ceea ce înainte ajunsese să însemne rutină, acum părea nou și tulburător. Străin și familiar, în același timp. Iar într-o seară au mers și la dans. Nu mai făcuseră asta de zece ani. Caroline petrecuse o jumătate de oră aranjându-și coafura și se schimbase de trei ori până să iasă din casă. Și a fost la un pas să-și pună o mască de ochi.

Și toată seara s-a simțit ca la șaisprezece ani, când lua ore de dans, care altfel nu o atrăgeau deloc, dar se dovedeau atât de bine venite pentru un schimb precaut de gesturi de tandrețe. Ca din întâmplare, atingeri de mâini, de umeri, de obraji. Și un sentiment de relaxare. Atât de multă, încât, târziu în noapte, Philipp era prea obosit ca să mai poată conduce, iar Caroline s-a văzut nevoită să îi ofere găzduire pe canapeaua din locuința ei cea nouă. Pentru că puteau fi și prieteni, pur și simplu. O greșeală, așa cum avea să se dovedească.

Caroline stătea pe bicicletă și zâmbea în sine. Probabil că avusese un motiv solid să păstreze tăcerea marți, în timpul rundelor de discuții. Noul iubit era nimeni altul decât vechiul soț. Fuseseră pe cale să divorțeze, iar acum erau mai îndrăgostiți unul de altul ca niciodată, reînviind vechea lor iubire în întâlniri secrete, în camere de hotel. Petrecuse nopți fără somn, de suferință, iar acum din nou nu putea să doarmă, de fericire.

Specialista în post a smuls-o din gândurile ei atât de plăcute.

– Ceaiul o să vă facă bine, i-a promis Bea.

Caroline a dat din cap, știind prea bine că nu avea nicio speranță. Și în niciun caz de la o mână de buruieni. Problema ei era în altă parte. Încercase să le povestească totul prietenilor ei, dar își descoperise o nouă fațetă: lașitatea. Pe care ea, Caroline, trebuia să o calce în picioare. Cu mâna ei își pusese pistolul la tâmplă. Spre deosebire de doamnele de marți, ea ura surprizele și căutase pe Internet să afle ce se ascundea sub punctul de program numit, ciudat, „reînțoarcere”. Cine dorea putea să primească o vizită în ultima seară. Ea luase hotărârea încă de la început. Trecerea de la post la viața de zi cu zi urma să se petreacă în prezența lui Philipp, care avea să fie oaspetele ei special. Astfel, îi rămâneau șapte zile pentru a le mărturisi doamnelor de marți adevărul gol-goluț. Și stresul de rigoare. Dar cel dintâi pas era să discute cu Judith.

25

Camera pe care Judith o împărțea cu Eva se afla în fostul turn de pază, unde se putea ajunge pe un culoar

de fortificație din lemn, pornind din zona iatacurilor. Caroline le însoțise pe amândouă când făcuseră această alegere.

– Este exact ce mi-am dorit, exclamase Judith, pășind pentru prima dată înăuntru.

Piesa de rezistență a încăperii era un pat uriaș, comandat, din câte se pare, în 1804, în vederea unei vizite a lui Napoleon. Șemineul promitea tihnă, iar ferestrele de pe cei trei pereți ofereau o panoramă copleșitoare: păduri, munți, stânci spectaculoase. Iar turma de oi de la orizont avea grijă ca dealurile din Jura să nu fie înghițite de crânguri, pentru păstrarea peisajului caracteristic al pășunilor sărace din valea Altmühl. Iatacul din turn era parcă special conceput pentru o doamnă cu idei romantice. Iar Judith jubila. Eva, care împărțea apartamentul lui Napoleon cu Judith, era mai puțin entuziasmată. Sub acoperiș se cuibărise o colonie de porumbei. Iar permanenta lor activitate îi trezea sinistre asocieri cu *Păsările* lui Hitchcock. Dar Judith considera gânguritul lor de-a dreptul poetic. Dar cel mai grozav era că încăperea fusese dotată cu relee acustice. Printr-o simplă bătaie din palme, puteai aprinde și stinge lumina, direct din pat. Un lux! Te simțeai ca un Napoleon modern.

Ca să nu-i răpească bucuria lui Judith, Caroline preferase să nu deschidă subiectul în ziua sosirii. După părerea ei, totul era pură legendă. Dacă ai fi stat să numeri toate paturile în care se afirma că se odihniuse Napoleon, practic ar fi trebuit să își petreacă toată viața dormind. Când, lucru bine știut, Napoleon suferea de insomnie cronică – și Caroline, de altfel – și îi considera idioți pe toți cei care aveau nevoie de mai mult de cinci ore de somn. Se zice că își revenea perfect chiar și dacă apuca să moșăie zece minute, călare pe cal. Ceea ce, pentru Caroline, rămânea doar un vis.

Dar acum, când se îndrepta din nou spre apartamentul lui Napoleon, în seara primei zile de post adevărat, nu oboseala era cea care îi turna plumb în picioare. Ci neliniștea – oare cum avea să reacționeze Judith la dezvăluirile ei?

Caroline sperase că o va găsi singură pe Judith. Însă nu mică i-a fost surpriza când le-a găsit pe toate patru cuibărite în patul lui Napoleon, cu baldachin. Erau bine învelite cu pături de lână, iar în cămin duduia focul.

– Ce-i asta? Saună finlandeză? s-a mirat Caroline.

– Înghețăm. Toate patru, a recunoscut Kiki.

– Dacă ar fi să dansez flamenco nici n-aș avea nevoie de castaniete, așa de tare-mi clănțane dinții, a comentat Estelle.

– În timpul postului, organismul trece la regimul de avarie. Mai menține temperatura doar în părțile esențiale pentru supraviețuire, le-a explicat Eva fenomenul.

– Din câte se pare, organismul meu consideră inutile extremitățile, s-a plâns Kiki, frecându-și mâinile.

Judith ținea în mână un vas plin cu apă fierbinte și flori de mușețel.

– Vrei să participi și tu? a întrebat-o pe Caroline.

– La ce?

– Medităm, i-a răspuns Kiki în timp ce îmbiba două tampoane de vată în ceaiul fierbinte, pentru ca apoi să și le pună pe ochi, exemplul ei fiind urmat și de celelalte. Încercăm să uităm de foame printr-o incursiune în liniștea interioară.

Meditație? Liniște? Incursiune spre interior? În mod normal, Caroline își trata stările proaste cu multă muncă. Dar ce mai rămăsese normal în viața ei? Se îndrăgostise de propriul său soț necredincios, de altfel, și renunțase să mai mănânce, pentru o perioadă de șapte zile. Altfel, înțelesese în sfârșit cât de bine cunoștea codul de procedură penală și cât de puțin se cunoștea pe sine. În ultimele luni fusese silită prea des să arunce peste bord atât de multe lucruri

pe care se crezuse atât de sigură. Iar foamea o chinuia la fel de rău ca pe prietenele ei. Cei două sute de mililitri de suc de fructe primiți cu o seară în urmă nu umpluseră nici pe departe abisul din stomacul ei.

– Încearcă și tu, a îndemnat-o Judith.

Caroline s-a înghesuit lângă ele și și-a pus imediat două cocoloașe de vată umedă pe ochi. Cine știe, poate meditația avea să-i dea o idee fermă despre cum ar fi trebuit să pună în scenă toată discuția cu Judith, și să rămână nevătămată până la finalul ei.

– Trebuie să vă destindeți, le-a spus Judith. Picioarele întinse, brațele relaxate, pe lângă corp, palmele lipite de pat.

Degetele Carolinei au întâlnit mâna lui Kiki. Erau foarte aproape una de cealaltă.

– Simțiți-vă trupul și apoi concentrați-vă strict asupra respirației, a continuat Judith.

Într-o asemenea înghesuială, Caroline reușea perfect să se vadă cu ochii minții ca o sardină în ulei. În schimb îi venea mult mai greu să se concentreze asupra propriei respirații. Pentru că imediat își pierdea ritmul natural.

– Inspirați, expirați încet. Inspirați.

Caroline se străduia să nu privească totul ca pe o simplă risipă de timp.

– Detașați-vă de tot. De gânduri. De sentimente. De griji. Concentrați-vă doar asupra propriei respirații. Și acum, ridicați piciorul drept, foarte încet. Apoi lăsați-l jos. Simțiți pământul care vă poartă.

Nici vorbă să simtă în vreun fel pământul, ci doar salteaua și o crampă ușoară în gamba stângă. Atât simțea Caroline. Frământată de grija discuției, deși era celebră pentru capacitatea ei de a prezenta cristal până și cele mai ciudate fapte ale clienților săi. Iar dificultatea acelei discuții pornea chiar de la modul de interpretare a delictului. Oare idila ei cu

Philipp era un flirt nevinovat, o relație matură, ori poate chiar un nou început, după ce totul se încheiase? Renașterea unei căsnicii declarate moarte? Ura să iasă în public cu jumătăți de măsură. Chiar și atunci când pregătea o cină pentru doamnele de marți, totul trebuia să fie gata de la orele amiezii, pentru ca seara să nu mai fie nevoie decât de simple retușuri înainte de a pune pe masă un meniu desăvârșit.

– Simte piciorul stâng. Ridică încet. Trebuie să urmezi mișcarea prin toate simțurile.

Caroline se străduia să se concentreze asupra alcătuirii și capacităților propriului său corp. Brațul drept, brațul stâng, ridică ușor capul, strânge degetele pumn, deschide din nou, inspiră, expiră, simte ce-i în tine, respirație, relaxare... și poate că ar fi adormit, dacă Judith n-ar fi schimbat brusc tonul.

– Și acum, privește în tine. Ce vezi?

„Nimic“, ar fi trebuit Caroline să răspundă, și oricum avea ochii acoperiți cu tampoane.

– Ce vezi, când ai ochii închiși? a continuat Judith. Concentrați-vă asupra imaginilor care urcă din subconștient.

– Eu văd stele verzi, s-a văitat Eva. Mă doare capul fără încetare, de foame.

– Poate ar fi bine să-ți pui comprese și pe frunte, i-a propus Estelle.

– Trebuie să descrieți cu exactitate ce imagine vă apare în fața ochilor interiori, a insistat Judith, știind că are o misiune de îndeplinit. Poate un tablou din viitor ori poate unul din trecut.

– Eu văd pungațe de ceai, a mințit Caroline.

În realitate, încerca să și le imagineze pe toate cum vor reacționa când le va povesti despre Philipp. Zâmbetul lui Estelle, din colțul gurii, batjocoritor, și uimirea Evei. Probabil că numai Kiki avea să fie singura înțelegătoare față de straniile ei capricii amoroase. Iar Judith o va lua personal.

– Cum poți să ai în continuare relații cu Judith? o întrebare copiii ei, acum oameni în toată firea, după ce aventura dintre Judith și Philipp ieșise la iveală.

Și aceeași întrebare se punea acum. Cum ar fi fost posibil ca Philipp și Judith să facă parte din viața ei, din nou? Caroline nu era singura al cărei subconștient, în loc să producă imagini vrednice de interpretare, se zbugiuma cu probleme cât se poate de concrete.

– Eu văd găluști, legume înăbușite în unt de salvie și o sticlă de Cheval Blanc, recolta 1947, fantaza Estelle. Și mai văd o friptură de porc bine rumenită, cu o crustă aurie.

– Așa ceva nu ai mai mâncat de cincisprezece ani, a obiectat Caroline.

– Dar am adulmecat, cel puțin, a insistat Estelle.

– Și ceva dulce, la desert, a intervenit și Kiki. O ceașcă de cafea fierbinte, aburindă, cu un moț de frișcă albă ca zăpada.

– Încetați, vă rog, le-a rugat Eva. Subconștientul meu îmi poruncește să pornesc spre bucătărie.

Kiki era complet absorbită de plăsmuirile ei.

– Iar lângă ceașcă, pe farfurioară, un biscuit. O semilună cu vanilie. Presărat cu zahăr, nici prea moale, nici prea tare. Să simți cum ți se topește pe limbă.

Nu a reușit să continue. O pernă i-a aterizat drept pe față, împiedicând-o să mai vorbească.

– Găluștile și biscuiții voștri cu vanilie simt că mă termină, s-a plâns Eva.

– Nu mă simt vinovată. Mă gândesc neîncetat doar la mâncare. Chiar și cu ochii deschiși, s-a revoltat Kiki.

Și și-a azvârlit perna de pe față, nimerind-o pe Judith. Care a tresărit din meditație, s-a ridicat brusc și a rostogolit-o pe Estelle, care a aterizat pe podeaua tare, de lemn, cu o bufnitură solemnă. Releul acustic a reacționat instantaneu și lumina s-a stins automat.

– Treziți-mă sâmbătă, s-a mai auzit tânguirea Estellei din beznă. Sunt prea slăbită și nu mă mai pot ridica.

O bătaie la ușă și lumina s-a aprins din nou. În secunda următoare, în prag a apărut Bea Sănger. Expresia ei transmitea neutru, dar cât se poate de limpede: „Clienții-plătitori-au-în-principiu-dreptate-dar-asta-nu-înseamnă-nici-pe-departe-că-sunt-de-acord-cu-ei.” Încerca să cuprindă în priviri întregul dezastru – femeii, pături și perne aruncate peste tot și, abandonată pe podea, Estelle, care nu avea nici cea mai mică intenție să își schimbe atitudinea de blăniță întinsă lângă pat.

– V-am adus programul pentru mâine, le-a comunicat ea, fără nicio inflexiune în voce.

Fără să clipească măcar, Bea Sănger avea darul de a transmite că nu te ridici la nivelul așteptărilor ei. Caroline a aruncat repede o privire peste hârtie. Ceaiul de dimineață. *Nordic walking*. Masa de post. Compresa hepatică. Vizita medicală. Ceaiul de seară. Destindere în grup. Odihna de noapte, de la ora 22.00. O zi la fel ca toate celelalte. Oferte suplimentare: o hidroterapie și posibilitatea de a participa la masa catolică, în Achenkirch.

– Dacă vă hotărâți să faceți hidro-colono-terapie, le-a șoptit Bea, lăsați ușa deschisă, de dimineață. Colega mea vă vizitează cu plăcere.

– Ar fi posibil să aflăm mai multe despre istoria castelului? a intervenit Eva timid. Mă interesează cum era viața aici, în trecut.

– Am să-i transmit domnului Falk dorința dumneavoastră, a rostit Bea. Sunt sigură că îi va face mare plăcere să dea curs ideii.

Eva a dat din cap, recunoscătoare.

– Într-o jumătate de oră începe somnul de noapte. Aveți grijă de voi! și-a luat Bea rămas-bun. Mâine trebuie să fiți în formă.

Felul în care pronunța „domnul Falk”, expresivul „îi va face mare plăcere” și propozițiile abia șoptite... Din tonul ei lipsea orice falset, dar, subliminal, se citea indignarea. Caroline cunoștea bine acest gen. Bea Sănger era capabilă să înghită enorm și să explodeze pe măsură. Un vulcan gata să erupă în orice moment.

Abia dispăruse căpetenia lor de terapie prin post când stomacul lui Kiki a început să comenteze starea alimentară generală printr-un ghiorțait distinct și sonor.

– Parcă ai fi înghițit teckelul! a pufnit Estelle.

Caroline s-a așezat mai comod. Nu avea niciun sens să abordeze un subiect serios. Era timp și mâine să întoarcă lucrurile pe toate fețele. Astăzi voia să se bucure că sunt împreună. Fără nicio discuție. Trecuseră prin tot ce putea fi mai rău. Și mai dezagreabil. Așa gândea Caroline, înșelându-se amarnic. Și nu pentru ultima oară, în vacanța lor.

26

Postul este cel mai nimerit moment ca să îți dovedești voința, stăpânirea de sine și superioritatea. Dar toate acestea erau foarte departe de Eva. După o noapte frământată, ducea o adevărată luptă cu sine, cu stomacul gol și genunchii tremurându-i de slăbiciune. Și cu tot fluxul sangvin intrat în alertă.

„Nu știi dacă sunt concepută pentru ascetism”, a cumpănit ea, târându-se spre baie.

A bătut cu palma în faianța rece. Semnalul acustic a fost suficient să se aprindă lumina. În mod normal, la duș

îi veneau cele mai bune idei. Dar în dimineața aceea Eva era bucuroasă numai că reușea să se țină pe picioare.

– E mult mai bine după ziua a treia, a auzit-o pe Judith, în cea mai bună dispoziție, gata să se inițieze în *nordic walking*.

„Ziua a treia? Oare o să rezist până atunci?” s-a întrebat Eva.

Niciodată nu reușise să parcurgă o cură până la capăt. Înfrângerile ei datau încă din copilărie. Oma Lore, riguros catolică, renunța cu strictețe la carne și la dulciuri în cele patruzeci de zile de post dinaintea Paștelui. Eva își aducea aminte, ca în ziua de azi, cum Henry Schmitz, prea puțin familiarizat cu ritualurile catolice, îi oferise un baton de ciocolată, fără să bănuiască nimic rău. Oma Lore propovăduia jertfa, iar Eva, ascunsă sub pătură, molfăia încântată caramelul dulce, tras în ciocolată, care probabil îl costase pe Schmitz incredibila sumă de treizeci de pfeningi. Pe atunci, avea șapte ani. Din acel moment, mâncarea și păcatul au fost pentru ea unul și același lucru. După ce a trecut de caznele pubertății, cele patru sarcini i-au dat lovitura de grație. Între timp, adunase o vastă experiență în privința curelor de slăbire. *Just eat half*, regimul disociat, *slim while you sleep*, Dr. Atkins, Brigitte Diet, Weight Watchers, Blood Group Diet, Metabolic Balance. Practic nu exista cură pe care Eva să nu o fi întrerupt, în cele din urmă.

– Vino cu mine în excursie, i-a propus Judith. Ți se reglează și circulația sangvină.

Eva a clătinat din cap.

– Mă duc la biserică, vreau să mă rog să se întâmple o minune.

Pentru Eva, biserica a fost dintotdeauna un loc al liniștii și al purificării. Minciunile și trădarea față de mama ei erau oricum o povară. Spera într-un ceas de răgaz, în care să nu o mai mustre conștiința.

– De ce ne lăsăm târâte în așa ceva? a mormăit ea, întâlnind-o în fața camerei pe Caroline, și ea hotărâtă să plece în excursie.

– De asta, i-a răspuns Caroline, întinzându-i *Ghidul văii Altmühl*, deschis într-un loc marcat. N-am putut dormi. Și atunci l-am citit din scoarță în scoarță.

Eva a aruncat o privire grăbită peste ghid. Caroline se referea, mai exact, la capitoul despre istoria burgului Achenkirch.

Și a început să-i citească: „La fel ca bunicul său care, în anii douăzeci, a început construirea unui cartier de locuințe muncitorești în orașul lui natal, Bergisch Gladbach, industriașul Anton Dorsch s-a dedicat la sfârșitul anilor patruzeci unui nou și ambițios proiect social. Omul de afaceri, a cărui întreprindere rămăsese neatinsă în urma războiului și dobândise din nou licența de producție încă din 1946, a intrat în posesia castelului Achenkirch, prădat și în stare de degradare, în schimbul unei sume simbolice. Valea Altmühl urma să ofere un loc de odihnă copiilor din zona Ruhrlui, distrusă de bombardamente.“

Eva a simțit cum îi fuge pământul de sub picioare. Față de Estelle, nu puteai ține niciun secret. Cu atât mai puțin față de Caroline.

– Am mers odată împreună la Bergisch Gladbach. Pentru un dulap...

Eva și-a adus aminte cu groază de acel episod. Regine își cumpărase din talciocul de pe malul Rinului, din Köln, o comodă din lemn de palisandru, cu oglindă și ornamentație multicoloră.

– Palisandru din estul Indiei, cu nervuri minunate, explica Regine entuziasmată. Nu am reușit să mă abțin.

Din păcate, nici să o transporte singură nu reușise. Lui Regine nu-i plăcea să conducă mașina. În cele din urmă,

Eva împrumutase prin Caroline o rulotă de camping de la un coleg avocat. Și pentru că Eva a avut greutăți încă de la pornirea din parcare, Caroline preferase să se urce ea la volan. Din nefericire, Regine uitase să menționeze că locul pentru comodă era ocupat, în acel moment, de vechiul dulap de stejar al bunicii Lore. Le luase o jumătate de zi să demonteze dulapul, cu ajutorul lui Henry Schmitz, și să-l care la punctul de depozitare în vederea reciclării.

– Schmitz a povestit toată după-amiaza amintiri despre Dorsch. Cum cânta, la serbarea întreprinderii. Și cum mătura hala de producție de unul singur, la optzeci și cinci de ani, și-a amintit Caroline.

Soții Eisermann, mereu dornici să tragă cu urechea, au trecut în grabă pe lângă ele, urmași de ofițer, în pantaloni scurți. Cu picioare albe ca sticlele de lapte. Eva a profitat de prezența curioșilor fără voie să își tragă sufletul o secundă. De negat nu avea niciun rost. Caroline era înzestrată cu o minte ageră și o putere de deducție rar întâlnită. În fond, Eva se simțea ușurată să se poată în sfârșit destăinui. Cuiva cu experiență în desfășurarea unei investigații, cuiva care putea să îi stea alături. Așa ca prietena ei, Caroline. A așteptat până ce s-a stins ecoul pașilor sub colonadă. Atunci a scos din buzunarul pantalonilor scrisoarea lui Falk și vechile fotografii.

– Mama mea și-a făcut ucenicia aici, în gospodărie.

– Nu mă îndoiesc că Regine le-a sucit tuturor mințile, în vremea aceea, a presupus Caroline, cercetând pozele.

– Cred că aici am fost concepută. Între 17 aprilie și 14 mai 1965, a spus Eva, arătând spre fotografia cu sărbătoarea din sat. Era pe 1 mai.

– Sărbătoare de mai... băutura din belșug, sărutări pe furiș și adolescente însărcinate, i-a continuat Caroline șirul gândurilor.

– Emmerich a făcut fotografia. El ar trebui să știe ceva.

– Și Falk ce are de spus? a întrebat Caroline, care între timp parcursese repede scrisoarea din Achenkirch.

– Vreau să fiu sigură, înainte de a sta de vorbă cu el.

Caroline avea un punct de vedere total diferit, de natură strict juridică.

– Și Regine? Oricine are dreptul să-și cunoască originea. Așa stă scris în codul civil. Din 1977. Ai dreptul să îi ceri Reginei, prin proces, să-ți dezvăluie numele tatălui tău.

– Teoretic, a comentat Eva.

– Ți s-ar face dreptate.

Eva a scuturat cu tărie din cap.

– Nu-i așa de simplu. La noi în familie, subiectul a fost întotdeauna tabu.

– De fapt, plănuisem să merg cu Judith, la *nordic walking*, a spus Caroline. Dacă vrei, vin cu tine la biserică. Pe drum poți să îmi povestești ce ai aflat până acum.

Avocata părea bucuroasă să scape de excursia prin peisajul de toamnă, cu bețele de schi în mână.

– Aș vrea să rămână numai între noi, a prevenit-o Eva.

– E hotărârea ta, a zis Caroline.

Eva și-a îmbrățișat prietena.

– Cât de fraier poate fi Philipp! Cum să lase o asemenea femeie să plece de lângă el! Habar nu are ce pierde!

Complimentul, așa cum îl gândise Eva, s-a abătut asupra Carolinei ca o lovitură de bici. Iar privirea ei a trădat-o.

– Îmi pare rău. Mi-a ieșit pe gură, fără să vreau. Nu mai vorbim despre el. Niciodată. Promit!

Și Eva și-a jurat să se poarte mult mai atent cu prietena ei.

Oare ce or avea atât de mult de vorbit? De la punctul ei de observație, Estelle era cu ochii pe Eva și pe Caroline. Gesticulau aprins și se îndreptau, traversând curtea interioară, spre parcare. Ciudat, Caroline hotărâse să o însoțească pe Eva la biserică. Și încă și mai ciudat, păreau în perfectă formă după treizeci și cinci de ore fără hrană solidă. Și fără pic de cafea. Să stea să aștepte în fața unei cești cu ceai, ea, Estelle, niciodată! Ea își dorea să primească totul. Și fără întârziere, preferabil în zori, la o cafea tare. Despre amatorii de ceai se spune că ar avea gusturi alese și o nobilă modestie. Estelle provenea dintr-o dinastie de fumători dependenți de cafea, cu mare talent în a risipi banii. Prin urmare, era una dintre moștenirile ce îi rămăseseră de la tatăl ei, care făcuse carieră după război ca negustor de fier vechi. Departe de ea tapajul ceremonial al consumatorilor de ceai, care își venerau ceașca de First Flush din Darjeeling ca pe cel mai nobil vin franțuzesc. Nu se dădea în vânt nici după ultimele creații în materie de cafea amestecată în lapte. Și nici după ceaiul de ierburi calduș, servit direct în cameră, ca marele premiu. Renunțările începeau încă de la micul dejun. Estelle se simțea atacată în chiar centrul plăcerilor sale. Circuitul sangvin era derutat. Și o durea stomacul, după ce aparatul ei digestiv își încetase total funcționarea, în semn de protest după tortura cu sarea Glauber, suferită cu o zi în urmă. Doar gustul dulce al minusculei lingurițe de miere care însoțea ceaiul a reușit să o mângâie ușor în acel prost început de zi.

Urmărea uluită, din punctul ei de observație, pofta de viață a celorlalți participanți, care se adunaseră lângă donjon. Turnul impozant servea exclusiv drept depozit

de materiale. Bea Sanger i înzestra pe membrii grupului cu bețe de schi. Ultima i-a făcut apariția Walkiria, în costum de jogging supradimensionat, viina-putredă, trăgând după ea cu încrâncenare teckelul prins în lesă. Judith i Hagen Seifritz se lăsau iniiai de soii Eisermann în utilizarea corectă a beelor.

– Micarea în diagonală favorizează capacitaile de coordonare, răsuna în toată curtea vocea atottiutorului domn Eisermann.

Intensitatea comunicării era un semn al misiunii sale de o viaa – mesajul trebuia să ajungă i la elevii dezinteresai, din ultimul rând. Presupusul ofier mânuia beele cu atâta stângăcie, încât a fost la un pas să o străpungă pe balerină. Alături, Simone cea micua, căreia beele i ajungeau până la subsuori. Kiki lipsea. Cel puin ea nu-şi pierduse minile.

Estelle lăsase deschisă ua de la camera sa, aa cum se stabilise. Hidro-colono-terapie? Oare ce se ascundea în spaele unei denumiri atât de promiatoare? n esena, Estelle se străduia să nu rateze nimic i să se bucure din plin de tot ceea ce i oferea viaa. Tot ce se chema tratament individual i avea o rezonana tentantă. Dar era contrariată că nimeni, în afară de ea, nu mai lăsase ua deschisă. Poate că acel tratament special se făcea doar contra cost. i poate că era foarte scump. Estelle se simțea ca în Ajunul Crăciunului. n ateptarea surprizelor. Însă, doar peste câteva secunde, privea spre intrare cu ochii cascai de groază. La persoana aceea trecută de o vârstă, atât de bine clădită, încât ocupa tot cadrul uii, care înainta hotărâtă spre ea. Fără îndoială, îndeplinea funcia de „femeie bună la toate” şi avea o voce care părea să iasă din străfunduri.

– Ai comandat o clismă, a tunat ea, mai mult ca afirmaie decât ca întrebare.

Stomacul Estellei, îndurerat, exulta, dar mintea ei căuta o scăpare. Și ce scăpare ar fi putut să mai găsească într-o asemenea situație? Femeia a trântit ușa după ea și a sucit cheia în broască.

– Să nu ne deranjeze nimeni.

Purta un șorț din plastic alb și mănuși de culoarea pielii, lungi până la coate. Mai degrabă măcelar, decât infirmieră. Probabil rudă cu hangița de la Rața sălbatică, genul de femeie care nu a putut fi contrazisă niciodată. Estelle s-a uitat disperată spre șifonier. Pe ușa lui trona pe un umerăș, în chip de motivație, costumul Chanel pe care dorea să-l poarte la gala de caritate. Presimțirile nu o înșelau niciodată, viața nu oferea nimic pe gratis. Iar o apariție într-o ținută mulată pe un corp impecabil era mai presus de orice.

28

În mașină, Eva i-a povestit Carolinei tot ce aflase. Despre regimul sever impus de Frieda Dorsch, despre aluziile sumbre ale lui Emmerich, despre Roberta și Rața sălbatică. Nu a trecut nimic sub tăcere. Nici măcar propriile ei îndoieli.

– S-ar putea să fie ridicol, însă nu mă pot detașa de acest subiect, de căutarea tatălui meu.

– Are mare importanță să știi de unde te tragi, a asigurat-o Caroline, cu toată înțelegerea.

Au parcat mașina lângă zidul cimitirului. După ce intrai pe poarta din fier forjat, o alee acoperită cu pietriș te conducea spre biserica în stil neobaroc, cu o cupolă rotundă, ca un bulb.

– Toate mormintele sunt identice, a remarcat Eva.

Cu adevărat, locurile de veci ale sătenilor din Achenkirch erau fără excepție încadrate de ziduri scunde, din piatră, împodobite cu cruci standard, din lemn, de înălțime egală. Acoperămintele de dimensiuni reduse, montate deasupra crucilor, fereau de ploii și de zăpezi imaginea lui Iisus și toate înscrisurile ce urmau dedesubt. Nimeni nu făcea notă discordantă la Achenkirch, nici măcar după obștescul sfârșit. Doar un înger masiv din piatră, cam de înălțimea unui om, rupea monotonia în rândul al doilea.

– Ia te uită pe cine avem aici, a exclamat Caroline.

– Frieda Dorsch, a citit Eva.

Monumentul era trufaș și exagerat, firesc de altfel, fiind închinat fiicei unei dinastii de industriași. Despre morți, numai de bine. Și mormântul însuși vorbea într-un limbaj cât se poate de limpede, deși îngerul care plângea la căpătâiul Friedei Dorsch se abătuse bine de la poziția lui inițială, iar inscripția era năpădită de buruieni și de iederă. Doar anii se mai puteau distinge. 1914–1970. Severa conducătoare a căminului trăise vreme de cincizeci și șase de ani. Cu nenumărate crăpături, portretul fixat în porțelan permitea totuși privitorilor să își facă o idee, cât de vagă, despre Frieda Dorsch. Părul tuns scurt, negru și ondulat, îi încadra figura ca o cască de protecție. Purta un șorț alb și țepăn.

– Pur și simplu miroase a scrobeală, a zis Caroline.

– Nici nu e greu să îți imaginezi ce teamă putea să inspire, i-a răspuns Eva.

La patruzeci de ani după moarte, Frieda Dorsch își măsura fiecare vizitator oprit în fața mormântului cu ochii ei de un negru profund și cu o umbră de dispreț în colțul buzelor subțiri.

Să fi fost de vină cura prin înfometare, nivelul scăzut al zahărului din sânge sau întâlnirea neașteptată cu amintirea femeii care îi umilise și îi izgonise mama? Evei îi tremurau

picioarele. Caroline a luat un băț și a curățat mușchiul care înghițise literele cândva aurite. „Un om nobil se odihnește aici, după o viață. Nouă ne rămâne doar amintirea”, a descifrat Eva, literă cu literă, mesajul mâncat de vreme.

Starea mormântului contrazicea cu totul textul inscripției.

– După câte se pare, în Achenkirch nu există prea multă lume care să-și aducă aminte cu plăcere de Frieda Dorsch, a remarcat Caroline.

– Din câte am apucat eu să aflu despre Frieda Dorsch, prea nobilă nu a apucat să fie, iar generoasă nici pe atât, a completat Eva.

Dar imediat a simțit cum amețește și, sfârșită de puteri, și-a căutat sprijinul în înger. Când și-a revenit, a observat că nu mai erau singure în cimitir. Pe aleea principală își făcuse apariția un grup de femei, cu Roberta de la Rața sălbatică în frunte. În straiile lor negre de duminică, păreau un stol de ciori poposite printre cruci. Evident deranjate, le studiau cu atenție pe cele două stranii intruse. Prezența turiștilor, inclusiv a celor veniți pentru ședințele de terapie prin post, nu mai mira pe nimeni. Dar interesul lor pentru morminte trezea totuși bănuieli.

– Ce bucuroasă sunt că ai venit cu mine, a șoptit Eva.

Roberta le urmărea cu o privire sinistră.

– Cine știe ce o avea ea de ascuns, a răspuns Caroline, dând din cap.

29

Soarele neașteptat de cald de septembrie lumina galbenul saturat de pe biserica în stil neobaroc. Clopotele din turnul cu bulb chemau insistent la slujbă enoriașii, care nu

dădeau semne să se grăbească. Se opriseră în grupuri-grupuri, în fața porților grele, bucurându-se de soare și de buna dispoziție din jur. Pompierii voluntari se adunaseră și ei, îmbrăcați în uniforme. În săptămâna serbării pompierilor, liturghia era dedicată, prin tradiție, forței de protecție.

Enervată la culme, Eva își lăsa greutatea de pe un picior pe celălalt. Nimic nu o supăra mai tare decât să se știe în centrul atenției. Pe loc se simțea ca în copilărie, când mergea împreună cu Oma Lore, duminică de duminică, împopoțonată cu fusta ecosez cuminte, ciorapi lungi albi și părul pieptănat cu obligatoria cărare pe mijloc, la slujba catolică de la biserică din așezarea lor. Totul se înnodea cu ocazia liturghiei. Se schimbau noutăți, se lansau ultimele bârfe, se hotărau cariere. Jumătate din firma Dorsch se aduna duminică dimineața la biserică. Cu excepția familiei Schmitz, din vecini. „Sunt sindicaliști“, spunea bunica întotdeauna, „pentru ei, socialismul e mai presus de religie.“

La Achenkirch, scopul principal era socializarea. Iar chemarea clopotelor îi tulbura prea puțin pe oamenii dornici să converseze.

– Pe Bea și pe Falk nu i-a mai văzut nimeni împreună, a murmurat o voce de femeie, în spatele lor.

– I-am zis de la început că nu o să iasă nimic, a adăugat cealaltă.

Eva și Caroline au întors capul. Și au văzut două codițe incredibil de blonde.

– Pieptenele și foarfeca, a murmurat Eva.

– „Disciplina supremă – blondul“, a confirmat Caroline, în șoaptă.

Din păcate, acea nuanță de blond a pus capăt și interesantei discuții despre Falk. Noua culoare de păr era

admirată de doamnele satului – ah-și-oh și vreau-și-eu se auzeau de peste tot.

Apoi a început să bată și clopotul cel mare, împreună cu cel mic, și paracliserul și-a mânat turma cea leneșă spre casa Domnului. În acorduri de orgă, ministranții au deschis ceremonialul cu toată solemnitatea teatrală cuvenită și credincioșii s-au ridicat, ca să asculte cântul. Roberta și femeile în negru se așezaseră pe o bancă laterală, acolo unde razele soarelui ce pătrundeau prin vitralii nu le mai puteau ajunge. Roberta vorbea agitat cu tânăra de alături, care, judecând după asemănarea izbitoare, nu putea fi decât fiica sa. Eva cunoștea bine acel chip, din fotografia găsită în cronica Raței sălbatice. Ceva anume o supăra foarte tare pe Roberta Körner, care nu le scăpa din ochi pe misterioasele turiste din Renania. Iar Eva bănuia că Emmerich apucase să îi povestească despre întrebările ei indiscrete.

Eva studia totul cu multă atenție. Clădirea ridicată la sfârșitul secolului al XIX-lea nu avea de oferit cine știe ce comori. Un amvon simplu, fără sculpturi complicate, un baptisteriu fără pretenții, pereți goi, cu icoane ici și colo, și o cruce monumentală din cupru aurit. Piesa de rezistență cultural-istorică era un sarcofag din perioada romană, descoperit în beciuri cu prilejul renovărilor, în care nu odihnea însă niciun roman, ci doar oseminte de franci. În lipsa unui spațiu potrivit, sarcofagul bloca acum una din căile de acces laterale. Deasupra altarului trona blazonul foștilor proprietari ai castelului. În ciuda razelor calde ale soarelui de toamnă, Eva tremura din toate încheieturile. Privirile bănuitoare ale Robertei îi dădeau un sentiment de nesiguranță. Ce legătură exista între Regine și Rața sălbatică? Ce voia să spună Emmerich cu aluziile lui?

– Un preot poate predica despre orice. Așa se spune. Condiția e să nu depășească douăzeci de minute, a răsunat vocea părintelui, de la înălțimea amvonului. Cizmele de cowboy ițite de sub straiul negru sugerau că sub talar se ascundea o persoană deloc străină de cele lumesti. Vocea lui puternică era mărturia autenticității misiunii sale. Să nu faci mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău. Din Cartea lui Moise citire. Dar limba este un pumnal din carne. Așa cum se vede în fiecare an, cu prilejul aniversării pompierilor.

Eva, care până în acea clipă se frământase întrebându-se dacă i se cuvine să primească hostia, având în vedere postul strict la care consimțise, a început să își dea seama că nu asista la o predică obișnuită. Ci la o mustrare la adresa sătenilor, rostită din amvon, cu o voce mânioasă.

– Sărbătoarea scoate iarăși la iveală vechi îndoieli. Cine își imaginează că îi este dat să îi judece pe alții? Cine aduce în lume învinuiri lipsite de fundament? Cine mai știe ce s-a petrecut cu adevărat în urmă cu patruzeci și șase de ani, la o sărbătoare de mai?

Obștea adunată părea să înțeleagă despre ce era vorba. Și mulți plecaseră capul, cu vinovăție.

– Bârfa e soră cu minciuna, iar din zvonuri nu se ridică decât dâra de fum a adevărului. Așa cum spune Sfântul Apostol Iacob: Cine ești tu, cel care îl judeci pe aproapele tău? a tunat vocea din amvon. Doar Domnul poate să uite și să ierte. Să luăm cu toții aminte de la El.

În biserică se așternuse o tăcere stranie. Acel gen de tăcere stânjenită, care învăluie o conștiință încărcată. O tăcere interioară profundă, care a fost însă tulburată de zgomotul răgușit scos de o motoretă.

– Emmerich, i-a șoptit Eva Carolinei.

Recunoscuse zgomotul. Și că i se oferea o șansă.

– Unde întârziati? a întrebat Kiki. Special nu m-am dus la *nordic walking*, ca să vă aștept.

Kiki stătea în foaietul hotelului din castel, cu laptopul pe genunchi. Deschisese Skype-ul, cu care putea nu numai să vorbească pe gratis cu Max, ci și să se vadă.

– N-am putut să închiriez mașină. Suntem tot la Köln, a rostit Max în obiectivul iPhone-ului său.

Max ținea telefonul cu brațul întins în sus, iar lui Kiki i s-au umezit ochii când și-a văzut fiica bine instalată în hamul prins pe pieptul lui. O urmărea impresionată pe Greta, care își ridica mâinile după telefon, mai mult ca sigur cu intenția de a-l prinde și de a-l băga în gură. Kiki se topea de dorul ei. Scâncetul blând, râsul fericit și cei doi dinți la vedere, șuvițele de păr fin și picioarele moi și grase, de bebeluș cu mirosul cald. După ce sarcina îi pusese o nouă ordine în hormoni, Kiki era mereu dispusă să verse o lacrimă. Heidi, în a patru suta reluare? Tinerii căsătoriți la Eigelstein? Reclamele siropoase de T-Mobile? Imnul național rusesc? Înainte era gata să ia în plin surprizele sortii, acum însă prefera să aibă batiste la îndemână. Iar uneori nici nu se mai putea recunoaște pe sine.

– Unde sunteți? a întrebat ea, senină.

Max a mișcat iPhone-ul în așa fel încât Kiki să vadă împrejurimile. Un gazon întins și bine îngrijit, copaci bătrâni, cu coroane tunse artistic, trepte impunătoare spre o terasă plină-ochi cu doamne îmbrăcate în ținută de cocktail și domni în costume de culoare deschisă.

– E vila lui Johannes, s-a auzit vocea Estellei, care se apropiase pe nesimțite și privea ecranul telefonului, peste umăr.

Kiki și-a mușcat buzele. O singură dată fusese invitată la Marienburger Villa, când era însărcinată în luna a opta.

Și a fost la un pas să înghețe în casa aceea atât de stupid pusă la punct, cu mobilier crem-aseptic și atmosferă pe măsură. Iar părinții lui Max se abținuseră cu greu să ascundă că nu se grăbeau deloc să devină bunici.

Estelle s-a așezat neinvitată pe canapea, alături de Kiki, și a salutat spre webcam.

– Salut, tanti Estelle! a strigat Max cu voce alintată, scuturând brațul Gretei. Ce mai e nou pe frontul foamei?

– Am dat jos un kilogram și jumătate, s-a arătat Estelle bucuroasă. Detaliile nu vrei să le știi.

În fundal, Max ar fi putut să o vadă pe neînfricată specialistă în hidro-colono-terapie ieșind din foaier.

– Ne vedem poimâine, a strigat ea vesel.

Estelle i-a răspuns cu un gest vag.

Kiki s-a așezat din nou în fața monitorului. Oare înțelesese bine?

– Ești la părinții tăi?

– Dacă tot am ajuns în Köln, am zis să trec câteva minute pe la petrecere.

Ce umilință! Se înțelegea cât se poate de limpede că familia Thalberg nu punea vreun preț pe prezența lui Kiki la sărbătoarea lor de toamnă. Doamna Thalberg, fiică de ambasador, crescuse între Jakarta, Norvegia, Australia și Namibia. Și știa prea bine în ce fel trebuie să fie adresată o invitație unei perechi necăsătorite. Și, evident, hotărâse să nu apeleze la niciun protocol.

– N-ai pierdut nimic, i-a șoptit Estelle. Eu m-am scuzat fără nicio problemă.

Cu alte cuvinte, pe Estelle o invitaseră. În lumea asta, toate erau împărțite strâmb. Apa, hrana, pernuțele de grăsime pe corpul femeiesc și invitațiile la evenimentele de societate.

– Doamna Thalberg este o veche parteneră de golf. Își cumpără toate cosmeticele de la noi din farmacie, i-a explicat Estelle. Și calmantele.

Kiki își închipuia că ea și micuța Greta nu prea contribuiau la menținerea echilibrului nervos al doamnei Thalberg.

– Oribil! E vorba strict de relații de afaceri, a consolat-o Max. Asta numește taică-meu viață personală.

Max a început să plimbe obiectivul iPhone-ului peste oaspeți. În vreme ce Kiki suferea de foame la Achenkirch, în grădina toamnătică a Thalbergilor se adunaseră toți cei care aveau un rang, un nume și un loc de muncă în lumea designului, înveșmântați în haine scumpe de mătase, șifon și in. Nu era un party, ci un *get-together* al întregii branșe a designerilor, unde era important să fii prezent și eventual să schițezi câteva planuri cu un pahar în mână. Kiki lăsa viața să i se scurgă printre degete. În imagine a apărut un tip îmbrăcat în negru. Mic de statură, dar cu ego mare.

– Totul e doar o chestiune de timing, a auzit Kiki. La noi, în Table division, s-au pus pentru prima dată la punct piesele necesare unei vesele complete. *Oven to table*. Este noul cuvânt de ordine, se umfla el în pene, arătând cu degetul spre bufetul cu *fingerfood*. Servirea clasică s-a perimat. *Chip and dip* e trendul.

Moll cel de neconfundat. Uite cum se ducea de râpă cariera ei. Max și Greta mișunau peste tot. Oare cât avea să mai dureze până când un alt oaspete, bine informat, avea să-i reamintească lui Moll unde mai auzise el de Kiki Eggers? Și, din câte simțea ea, proiectul de succes al vazei sale avea să joace doar un rol secundar.

În imagine a intrat și doamna Thalberg. Alături de o tânără blondă.

– Ne vedem mai târziu, i-a spus Max, care își pierduse deodată tot interesul de a-i mai continua turul virtual al petrecerii.

Apoi, Kiki și Estelle au mai apucat să audă o voce înțepată, de femeie, care cocheta cu Greta.

– Ești o dulceață, iubire, o turtă dulce. Și ce tătic avem aici! Kiki a simțit că amețește. S-a uitat spre Estelle, îngrozită.

– Vanessa Stein, a recunoscut-o Estelle imediat.

– Vanessa, fosta prietenă a lui Max?

– Tatăl ei e membru în consiliul de conducere al Companiei Lufthansa. Facem parte...

– ...din același club de golf, a continuat Kiki.

Genul de noră binevenită în casa Thalberg, chiar și după un divorț. Lui Kiki îi era un dor nebun de Greta. De Greta și de sentimentul de a însemna ceva în viața cuiva.

– Ce să cauți tu la o sărbătoare a recunoștinței pentru noii îmbogățiți? a consolat-o Estelle. Domnii, fără excepție, au probleme cu potența, iar doamnele sunt sărite de pe fix. Anul trecut, eram singura care nu a avut niciodată un contact cu lumea extraterestră. Nu e numărul nostru.

Kiki și-ar fi dorit să poată privi și ea cu aceeași detașare.

– Pun pariu că Moll mă va respinge.

– Ai puțină răbdare.

– Mă simt ca un lăstar. Încolțesc și încolțesc și iar încolțesc, dar nu mă maturizez. De înflorit, nici nu se pune problema.

– Să mergem la *nordic walking*? a întrebat Estelle. Eisermannii s-au dus și ei. Nimic nu te liniștește mai bine decât când vin alții să te enerveze.

– Bețe fără schiuri și *après fun*? s-a strâmbat Kiki. Să mă simt de pe acum ca într-un azil de bătrâni?

– Haide să-i tragem o beție, i-a propus Estelle, înhățând două sticle de apă care erau la discreție.

Eva a traversat cimitirul în grabă. Profitase de învâlmășeala de la împărtășanie ca să se strecoare afară din biserică. Nu se înșelase. Vizavi, în față la Rața sălbatică, Emmerich, răvășit, își făcea de lucru cu motoreta lui. Părul alb i se lipise de cap, cămașa îi atârna jumătate pe afară și era încălțat cu papuci de casă, fără ciorapi. Când Eva a traversat piațeta și s-a apropiat de el, a recunoscut-o pe loc.

– Vă imaginați că sunt senil, nu? Vă imaginați că nu funcționez normal.

– Dimpotrivă, l-a asigurat Eva. Cred că mă puteți ajuta.

– 1965, despre asta e vorba, a reînnotat Emmerich firul conversației lor.

– V-ați adus aminte ceva? l-a întrebat Eva, tulburată, sperând ca slujba să mai dureze puțin.

– Sigur că mi-aduc aminte de toți anii, a spus Emmerich. Puneți-mi orice întrebare. Cine a fost președinte federal. Îi știu pe toți președinții. Absolut pe toți.

– Ieri voiăți să-mi povestiți ceva despre Regine, i-a spus Eva. Regine Beckmann.

Ar fi trebuit să-și dea seama. Emmerich nu răspundea la întrebări. Dacă în urmă cu o zi fusese preocupat de zarzavaturi, astăzi mintea lui era cu totul preocupată de istoria Germaniei.

– Theodor Heuss, el a fost primul președinte federal, i-a șoptit Evei conspirativ. Un prieten al văii Altmühl. Eichstätt este unul dintre cele mai încântătoare locuri din Germania. Așa a spus!

Într-o luptă perpetuă cu uitarea, bătrânul își recita mecanic cunoștințele, ca și cum ar fi avut nevoie să se asigure că acele informații se găseau în continuare la locul lor.

– Și după Heuss, cine a venit? a întrebat-o el, vesel.

Eva habar n-avea. Habar n-avea cine îl moștenise pe Heuss, habar n-avea cum ar fi putut fi oprit Emmerich de la incursiunea lui în istorie. Știa doar că nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru o emisiune-concurs pe teme istorice.

– Lübke, Heinemann și pe urmă Scheel, Walter Scheel, a triumfat Emmerich, începând rapid să intoneze solemn *Hoch auf dem gelben Wagen*¹, cu clopotele bisericii răsunând în fundal. Spre disperarea Evei. Îi am pe toți la mine în arhivă, a continuat el. Pe toți. Și pe Weizsäcker. Pe el l-am fotografiat. La inaugurarea canalului Rin-Main-Dunăre. Am fotografiat totul.

În Eva a început să renască speranța. În scrisoarea lui Falk, pe care Eva o descoperise în pod, scria că Emmerich are lăzi întregi cu fotografii vechi. Unde avea toate șansele să găsească ceva.

– Aș putea să o văd și eu? Arhiva? a întrebat ea precaut.

Emmerich a clătinat din cap, și-a abandonat motoreta și a luat-o la fugă, fără să se uite înapoi, spre intrarea de la Rața sălbatică. A deschis ușa hanului și aerul a fost invadat de toate miremele – bere, condimente și specialități la grătar. Iar Eva a amețit pe loc. Nici nu era de mirare – în filme detectivii erau mai mereu supraponderali și niciunul nu părea predispus la asceză și dornic, pe deasupra, să rezolve enigme de unul singur. Emmerich a dispărut pe culoarul întunecos, fără să o mai aștepte și pe ea. Dar Eva nici nu a mai apucat să intre, pentru că la orizont se adunau din nou nori de furtună. Dinspre pădure, pe lângă cimitir, își făcea apariția un grup de excursioniști, agitând vesel bețe de schi. Bea Sängler, aflată în cea mai bună dispoziție, se îndrepta drept spre Eva. Urmată de restul grupului de *nordic walking*.

¹ *Sus, pe poștalionul galben*, vechi cântec popular german interpretat, cu mult succes, de fostul președinte federal Walter Scheel, în scopuri caritabile (n. tr.).

– Nu cumva aveți de gând să renunțați? i-a strigat Bea, încă de departe.

Cei doi Eisermann au măsurat-o cu infinit dispreț pe Eva, care părea pregătită să pășească benevol pe acel tărâm al pierzaniei și al caloriilor.

– Oricine trece prin crize. Important este să rămâi cu fruntea sus, i-a asigurat Bea Sănger.

Cu toții o înconjuraseră pe Eva, așteptând să vadă ce avea de zis.

– Peste o jumătate de oră vom primi masa de post, a încurajat-o Judith. Și atunci ne vom bucura că am reușit să rezistăm.

În acel moment, au început să apară rând pe rând primii săteni care ieșeau de la biserică. Curând avea să apară și Roberta. Eva a hotărât să își amâne încercarea de a afla ceva de la Emmerich.

– Eu mă întorc la castel împreună cu Caroline, le-a zis ea.

Cu toții apucaseră să se îndepărteze, când Bea și-a adus aminte că avea să-i spună ceva Evei și s-a întors.

– Am discutat cu domnul Falk. Dacă vă face plăcere, este dispus să vă prezinte castelul, în seara asta. Vă așteaptă la ora 19, lângă fântână.

Eva a prins curaj. La naiba cu zarzavaturile și cu președinții federali. Poate că sosise vremea pentru planul B. Atacul direct asupra inamicului.

32

Liturgia se încheiase. Portdrapelele unității de pompieri voluntari ocupaseră poziție în fața portalului bisericii.

Însemnele formațiunii au fost stropite cu apă sfințită, garantând pe încă un an binecuvântarea Bisericii Catolice.

Caroline venea în urma Robertei și a presupusei sale fiice, care se abătuseră de la aleea principală pentru a face o oprire la mormântul familiei de hangii Körner, cel mai mare din cimitirul din Achenkirch. Din anul 1823, iar Willi era cel din urmă membru poposit spre odihnă în acel loc. Data morții sale se citea cel mai limpede, printre toți strămoșii săi: 1 mai 1965. Abia împlinise treizeci și trei de ani.

– Spuneți-i prietenei dumneavoastră să-i dea pace lui Emmerich, i-a șoptit Roberta, care o așteptase pe Caroline în fața cimitirului.

– Cumnatul dumneavoastră i-a arătat prietenei mele grădina de legume, s-a dezvinovățit Caroline. Nimic altceva.

Nu se simțea datoră să îi mărturisească Robertei adevărata intenție a Evei.

– I-a spus lui Emmerich ceva ce l-a tulburat teribil. A aiurat toată noaptea. Și a vorbit despre Frieda Dorsch. A trebuit să sunăm la serviciul de urgență, să-i facă o injecție.

– De fapt, ce i s-a întâmplat? a întrebat Caroline.

– L-ați auzit pe părinte. Trecutul trebuie lăsat în pace, s-a precipitat Roberta.

Caroline s-a gândit imediat la cicatricele lui Emmerich, despre care îi vorbise Eva.

– Cred că e vorba despre incendiu. Emmerich fost de față la incendiu. La Rața sălbatică. Într-o zi de sărbătoare, 1 mai 1965, a spus ea.

Nada aruncată nu a rămas fără efect.

– Când a vrut să își scoată fratele din flăcări, Emmerich s-a ales cu un stâlp în cap, i-a mărturisit Roberta.

Caroline s-a gândit la cele spuse de preot și a mers mai departe.

– Și până astăzi tot nu s-a aflat cum a izbucnit incendiul?

– Vedeți-vă de treburile dumneavoastră, i-a șuierat Roberta. Lăsați-ne în pace.

Și a luat-o din loc, trăgându-și cu putere fiica după ea.

Eva, care se ținuse departe de Roberta, i s-a alăturat imediat lui Caroline. Aceasta era curioasă să afle dacă existau noutăți.

– Acum îi știu pe toți președinții federali, a asigurat-o Eva.

– Înțeleg tot mai puțin, a murmurat Caroline.

Ce legătura era între toate acestea? Willi și Emmerich Körner, Rața sălbatică, incendiul, Regine?

– Voi discuta și cu Falk, s-a hotărât Eva. Diseară, în timpul turului.

Caroline știa că Eva avea dreptate. Era lipsit de sens să sape mai adânc în mintea lui Emmerich, plină de goluri, să caute o logică printre președinți federali și alte fragmente de amintiri purtate din întâmplare spre suprafață. Nu avea niciun sens să se străduiască să descifreze aluziile criptice ale Robertei și inscripțiile misterioase de pe morminte. Eva trebuia să stea de vorbă cu Falk.

33

Caroline era chinuită de foame. Venise în sala de mese cu cincisprezece minute înainte de începutul mesei de post. La fel ca toți ceilalți, abia aștepta să înghită și altceva în afară de ceai și apă. Participanții la cursul din septembrie tânjeau după mult-așteptata masă. Unii dintre ei nici nu

arătau prea bine. Tenul Simonei bătea în toate nuanțele de roșu, iar Walkiria împrăștia un miros ciudat. Efectele secundare își făceau apariția.

– Noi de ce nu putem să avem un bufet? s-a plâns Kiki. Ca la familia Thalberg. Unde domnește o asemenea fericire, încât Max și Greta nu se mai dau duși de acolo.

De când intrase în scenă Vanessa, nu mai avea nicio știre de la Max.

– Se distrează și el la petrecere. Ei, și? a consolată-o Caroline. Dacă ai fi fost la Köln, Max te-ar fi luat și pe tine.

– Am aflat tot ce se putea afla, a izbucnit Judith cu entuziasm. Știu tot.

– Ce-ai aflat? a tresărit Eva.

– După șapte kilometri de plimbare în ropot de bețe, află totul. Pot să vă povestesc ce face fiecare în parte, a triumfat Judith, plimbându-și privirile pe rând asupra celorlalți membri ai grupului.

Pentru moment, doamnele nu erau dispuse să se limiteze la reculegerea în sine. Și nici de sine. Estelle era cea mai interesată să afle dacă se putea bizui pe intuiția și pe priceperea ei la oameni.

– Simone mi-a povestit toată viața ei, le-a spus Judith. În concediu a plouat, sora ei este imposibilă, șeful nu o poate suferi, iar colegii o terorizează. Un nesfârșit dezastru.

Simone compensa toate celelalte defecte prin vorbit fără întrerupere, compulsiv. După Judith, Simone își alesese o nouă victimă, Hagen Seifritz.

– Cine s-a îngrijit de mama noastră bolnavă? răsuna vocea ei în sala de mese. Cine i-a schimbat scutecele? Cine i-a administrat tratamentul și cine a descâlcit dosarul cu asigurările de sănătate? Dar când a fost vorba de moștenire, cine a apărut imediat? Sora mea. Prima!

Hagen Seifritz era total neputincios în fața aceluia tir verbal. Și fiecare gest al lui o încuraja pe Simone să se adâncească și mai mult în descrierea nedreptăților sortii, care îi amărau viața.

– Tot o formă de otravă, care se descompune, a fost de părere Caroline.

– S-a născut victimă și va muri victimă. Insuportabilă, le-a șoptit Judith prietenelor.

– Pe Simone o cunoaștem, de acum. Dar ce știm despre ceilalți? Balerina rusoaică..., a intervenit Estelle plină de nerăbdare.

– ...o cheamă Elisabeth și este șefă de departament la o firmă de asigurări de sănătate din München, iar acea factotum...

Judith s-a oprit, pentru a arunca o privire întrebătoare în jur, în așteptarea unui răspuns.

– Habar n-am, a suspinat Eva. Dar îți pot înșira președinții federali.

Lui Kiki îi era perfect egal dacă umbra lui Elisabeth îi era rudă de gradul al șaptesprezecelea sau asistentă personală. Ochiul ei priveau neclintit spre locul din care trebuia să vină izbăvirea. Ușa de la bucătărie.

– Stomacul meu ar vrea să știe un singur lucru: unde este supa, a zis ea.

– Acea umbră atât de supusă este chiar fiica ei, Luisa, le-a dezvăluit Judith. Proaspăt divorțată.

Estelle era dezamăgită de un destin atât de prozaic. Nici premiere cu succes răsunător, nici Ucraina, nici ruptură de menisc și, în loc să fie înșelată de cel de-al treilea soț, Elisabeth era la primul mariaj.

– Fericită. De peste treizeci de ani, a mai adăugat Judith.

– Eu nu reușesc să leg nici măcar doi ani de căsnicie agitată, a oftat Kiki. Rămâne un record personal.

O rodea invidia. Și veșnicul sentiment de neputință. Și foamea.

– Max le-a făcut o vizită de curtoazie părinților săi. Asta nu înseamnă nimic, a asigurat-o Judith.

Fără să o poată convinge pe Kiki.

– Și ofițerul? s-a interesat Estelle, nerăbdătoare.

– Hugo este șofer. Tocmai a fost înșelat de iubirea vieții lui, le-a șoptit Judith pe un ton dramatic.

Hugo stătea retras în sine, lângă teckel și doamna cea grasă.

– Șeful lui a fost președintele consiliului de administrație al unui furnizor de energie electrică. Vreme de treizeci și patru de ani, au făcut totul împreună. Întâlniri, călătorii de serviciu, concedii, cumpărături de Crăciun, vizite la bordel. Șeful lui nu făcea un pas fără el, le-a istorisit Judith cu entuziasm, ca și cum ar fi fost cea mai minunată poveste de iubire din lume, după Romeo și Julieta.

– Și? a întrebat Kiki.

Soarta îndrăgostiților se bucura de interesul ei imediat.

– Reduceri de personal. Șomaj. De pe o zi pe alta. Și șeful? Nu i-a dat nici măcar un telefon. Niciun semn. Pentru el nu fusese decât un simplu angajat. Niciodată un prieten.

Judith putea să se transpună atât de bine în destinul altora, încât reușea să lase impresia că era direct implicată.

– Și acum încearcă un nou început? s-a arătat Kiki interesată în continuare.

– Fostul lui șef e vestit pentru stilul de viață nesănătos. Iar Hugo vrea să-i supraviețuiască pe puțin o sută de ani.

– Mie mi-a povestit că e căsătorit, a intervenit Caroline.

– Soția lui îl consideră cel mai mare plicticos de sub soare, a subliniat Judith.

– Și are dreptate? a întrebat Estelle cu interes autentic.

– Hugo spune că soția lui are mereu dreptate, a explicat Judith. Cel puțin așa consideră ea.

Hugo nu mai arăta deloc ca un ofițer. Renunțase la vechea ținută și apăruse cu o pereche de pantaloni cu pense. Doar logoul de pe buzunarul de la piept, care preciza că acea cămașă era proprietatea firmei, sugera trecutul său.

– Vreau să ajung la o sută doisprezece ani și să sting lumina la firmă, s-a făcut el auzit de la masa vecină, iar în voce i se citea disperarea.

Falk avea dreptate să renunțe la runda de prezentare. A doua zi după sosirea la Achenkirch, din fațada mai mult decât corectă și perfect controlată a lui Hugo nu mai rămăsese nimic.

– Și Leo Falk, a întrebat Eva, cât mai nevinovat cu puțință. Ai aflat ceva și despre el?

– Copil de refugiați din regiunea sudetă, a făcut un curs de pregătire profesională în afaceri într-o fabrică de chereștea, și-a reluat studiile, bacalaureat, cursuri de economie, apoi a fost manager al unei firme de produse alimentare. Din 1993 este administratorul castelului, a turuit Judith. Mi-a povestit Bea Sängner.

Bea trecea de la masă la masă, ca să se intereseze cum îi merge fiecăruia în parte.

– Ea se află la castel doar de câțiva ani. A venit pentru cursul de terapie prin post și nu a mai plecat. De dragul lui Falk. A renunțat la toate, pentru el, a completat Judith.

– Nu s-ar zice că este prea fericită, a intervenit Eva.

– Nu se poate susține că Falk ar fi bărbatul ideal, le-a asigurat Judith, care depusese ceva eforturi ca să adune toate informațiile și comentariile din jur. Căsătorit de două ori. Patru copii din trei legături. Din câte știe ea...

Eva s-a înroșit toată când, din fericire, cu toții își mutaseră atenția în altă parte. Ușile de la bucătărie au fost date de perete și tânărul bucătar și-a făcut apariția, purtând castrolul cel mare cu gesturi sărbătorești, de parcă ar fi fost

însemnele puterii regale. Kiki era fericită că în sfârșit urma să primească ceva de mâncare.

Cu o zi în urmă, Bea Sängner se văzuse nevoită să le explice regulile de comportament în timpul mesei. Acum însă discuțiile încetaseră de la sine. Doar o singură persoană mai avea ceva de comentat.

– Și femeia sufleur, cu magazin de lăneturi? a murmurat Estelle, după ce supa fusese împărțită în farfurii.

– Șefă de departament la Biroul de finanțe din Regensburg. Taxe pe venituri – pentru corporații. De șase săptămâni stă acasă. *Burn-out*.

– Zero intuiții corecte, a recunoscut Estelle deziluzionată.

– Șase din șase, a oftat Kiki, privind extatic în lingură. Am și fulgi de drojdie în supă, a completat ea, cu aerul că tocmai descoperise o comoară. Este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat astăzi.

Bucătarul i-a făcut cu ochiul lui Kiki, conspirativ. Pentru prima oară în acea zi, Kiki strălucea. Dar, din păcate, nu din cel mai bun motiv.

34

Eva a desenat un cerc mare pe o coală de hârtie albă. În interiorul căruia a scris data. 1 mai 1965. În ziua aceea, Regine a participat la serbarea primăverii, împreună cu un grup de copii. În aceeași noapte, s-a declanșat incendiul de la Rața sălbatică. Nici în ziua de azi nu se știe bine ce s-a întâmplat, de fapt. Emmerich a fost grav rănit în timp ce încerca zadarnic să îl salveze pe Willi, fratele său, din flăcări.

Roberta a rămas văduvă la nici treizeci de ani. Și Leonard Falk? Eva a mai făcut trei semne de întrebare groase.

Doamnele de marți se retrăseseră în biblioteca burgului. Spațiul era dotat doar cu câteva piese de mobilier modern. Oaspeții aveau la dispoziție o masă de lectură foarte lungă, câteva fotolii comode, un colț media cu CD-uri și un pick-up vechi. Kiki asculta muzică, total absorbită, cu ochii închiși.

– S-a întâmplat ceva între Max și Kiki? a întrebat Estelle, care, împreună cu Caroline, căuta în bibliotecă o carte pentru o după-amiază de lectură.

– Ar fi trebuit ca Max să ajungă de mult aici, a spus Caroline, ridicând din umeri.

Judith s-a întrerupt puțin din lectură. Alesese un titlu voluminos, *Aprofundare spirituală și împlinire religioasă prin post și izolare meditativă*, text original de Otto Buchinger. De-a dreptul fascinant. Un medic din marina germană, născut în 1878, s-a îmbolnăvit de o formă gravă de reumatism când abia împlinise patruzeci de ani. Toate tratamentele încercate au rămas fără niciun efect. Dar omul s-a vindecat după ce a urmat o cură de terapie prin post, timp de trei săptămâni, concepută chiar de el însuși. Așa a luat naștere ideea postului după modelul Buchinger, care i-a inspirat și pe practicanții de la Achenkirch, la începuturile lor.

În vreme ce Judith se adâncea tot mai mult în opera lui Buchinger, Estelle era interesată mai degrabă de ceva dedicat bucuriei simțurilor. A trecut ușor peste eterna cronică a Marchizului de Sade, ca să se oprească asupra *Ghidului practic pentru bucătărie cotidiană și rafinată* de Henriette Davidis. Rețete din secolul al XIX-lea, un adevărat balsam pentru sufletul ei înfometat. Mult unt. Multă șuncă. Frișcă. Untură. Prăjeală. Sosuri generoase. Grăsime și vigoare. În cantități

impresionante. Cartea de bucate fusese concepută pe vremea când pentru șase persoane se luau în calcul cinci litri de supă de mazăre cu tot cu adaosuri. Rețetele frapau prin opulența lor împinsă până la dezmăț. O adevărată pornografie calorică.

Caroline i-a făcut Evei un semn discret să se apropie.

– Am descoperit ceva...

A scos de pe raft *Cronica firmei Dorsch*, bogat ilustrată, publicată la aniversarea de o sută cincizeci de ani de la întemeierea întreprinderii constructoare de mașini. După doar câteva pagini, Eva a descoperit o fotografie de grup, cu fondatorul în frunte, înconjurat de angajații săi.

– Bunicul meu! a exclamat Eva, arătând spre un domn masiv cu aer sever, ochelari cu ramă de baga și părul pieptănat spre spate.

– Iată-l și pe tânărul Schmitz, a spus Caroline.

– Ești sigură?

– Uite aici, i-a arătat Caroline. Scrie dedesubt. Președintele comitetului de angajați, Henry Schmitz.

Bărbatul din fotografie purta frizură à la Elvis, cu buclă obraznică pe frunte, făcând notă discordantă printre toți ceilalți domni sobri, îmbrăcați în costum.

– Un tip *cool!* a fost de părere Caroline.

Eva a continuat să răsfoiască volumul. Mult mai interesantă decât prezența lui Schmitz era secțiunea consacrată proiectelor sociale ale familiei Dorsch. Autorul cronicii făcea un scurt istoric, de la introducerea asigurării de sănătate, trecând prin construirea cartierului de locuințe pentru angajați, până la întemeierea căminului de recreere pentru copii. O fotografie hibernală înfățișa un grup de ucenice spălând rufe în curtea castelului. Îmbrăcate sumar, cu picioarele adâncite în zloată. Tinerele aveau zâmbetul

pe buze, o adevărată iluzie, viața la castel sub regimul aspru instituit de Frida Dorsch fiind mai mult ca sigur epuizantă. Burgul plin de verdeață, care astăzi sugera mult romantism, era pe atunci doar o cazarmă austeră, lipsită de orice element decorativ, cu acoperiș monstruos și ferestre meschine. Și cum acolo, sus, vântul bătea mult mai tare ca în vale, iernile trebuie să fi fost teribile și nemiloase. Regine nu apărea în nicio fotografie. Și nici Falk.

– Citesc totul, a zis Eva. Poate mai găsesc ceva.

Caroline a luat foaia cu notițele Evei. Toate necunoscutele se legau de o singură dată. Despre care trebuia să afle cât mai multe. Sosise momentul. A ieșit pe culoar și a format numărul personal al unui coleg de birou. Era duminică. Nu s-ar fi cuvenit să lucreze. Dar acum avea nevoie de ajutor.

– Ați putea să-mi faceți un serviciu? Caut amănunte în legătură cu un incendiu. Achenkirch, 1 mai 1965.

Era mulțumită. Treaba asta reușea să îi distragă atenția de la marea nemulțumire că nu de puțină vreme nu mai putea să își controleze perfect propria viață.

35

– Am făcut progrese importante, a rostit Eva răspicat, sperând ca mesajul lăsat de ea să fie auzit. Astă-seară Falk îmi va prezenta castelul.

Nimic nu ar fi bucurat-o mai mult decât să poată discuta cu Frido. Dar, într-un mod straniu, nu reușea să intre în legătură cu niciunul dintre membrii familiei sale. Șase persoane, adică șase telefoane mobile, trei fixe plus numărul lui Frido de la birou. Și nimeni nu putea fi contactat. Eva și-a

alungat temerile. Poate plecaseră împreună la înot? Sau la patinoar? La Haie-Zentrum, unde Lene își dorea atât de mult să ajungă?

Eva și-a grăbit pașii ca să poată ajunge din urmă grupul care plecase într-o expediție pe urmele plantelor binefăcătoare, menită să le învieze după-amiaza. Înarmați cu săpăligi, cazmale și mănuși groase, participanții la cursul de terapie prin post se străduiau să identifice crizantema vulgară și busuiocul sălbatic, să memoreze modul de recoltare a cozii-șoricelului și să priceapă cât mai multe despre ingredientele active ale pătlaginii. Dar gândurile ei o luau razna, în permanență. Explicațiile lui Bea Sängner despre virtuțile tămăduitoare ale buruienilor îi treceau pe la urechi ca muzica din lift.

– E totul în ordine? a întrebat-o îngrijorată Judith, singura dintre doamnele de marți care o mai urmase pe Bea Sängner.

Eva a ridicat degetul mare. De fapt, se simțea ca la prima întâlnire. De două ori fusese deplorabilă în prezența lui Falk. Dar acum trebuia să fie fără reproș. Și nu trebuia să facă altceva decât să asculte de copiii săi. Ce îi spusese Lene lui David, legat de prima lui întâlnire?

„Vrei să te placă? Atunci n-are niciun rost să te prefaci că ai fi altul.“ Povața lui Lene pentru fratele ei mai mic.

Copiii dovedeau mai multă înțelepciune decât avusesse ea vreodată. Câte ceasuri mai rămăseseră până la mult-așteptatul tur? Până când îi va putea pune toate acele întrebări lui Falk, la care apoi aștepta și un răspuns?

Singurul lucru bun în toată acea frământare era că nici nu mai simțea că ține post. Oricum nici nu ar fi reușit să mai înghită ceva. Paharul cu suc de fructe servit oaspeților în chip de cină îi era absolut suficient. Altfel, mintea ei era

numai la mâncare. Chiar și la clinică, în pauza de cafea făcea schimb de rețete, discuta despre gustări fără grăsimi, gata în cinci minute, despre cure de slăbire și avantajele alimentelor fără glucide. Eva era un adevărat tabel ambulant al valorilor calorice. Ceea ce, din păcate, nu o împiedica deloc să mănânce lucruri interzise la ceasuri interzise. Nu o împiedica decât să se bucure de micile ei păcate gastronomice. Iar acum constata cu surprindere că întâlnirea cu Falk reușea să îi mute mintea de la subiectul favorit.

Când a ajuns în curte, cu mult prea devreme, s-a îngrozit când a înțeles că acel tur exclusiv nu avea să fie deloc atât de exclusiv pe cât și-l imaginase. Lângă fântână aștepta și Judith.

– De când te interesează pe tine istoria? a întrebat-o Eva enervată.

– Nu mă interesează deloc, a recunoscut Judith, cu un aer ciudat, făcând un semn spre Falk, care tocmai se apropia. Doar sunt curioasă ce poate determina pe cineva să vină aici și să se înhame la o asemenea operă.

În urma lui Falk veneau inevitabilii Eisermanni. Eva avea presimțiri cum nu se poate mai rele. Cei doi profesori văzuseră fără îndoială în cariera lor suficiente castele ca să îl poată copleși pe Falk cu vastele lor cunoștințe. În cele din urmă, în jurul fântânii s-au adunat cu toții, în formație completă. Și doamnele de marți, în formație completă.

– Ne descurcăm noi, i-a șoptit Caroline Evei.

36

– Despre fundalul istoric există multe materiale, și-a început Falk prezentarea. Găsiți în bibliotecă nenumărate volume care oferă fapte și documente. Eu am să vă povestesc

însă numai lucruri pe care nu le găsiți în nicio cronică. Istoria pe care nu le auzi decât în taină.

Presimțirea Evei se adevărea. Eisermannii își imaginau cu totul altfel turul unui castel.

– Poate încercați să vă opriți puțin asupra stilurilor arhitectonice, a propus domnul Eisermann.

– Cum ați numi dumneavoastră stilul caracterizat de stâlpi de susținere frânți, frontoane prăbușite, ziduri sfărâmicioase, acoperișuri pline de găuri și hornuri înfundate?

– O ruină, a propus Judith, care se strecurase chiar lângă Falk.

– Exact acest stil predomina când am preluat castelul, a confirmat Falk.

– Și v-ați încumetat să începeți imediat lucrările de restaurare? a întrebat Judith, impresionată.

– Mama mea susținea că, din nebagare de seamă, m-am ales și cu câteva gene cehești. La mare, cehii sunt ușor de identificat. Nu intră unde e apa mică, să ia pulsul locului. Ci se avântă înot direct spre larg.

– Și înainte? Cum arăta locul pe vremea când era cămin pentru copii? a întrebat Eva.

– Pe dinafară, burgul arăta ca o bijuterie, i-a explicat Falk, pe dinăuntru, un coșmar. Comunitatea le oferise adăpost refugiaților sudeți în speranța că se vor ocupa și de întreținerea castelului. Iernile erau aspre. Înăuntru era un fum înecăcios, iar afară o mocirlă groaznică – și după cea mai neînsemnată ploaie. Când eram copil, umblam doar în sandale și întotdeauna aveam picioarele reci și umede.

Aproape din reflex, privirile tuturor au coborât spre picioarele lui. Ca de obicei, purta mocasini, fără șosete.

– Așa te obișnuiești să nu porți șosete, a recunoscut el.

Pe cât fusese de necomunicativ în prima seară, pe atât de deschis se arăta acum, vorbind despre castel și istoria lui.

– Lipsa pantofilor este doar unul din nenumăratele moduri în care poți fi traumatizat în copilărie. Eu nu am avut niciodată încălțăminte adecvată pentru fotbal. Și o singură dată am fost la un pas să înscriu un gol. Un autogol. Eram atât de slab, încât nici nu am putut nimeri în propria poartă.

– Dar v-ați întors totuși aici? s-a minunat Judith.

– Da, a răspuns Falk fără să ocolească adevărul. Cred că am vrut să demonstrez că nu mai eram un nimeni.

Eva nu se simțea mulțumită. Ar fi vrut să știe mai mult. Iar Judith i-a venit în ajutor.

– Și poveștile care nu se găsesc în cărți? Întâmplările de groază?

– Pentru asta, trebuie să mergem într-un loc mai tainic, le-a explicat Falk, conducându-i spre altă zonă a curții, într-o aripă administrativă, aflată sub sala cea mare. Pe vremuri, aici se afla bucătăria. Cea mai caldă încăpere din tot burgul. Mama gătea zi și noapte pentru copiii veniți din regiunea Ruhr. Cu tot devotamentul.

Eva a încremenit. Cunoștea fațada aceea. La stânga, ușa, alături cele trei ferestre înalte, săpate în zidul gros. Exact locul în care fusese făcută fotografia Reginei.

– Copiii primeau aici lucruri pe care acasă nu le aveau nici în vis, pudding cu carne, colaci calzi cu unt și zahăr, gulaș și găluști. Cel mai mult le plăcea prăjitura cu mac.

Prăjitura cu mac. Favorita Reginei. Eva era sigură că nimerise exact unde trebuie.

– Camera mea se afla lângă bucătărie. Pe cât de mică, pe atât de caldă. Și cel mai important punct strategic din tot castelul.

Falk avea un dezvoltat simț al regiei. Ca la un semn, a apărut Tobias, tânărul bucătar, care a început să împartă lumânări fiecărui membru al grupului.

– Pregătiți-vă să pătrundeți într-o lume de care cei de sus nu aveau habar, le-a promis Falk.

Au intrat în fosta bucătărie, folosită acum drept magazie. Falk a deschis o trapă din podeaua de piatră și a luminat cu o făclie hăul întunecos de dedesubt. O scară îngustă cobora în beznă.

– Persoanele mai puțin înclinate spre romantism consideră că aici se află pivnița castelului. Însă eu susțin cu tărie că este un pasaj secret.

Judith s-a apropiat imediat de Falk și i-a murmurat.

– Cât mi-ar fi plăcut să îmi petrec și eu copilăria într-o ambianță atât de magică!

Doamnele de marți au schimbat între ele câteva priviri încărcate de semnificații.

Iar doamna Eisermann s-a tras un pas înapoi.

– Sufăr de claustrofobie, de patruzeci de ani, a spus ea. Nu cobor acolo pentru tot aurul din lume.

Și Hugo a renunțat la oferta specială.

– De la atâta stat pe scaun, am probleme cu coloana. Dacă se întâmplă să mă împiedic, nu mă mai ridic niciodată.

Doamna cu teckelul și Simone, care de la sine înțeles era tot pe tocuri, au renunțat și ele, cu scuzele de rigoare. Au rămas doar doamnele de marți, Hagen Seifritz și duetul mamă-fiică, pentru a-și bifa programul în tăcere.

– Tărâmul din adâncuri m-a atras de când mă știu, a declarat el emfatic. Mai mult decât lumea celor vii.

După experiența neplăcută a tirului verbal de la prânz, Hagen nu ar mai fi rămas sub niciun motiv în preajma Simonei, în nicio lume.

Apoi au început să coboare pe scară, unul după celălalt, spre bolțile subpământene, plecându-se cu grijă. Judith nu se dezlipea de Falk. În încăperea de sub bucătărie erau

depozitate sticle, butoaie, cartofi, borcane cu fructe și legume conservate. În spate se deschidea un culoar lung și îngust, în pantă, anevoios de parcurs prin temnița aceea subpământeană. Și totul mirosea a mucegai și a umed.

– Suficient să te uiți în jur ca să faci reumatism, a hotărât Estelle.

Explicațiile lui Falk sunau cavernos în hăul acela.

– Legenda spune că, dacă este liniște deplină, aici se pot auzi sufletele cavalerilor-tâlhari, primii locuitori ai castelului.

Eva văzuse prea multe filme de groază la viața ei. Producții cinematografice îndoielnice, savurate alături de copii în seri tihnite, cu punga de chipsuri alături, care își arătau acum efectele pe termen lung. În orice clipă se aștepta să sară un zombi din întuneric. Când, deodată, a simțit o atingere rece. Cineva încerca să o apuce de mână. Și a țipat imediat. Dar era numai Estelle, care voia să îi vorbească.

– Nu crezi că ar putea să fie și șerpi, într-o gaură atât de întunecoasă? a întrebat Estelle în șoaptă, ca nu cumva să-i stârnească din ascunzători.

– Lumină la capătul tunelului! a strigat Judith din față.

Drumul incomod se încheia în fața unei porți cu zăbrele groase, din fier. Falk a scos o cheie, în timp ce le povestea cum descoperise el în copilărie acea ieșire secretă, în timpul explorărilor sale.

– A fost o enormă dezamăgire. De fapt, căutam un zmeu.

Ușa cu gratiile ei masive s-a deschis, scârțâind. Ieșiseră la aer curat. În spate, castelul, în față, valea Altmühl. Întunericul începuse să coboare, lăsând să se vadă doar luminițele care pâlpâiau în depărtări.

– Jos, la turnul de pază, dormea domnișoara Dorsch, și-a reluat Falk povestea. Pe acolo nu se putea intra, nu se putea ieși. Dar eu eram un copil isteț. Și în schimbul a zece

pfeningi le împărtășeam și altora știința mea. Oricui era dispus să plătească.

Eva a înțeles imediat totul. Era o cale de evacuare în caz de asediu, sau de scăpare, dacă doreai să te furișezi în sat. O potecă îngustă, săpată în stânci, ce cobora direct în vale.

– Eram foarte îndrăgit în rândul ucenicilor, a adăugat Falk. Iar din banii câștigați îmi cumpăram înghețată pe băț. Căpșune și vanilie. Aveau la Rața sălbatică, doar douăzeci de pfeningi bucata.

Dar turul lor încă nu luase sfârșit și au continuat să meargă de-a lungul potecii.

– Nu vă abateți din drum și nu vorbiți între voi. Acest loc e bântuit. Potrivit unei vechi legende, duhurile ceții pândesc să arunce fugarii în prăpastie.

Amurgul, șoaptele, lumânările și întreaga atmosferă de mister nu au rămas fără efect. Au amuțit cu toții. Se mai auzeau doar frunzele care foșneau sub pașii lor și respirația grea a lui Hagen Seifritz. Și se lăsase și frigul. Era din ce în ce mai straniu. Eva se lupta să urce pe poteca abruptă. Flacăra lumânării ei dansa pe suprafața stâncilor, unde ploaia săpase sculpturi fermecate. Apoi stâncile le-au dezvăluit intrarea într-o grotă.

– Aici se întâlneau domnișoarele de la castel, în taină, cu iubiții lor, a șoptit Falk.

Eva s-a grăbit să ajungă în fruntea grupului. Grotă se afla la interfața dintre castel și sat. Ceea ce li se părea potrivit domnișoarelor din alte vremuri, dar și ucenicilor nerăbdătoare să-și trăiască viața.

„Nu am nimic de-a face cu ce se petrece aici noaptea“, strigase Emmerich, în timpul discuției lor din seră. Oare domnișoarele de la castel chiar se strecurau noaptea în sat?

Eva ajunsese aproape în dreptul lui Falk, când Judith a început să țipe.

– E cineva acolo! a strigat ea, aruncându-i-se în brațe lui Falk.

Eva și-a văzut spulberată orice speranță de a-i mai pune vreo întrebare proprietarului castelului. Judith arăta cu mâna, smiorcăindu-se, încercând să se agațe de Falk.

Oare cu adevărat se afla cineva acolo? O siluetă chircită? În beznă? Să fi fost Tobias, dornic să îi înspăimânte pe toți?

– Este cavalerul împietrit, i-a lămurit Falk. Domnița lui de la castel a fugit în lume, cu un om de rând. Iar el s-a transformat în duhul ceții, și de atunci, de teama singurătății, ademenește fetele tinere și le aruncă în prăpastie.

– Toate prostiile, nu? a exclamat Hagen Seifritz.

Dar Falk și-a continuat nepăsător povestea.

– Ultimele dispariții în rândul fetelor de la castel s-au petrecut în anii șaizeci. Una în 1960, cealaltă în 1965. Amândouă au dispărut în miez de noapte. Și nu s-a mai auzit niciodată nimic de ele.

Judith îl învăluia pe Falk în priviri radioase. Se dădea în vânt după povești gotice. Și cu atât mai mult după bărbații capabili să aibă un asemenea discurs plin de culoare. Iar Eva simțea că nu se mai poate stăpâni.

Ajunse înapoi, în curtea castelului, a răbufnit imediat.

– E inadmisibil să îi faci asemenea avansuri lui Falk, a izbucnit ea, incapabilă să se mai stăpânească.

– Nu-i fac niciun avans, s-a apărât Judith. M-am speriat, atâta tot.

– De poveștile lui cu cai verzi pe pereți? a întrebat-o Eva.

– De fapt, ce, nu am dreptul să-mi placă de el? s-a apărât Judith. Vouă nu vi s-a întâmplat să vă iasă în cale un om pe care să aveți sentimentul că îl cunoașteți de o viață?

– Da, așa este, i-a confirmat Estelle. Mi se întâmplă asta în fiecare seară, când mă întorc acasă și dau cu ochii de soțul meu.

– Eu vorbeam serios, s-a plâns Judith. Simt că mi-am găsit sufletul-pereche.

– De luni bune ești într-o neobosită căutare. Atenție, însă, omul e căsătorit, a prevenit-o Caroline.

– Divorțat de două ori, a corectat-o Judith. Cu Bea Sănger nu este însurat. Deși sunt împreună de opt ani.

– Ar putea să îți fie și tată, a intervenit Estelle.

– Și mie, a completat Eva.

– Niciodată nu m-au interesat bărbații de aceeași vârstă cu mine, s-a apărat Judith.

– În ce mă privește, după o anumită vârstă nu mai sunt buni decât să îți dea bătaie de cap, a mormăit Kiki.

– Și ce vă face să credeți că aş vrea ceva de la el? s-a revoltat Judith.

– Cel de-al șaselea simț, i-a răspuns Estelle.

– Cel de-al șaselea simț al tău nu e bun de nimic, i-a strigat Judith, în timp ce se îndepărta. Și voi ce tot aveți de comentat? a mai întrebat ea, furioasă la culme, oprindu-se câteva secunde. Ce tot aveți de șoptit? De unde atâtea secrete? Să vă spălați pe cap cu nevinovăția voastră!

Apoi a ieșit din curte, bufnind și spumegând de furie.

– Uite așa dispar fetele la Achenkirch, a comentat Estelle. Mai întâi li se sucesc mințile, apoi se pierd fără urmă.

37

– Oare Judith o mai avea în cap și altceva în afară de bărbați?

– Cum i se vâra în suflet lui Falk!

– Jenant.

Judith își imagina comentariile lor. Se retrăsese într-un colț discret, din afara castelului. În singurătate. Lor le venea ușor să vorbească. Estelle era fericită cu soțul ei, regele farmaciilor, Eva îl avea alături pe Frido, Kiki pe Max și pe Greta, iar Caroline trăia o idilă. Fără nicio îndoială. În timp ce ea, Judith, nu avea nici secrete și nici iubii la care să se gândească înainte să adoarmă. Trecuseră doi ani de când nu mai avusese nicio bucurie și își dăduse toată silința să se împace cu noua ei existență de persoană solitară. Se despărțise de patul lui Arne, monstruos și greoi, redecorasese locuința cu ajutorul unei consultante Feng Shui și își găsisese de lucru la Luc, la Le Jardin. Servirea clienților i se părea cea mai adecvată formă de ispășire a păcatelor. Dar totul era zadarnic. Singurătatea o măcina.

Dintr-odată, o lumină s-a aprins de la sine. În lupta lui continuă de reducere a cheltuielilor de întreținere, Falk montase senzori de prezență și în zona exterioară, care să aprindă și mai ales să stingă becurile, când nu mai mișca nimic.

– Ei, lasă că nu e vorba de răutate în ceea ce ți-au reproșat, s-a auzit o voce.

În lumina felinarului a apărut Kiki.

– Crede-mă, am încercat din răspuțeri să văd și partea bună a noii mele existențe, s-a apărut Judith. Știi ce înseamnă să iei micul dejun de una singură, să nu fii pe nicio listă de telefoane preferențiale, să cumperi de la supermarket casolete cu mâncare pentru o persoană, să pui doar o farfurie pe masă, să-ți înghețe picioarele în pat și să nu sară nimeni să prindă păianjenul gras cuibărit după cadă.

– Când îți cauți un partener, trebuie să o faci cu dezinvoltură, i-a sugerat Kiki. Și lucrurile se întâmplă de la sine.

Judith avea îndoieli. Teoria era valabilă în cazul lui Kiki, care nu s-a putut plânge niciodată de lipsă de atenție din partea bărbaților. Ea, în schimb, nu avea nici pe departe același vino-ncoace.

– Habar nu ai cu câtă dezinvoltură am ieșit singură la cină prima dată, i-a mărturisit Judith, străbătută de un fior.

Peggy fusese singura ei parteneră de conversație, o chelneriță evident deprimată, care, simțind-o lovită de aceeași soartă, între două feluri de mâncare i-a servit și po-vestea vieții ei irosite. „Bărbații... un capitol închis. Acesta e adevărul. Am patru fii și doi foști soți. Șase ratați. Stă scris în gene.“

În ceea ce o privea, Judith atinsese punctul culminant al propriului său declin într-o seară de Crăciun, lângă bra-
dul familiei fratelui ei mai tânăr cu opt ani. În postura de mătușă solitară, ușor excentrică, năpădită de un amestec de senzații de naftalină și disperare, cu o aură de față bătrână. După care ce altceva mai putea să urmeze decât veșnicul *deux-pièce* liliachiu, învăluit în apă de colonie pe măsură, desăvârșindu-și astfel metamorfoza într-o respectabilă *vieille dame*.

– La ce bun să trec singură prin viață? O enormă risipă, a mai comentat ea. Să îmi iroiesc cei mai buni ani într-un mare și cenușiu nimic.

– Poți să ai o viață minunată și în lipsa unui bărbat, a insistat Kiki, plină de convingere. Am citit eu. Într-o re-
vistă, a adăugat, cu jumătate de gură.

Kiki era o legendă vie în rândul doamnelor de marți pentru viteza cu care se perindau bărbații în viața ei. Iar în ceea ce privea singurătatea, era departe de a fi vreo ex-
pertă. Și Judith știa foarte bine asta.

– Viața mea a cam trecut, cam jumătate din ea, mai bine zis, a mai adăugat Judith cu tristețe, și nimic din ceea ce fac nu merită vreo atenție.

– Și eu sunt în aceeași situație, a asigurat-o Kiki.

– Există doi oameni care te iubesc, i-a răspuns Judith.

Kiki a privit-o neîncrezătoare.

– Iubirea face parte din viață, precum furtuna și valurile de caniculă, s-a însuflețit Judith. În cazul meu, toate sunt călduțe.

Apoi s-a lăsat tăcerea. Senzorul a decis că nu se mai petrecea nimic important și a stins becul. Printre umbrele din depărtarea burgului, stâncile de calcar străluceau în razele lunii.

Judith s-a ridicat brusc și a început să sară de pe un picior pe altul și să dea din brațe, ca și cum ar fi vrut să-și ia zborul.

– Ce-i asta? Un ceremonial de dragoste africană? a întrebat-o Kiki.

– Încerc să declanșez lumina, a mormăit Judith. Vreau să-ți arăt ceva.

Kiki a ridicat mâna, cu calm. Lumina s-a aprins imediat. Chiar și în ceea ce privea senzorii electrice, Kiki avea mai mult succes, când își dorea să atragă atenția. Însă nimic nu era veșnic. Judith a scos din buzunarul pantalonilor un obiect bine înfășurat.

– Promite-mi că n-ai să râzi de mine.

A despăturit cu grijă obiectul din catifeaua roșie care îl proteja și a scos la vedere o piesă metalică de formă neregulată, un talisman de care nu se despărțea niciodată. Pentru ca totul să îi meargă bine.

– Plumb topit și turnat în apă rece. De Anul Nou, i-a explicat ea. Oracolul nu a dat greș niciodată. Nici când l-am

cunoscut pe Arne, nici când s-a îmbolnăvit, nici când s-a petrecut povestea cu Philipp.

Kiki și-a dat toată silința să găsească vreo semnificație în bulgărele acela diform.

– Judith, doar nu crezi cu adevărat în așa ceva? a spus Kiki.

– De ce nu aș crede?

– Până și gunoiul menajer poate dezvălui mai mult. Cu cât conține mai multe ambalaje de produse gata preparate, cu atât e mai ridicată prezența grăsimilor din sânge. Și cu atât mai repede te apropii de sfârșit.

Judith a gemut. Sărbătorise revelionul la Estelle, împreună cu Eva și Caroline. Și atunci îi fusese extrem de greu să-și convingă prietenele prozaice să se apuce de turnat plumb. Caroline sărise cu gura – plumbul topit este extrem de toxic și nu trebuie inhalat, sub niciun motiv, Estelle și-a făcut griji, înainte de toate, ca stropii de metal să nu ajungă pe masa ei Chippendale. Iar Eva era ocupată cu serviciul de intervenții rapide. Nu, nu la spital, ci pe stradă, unde Frido și cei patru copii trăgeau cu petarde. În fiecare an, Frido făcea un drum special în Belgia, ca să cumpere pe sub mână artificii, cu denumiri de-a dreptul fantasmagorice, precum „chirăitura bucătăresei”.

– Bine că nu se duce în Polonia, să se aprovizioneze cu „Fajerwerki”, care sunt și mai periculoase, ofta Eva.

De când lucra din nou în spital, Eva era tot mai îngrozită de câte accidente se petreceau. Prin urmare, era foarte ocupată să le pună celor patru copii ai lor ochelari de protecție, pentru ca fiecare să poată întâmpina Anul Nou cu amândoi ochii și cu toate cele zece degete.

Dar Judith își impusese capriciul. Ca pe urmă să fie la un pas să regrete, văzând cât de puțin creative se dovedeau

prietenele sale în interpretarea formelor plăsmuite din topitura de plumb.

– Fier vechi! exclamase Estelle, spontan, când Judith scosese forma răcită din apă. Tatăl meu făcea colecție. Fierul vechi îl recunosc fără nicio greutate. Și semnifică prosperitate.

Nici Carolinei nu îi venise vreo idee mai strălucită.

– Aduce puțin cu pisica persană a vecinilor noștri.

– Înainte sau după ce a văzut BMW-ul de aproape? se interesase Estelle.

Judith își punea acum mari speranțe în talentul lui Kiki. Care își dădea toată silința să surprindă ceva pozitiv.

– Un proteu? s-a încumetat ea.

– Partea de sus simbolizează o inimă, a subliniat Judith, cu importanță. De asta mi-am dat seama de la bun început. Iar partea de jos, franjurată, a rămas o enigmă. Până să ajungem aici.

Judith a ridicat mâna în care ținea bucata de plumb. Franjuriile aceia se suprapuneau perfect peste silueta stâncilor de calcar.

Kiki a înțeles încotro bătea.

– Nu-i un simbol. Ci mai degrabă harta de localizare a unei comori.

Judith a clătinat din cap.

– Încerc să înțeleg mesajul. Dar în niciun caz nu poate fi vorba de Hagen Seifritz, nu?

Kiki a încremenit.

– S-ar părea că și tu crezi în povestea dispariției fetelor.

– Toate legendele vechi au un sâmbure de adevăr, i-a confirmat Judith bănuiala.

– Fete dispărute? Legende vechi? Ce tâmpenie! Coafeza a izbucnit în hohote de râs. Leo le inventează singur. Cu cât sunt mai colorate poveștile, cu atât pot atrage mai mulți turiști la castel, așa crede el.

La castel, zilele treceau una după alta, cu aceleași ritmuri. 8.00 ceaiul de dimineață, 8.30 gimnastică alternativă, 9.00 din nou ceai, 10.00 începutul programului propriu-zis. Pentru astăzi era propusă „Excursia simțurilor“. Dar Eva se hotărâse să facă propria ei excursie în sat. La salonul de coafură Pieptenele și foarfeca. Un permanent perfect, mult fixativ și un răsfăț de bârfe. Estelle i s-a alăturat imediat, cu entuziasm.

– Un masaj la cap e mai relaxant decât toate exercițiile astea, după care, se laudă ei, ar trebui să mă simt mai ușoară ca un balon de săpun, bombănea ea.

Începuse cea de-a treia zi a terapiei prin post, iar pacea și *slow movement*-ul nu dădeau niciun semn că ar avea vreun efect și asupra lui Estelle.

– În dimineața asta m-am stăpânit cu greu să nu îmi mănânc pasta de dinți, a recunoscut ea deschis, sperând să își găsească o consolare la salon. Și un stimulent alternativ. Poate or avea șamponul acela minunat, pe bază de cofeină.

Dar Eva era preocupată de cu totul altceva. La Pieptenele și foarfeca toate angajatele erau foarte tinere. În schimb, proprietara, proaspăt vopsită blond, promitea multe.

– Vreți să vă povestesc cum s-a întâmplat cu cele două fete care au dispărut? a întrebat-o ea, conspirativ. Una a fost găsită cât se poate de repede. Și știți unde?

A urmat o pauză lungă, menită să producă un efect dramatic.

– În prăpastie? a încercat Estelle să ghicească.

– La Rața sălbatică, a venit răspunsul triumfător. În patul lui Willi.

– Roberta Körner a lucrat sus, la castel? a întrebat Eva.

– Bineînțeles, de unde fugea noaptea, cu prietenele ei. Iar în Achenkirch exista un singur loc care le putea atrage pe acele domnișoare. Jos, în pivnița de la Rața sălbatică, se mânca și se bea bine, iar sus, în magazie, venea și desertul, a adăugat coafeza, zâmbind cu înțeles.

Un domn mai în vârstă, care își aștepta rândul la bărbierit pe bancheta de lângă fereastră, a simțit nevoia să intervină.

– Fetele care lucrau la castel erau niște puicuțe sălbatice.

– Erau de condiție îndoielnică, a întărit și coafeza.

Dintr-un mediu rău famat.

Fără îndoială, Regine avusese o groază de conflicte în familia ei de catolici fervenți. Dar nu era oare o exagerare să vorbești despre o condiție îndoielnică? Sau chiar despre un mediu rău famat? Ce gură rea avea satul!

Estelle dispăruse aproape cu totul sub o cască uriașă.

– Și cealaltă tânără? a întrebat Eva. Pe ea unde au găsit-o?

– Asta s-a întâmplat câțiva ani mai târziu. Oare cum o chema? Pe blondă? Jürgen? a întrebat coafeza.

Apoi s-a întors fulgerător. Exact la momentul potrivit ca să-l împiedice pe soțul ei să dea lovitura la sertarul cu bani. Jürgen, cu burta lui enormă și mustața pe măsură, pe care Eva îl remarcase încă din prima zi la masa clienților de bază, a fost nevoit să amâne totul, în așteptarea unui moment mai prielnic.

– Habar n-am! a răspuns sec.

– Vă țineți cu toții după ea, a insistat coafeza. Toată echipa de fotbal. Cânta, și-a mai amintit ea. Și era extrem de cochetă. Un soi de Marilyn Monroe. Vai, cum o chema pe blonda aia?... *Perhaps, perhaps, perhaps*, a fredonat ea.

Eva a înghețat pe loc.

– Nu pot să îmi amintesc, a mormăit el clipind des, evident fără să își dorească deloc să își amintească ceva.

– Cea după care se ținea Leo mereu. Obraznica aia, a insistat nevastă-sa. Cum o chema?

– Și ce-i cu ea? a urlat Estelle.

Limpede, nici casca de coafor nu asigura izolarea fonică la care sperase Eva.

– A răpus jumătate de sat, a ținut să sublinieze domnul de pe banchetă.

– La un moment dat a rămas însărcinată și nimeni nu s-a simțit responsabil, a completat coafeza.

– Apoi s-a lăsat o liniște totală în sat, a intervenit bărbatul din nou, abia reușind să-și ascundă mulțumirea. A rămas fără niciun prieten.

– Și așa a dispărut? a insistat Eva.

– Au venit părinții ei să o ia, disperați, a completat coafeza. În miez de noapte.

– Nu prea sună a basm, s-a arătat Estelle dezamăgită.

Eva se întreba cât adevăr era în toate acele povestiri teribile. Toată viața ei, Regine fusese în căutarea unui bărbat capabil să îi deschidă lumi noi. Crezuse în amorul liber, fusese căsătorită în două rânduri și avusese mai mulți prieteni. Dar... spaima satului? La șaisprezece ani? Eva nu era dispusă să dea crezării asemenea cleveteli. Și sub niciun motiv nu își dorea o jumătate de echipă de fotbal candidată la titlul de potențial tată.

– Și ce s-a mai întâmplat cu ea? s-a interesat Estelle, din scurt.

– Nu s-a mai arătat niciodată pe aici. Nu a mai văzut-o nimeni.

– Nici ea nu știa probabil prea bine cine ar fi putut fi tatăl, a mai adăugat bătrânul.

Eva l-ar fi strâns de gât cu multă bucurie pe acel moralist atât de grăbit să emită verdicte. Acum reușea însă să înțeleagă predica atât de vehementă a pastorului. Chiar și după atâția ani, satul continua să judece și să condamne. Eva a sărit în picioare. Se umpluse paharul.

– Pot să dau un telefon? a întrebat ea.

De sub casca sa, Estelle o privea cu mirare. Ce i se întâmplase?

39

Telefonul suna îndelung, în gol. Iar nu era nimeni disponibil? Îngrijorată, Eva își muta greutatea de pe un picior pe altul. Avea nevoie de Frido. Fără întârziere. Trebuia să stea de vorbă cu el. De ce făcuse prostia să renunțe la mobil? Dar nu acesta era lucrul cel mai grav. Ci ispita. Pe măsura de lângă telefon, în încăperea în care se retrăsese, se afla un platou cu fursecuri.

„Întinde mâna și ia unul“, și-a spus ea. „Și mănâncă-l. Nimeni nu îi va simți lipsa.“

A mirosit cu prudență fursecurile aurii, ce străluceau apetisant. Și aroma de zahăr, unt și nuci i-a întunecat mințile. A scos repede din geantă sticluța pe care o avea la ea, ca să-și înece dorințele în câteva înghițituri de apă. Din punctul ei de vedere, postul era o luptă cu o droaie de demoni mărunți. Și în continuare nimeni nu îi răspundea la telefon.

– Frido. În sfârșit! a strigat ea în receptor, când i-a auzit vocea, după o veșnicie.

– Nu te șperia, Eva, a liniștit-o Frido, înainte ca ea să apuce să spună ceva.

Eva simțea că îi sare inima din piept, după introducerea atât de brutală făcută de Frido.

– Nu e nimic grav, a reluat el. Nimic ireparabil, în orice caz.

– Ce s-a întâmplat, Frido? a țipat Eva.

Simțea că i se clatină pământul de sub picioare, copleșită de vinovăție. Își părăsise familia. Și se întâmplase ceva.

– Lene. Știi, a vrut să meargă la patinoar, ieri. Cu Pia și cu Paula. Și cu Sophie.

– Spune-mi ce s-a întâmplat!

– Și-a rupt piciorul. A căzut pe spate, a dat cu capul de gheață.

– Ieri? Și mie de ce nu mi-ați spus?

– Te-ai fi speriat groaznic dacă ai fi auzit că trebuie să rămână la spital.

Eva era la un pas să leșine.

– Dar asta mi se întâmplă și acum!

– Acum totul este în regulă. Tocmai o mut pe Lene într-un alt salon.

Frido ținea strâns telefonul la ureche, cu umărul, în timp ce scotea din buzunar bilețelul pe care notase numărul salonului unde trebuia să o ducă pe Lene, cu scaunul cu roțile.

– Vin imediat acasă, l-a anunțat Eva.

– Dacă faci una ca asta, divorțez, a asigurat-o Frido, cu multă răceală.

– Ce ai spus, te rog?

Frido nu îi mai vorbise niciodată astfel.

– Totul este sub control. Nu am nevoie de nimeni care să îmi demonstreze că nu e așa.

– Dar trebuie să fiu alături de Lene! a șoptit Eva, înecată de lacrimi.

În loc să îi mai răspundă, Frido i-a întins fetei telefonul.

– Mama, sunt scutită de școală o săptămână! Cel puțin! a jubilat ea. Și mă va vizita și Jonas, din clasa paralelă, a mai

adăugat imediat, în cea mai bună dispoziție. Te las acum, că trebuie să vină Pia și Paula. Și vreau să ajung cât mai repede în salon.

Și a închis. Înainte ca Eva să apuce să o mângâie cu o vorbă bună. Se petrecuse o schimbare esențială. Cele câteva luni de când Eva se străduia să impună un aer de independență în sânul familiei sale își arătau acum roadele. Lene își rupsesse piciorul și nu plânsese apoi o jumătate de noapte după maică-sa. Frido se descurcase de minune într-o situație de criză. Iar Eva obținuse ceea ce-și dorise atât de mult, mai exact ruperea acelei legături ombilicale. Ce sentiment aparte, să nu mai aibă nevoie de ea douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Eva, trebuie să îți duci până la capăt treaba începută la Achenkirch, i-a spus Frido. Când te întorci acasă, o să ai tot timpul din lume să o răsfеți pe Lene.

Eva știa că soțul său avea dreptate.

– Vă iubesc pe toți, i-a mai zis ea.

Frido a închis telefonul și a continuat să împingă scaunul Lenei spre salonul 5311.

– În sfârșit, nu mai sunt singură, a răsunat o voce cunoscută.

Un braț încărcat de brățări zornăitoare s-a ridicat spre triunghiul atârnat deasupra patului. Și în vârful teancului de perne au apărut un cap blond și o pereche de ochi bine cunoscuți. Era Regine.

– Familia reunită! a strigat asistenta, radiind de mândrie pentru clarviziunea ei organizatorică. O idee minunată, nu?

– Poate să mă lămurească cineva ce-i cu Eva? a intrat Regine direct în subiect. Nu mi-a mai dat niciun semn.

Frido s-a cutremurat. Putea foarte bine să se ocupe în același timp de patru copii, să sorteze rufele murdare și să

se îngrijească de răniți. Dar soacrei sale nu îi făcea față. De la bun început îi spusese Evei „De ce nu stai de vorbă cu Regine?” Ce prostie, să pleci la Achenkirch pe furiș. O socoteală greșită, considera el.

40

Trecuseră trei zile și Caroline nu făcuse nicio tentativă de a-și începe mărturisirea. Eva și toate căutările ei fuseseră o scuză perfectă să nu se mai gândească la nimic altceva. Acum însă, i se oferea un prilej favorabil. Estelle și Eva plecaseră în sat, iar Kiki se afla undeva departe, în fruntea grupului. „Excursia simțurilor” era ocazia ideală să stea de vorbă cu Judith.

Primum non nocere. În primul rând, să nu faci rău. Caroline era hotărâtă să urmeze principiul hipocratic afișat în cabinetul lui Philipp. Cum putea să îi dea o asemenea veste lui Judith, fără să o rănească? Dar înainte să apuce să spună ceva, avocata s-a trezit asaltată de prietena ei, copleșită de muștrări de conștiință.

– Îmi pare atât de rău, Caroline. Înțeleg foarte bine reacția voastră de ieri. Totul e din cauza lui Philipp. Cine a stricat o dată o casă o va face mereu.

– Nu sunt supărată pe tine, Judith. Crede-mă, nu sunt supărată.

– Poți să mi-o arunci în față, Caroline, a spus Judith. Trebuie să suport. Am înțeles că trebuie să-mi privesc greșelile în față.

– Asta ține de trecut, Judith. Acum s-au schimbat lucrurile...

Dar nu a reușit să spună niciun cuvânt în plus. Judith avea propria ei percepție asupra evenimentelor. Și propria ei misiune.

- Nu trebuie să-ți reprimi sentimentele negative, Caroline. Ci să le exprimi. Te vei simți enorm de ușurată.

- Nu mai sunt deloc apăsată de sentimente negative, a încercat avocata să o abată de la subiect.

Dar Judith nici nu a auzit-o, fiind mult mai preocupată să nu îl calce pe bietul șoricar care nu avea niciun beneficiu de pe urma acelei excursii a simțurilor. Mult mai mare plăcere i-ar fi făcut să poată fugări în voie cele două rațe indiene, care încheiau plutonul măcănind fericite. Walkiria, cu proasta sa dispoziție cronică, se chinuia din rășputeri să-l tragă după ea în lesă, asediată de perechea Eisermann, de la sine înțeles pricepută și la educația câinilor. „Animalului trebuie să-i demonstrați că dumneavoastră sunteți șefa haitei.“

- Vorbeam cât se poate de serios, a insistat Caroline.

Însă Judith încă nu-și încheiase recitalul de autoacuzare.

- Când vin la tine în vizită, în acel apartament de două camere, și văd că tot nu reușești să te instalezi cumsecade, mă simt atât de prost, s-a lamentat ea.

- Din cauza unor becuri care atârnă fără abajur? Un fleac!

- Nu pot să-mi imaginez cum mi s-a putut întâmpla toată povestea cu Philipp, a continuat Judith. Cum am putut să mă las pe mâna unei asemenea lichele.

- Erai într-un moment foarte greu. Iar Philipp..., s-a întrerupt Caroline, înghițindu-și nodul din gât.

Dar Judith nu avea nicio intenție să o lase să-și încheie ideea.

- Ar fi trebuit să stau de vorbă cu tine, s-a smiorcăit ea. Când a început toată mizeria. Ar fi trebuit să îți spun că sunt depășită. Nu ar fi trebuit să-mi caut un asemenea sprijin. Ar fi trebuit...

– E-n regulă, Judith.

– Nu, nu-i în regulă. N-am să mi-o iert niciodată.

– Nu sunt furioasă pe tine. Și nici pe Philipp.

– Acum e prins într-o nouă relație, a asigurată-o Judith.

Mi-a povestit cineva. Sissi e distrusă. Înșală pe oricine îi iese în cale. Nemernicul și-a bătut joc de noi toate, așa cum a vrut el. Iar noi, idioatele de noi, nici nu băgam de seamă.

– Încetează, Judith! Stop! a țipat Caroline.

Teckelul a luat-o personal și, speriat, a început să latre cât îl țineau puterile. Kiki, care mășălăuia în fruntea grupului, alături de Hagen Seifritz, s-a întors imediat să vadă ce se petrece.

– Ascultă-mă când îți spun! i-a repetat Caroline lui Judith, mult mai dur decât intenționase.

– Nu ai reușit să te vindeci, i-a șoptit Judith, înduioșată. Și te înțeleg foarte bine. În locul tău, și eu aș fi la fel de furioasă, a mai adăugat ea, cu lacrimi în ochi.

Kiki ajunsese foarte aproape și, din fericire, de-o vreme avea mereu batiste la ea.

– Totul în regulă aici?

Judith a clătinat din cap.

– Aveți dreptate, de fapt. Pur și simplu nu merit încrederea nimănui. M-am simțit atât de bine în brațele lui Falk. De mult nu mi s-a mai întâmplat să mă strângă cineva în brațe.

Caroline se simțea neputincioasă. În ultima vreme Judith se străduia permanent cum știa ea mai bine să îi demonstreze cu orice prilej cât de mult îi prețuia prietenia. De câte ori se trezise cu ea în fața ușii, neanunțată: cu un buchet de flori de câmp, descoperit într-o florărie micuță, cu o bucată de lasagna vegetariană, pe care nu reușea să o termine singură sau cu o sticlă de vin, pe care nu se îndura să o bea doar ea.

– Regret atât de mult, a suspinat Judith. Regret atât de mult că nu reușesc să fiu mai bună.

Restul s-a desfășurat ca de obicei. Adică, în cele din urmă, Caroline era cea care o consola pe Judith. În ciuda florilor, a mâncării și a vinului.

Caroline a tras aer în piept, pregătindu-se de o nouă încercare, când Bea a anunțat că ajunseseră în punctul oficial de start al drumeției.

– Jos pantofii, jos șosetele, a ordonat Bea Sănger. Trebuie să facem o bucurie nu doar sufletului, ci și tălpilor. De aici înainte, vom merge desculți.

Judith s-a luminat la față, pe loc.

– Între tălpi și organe există o strânsă legătură. Vom face un masaj al zonelor reflexogene din tălpi.

Caroline a oftat. Mai era mult de mers. Șapte sute de metri, după cum anunțase Bea. Șapte sute de metri, pentru a o lua din nou de la capăt.

41

Lui Kiki nu-i venea să creadă. Tocmai își scosese pantofii, când s-a auzit un semnal pe telefon. Câtă vreme Max și Greta se aflau departe de ea, nu putea să renunțe la telefon. Intrase un e-mail. Din păcate, nu de la Max și Greta, ci de la Moll. O înștiințare scurtă și rece. Moll nici măcar nu se ostenise să îi comunice personal răspunsul.

„Din păcate, oferta dumneavoastră a fost respinsă”, îi scria o secretară. „După un studiu atent făcut, directorul nostru artistic Hubert Moll a decis să atribuie întregul contract unui birou de design.”

Kiki ar fi fost în stare să parieze și ultimul ei cent că acel birou se chema Thalberg Design, cât despre studiul atent făcut, nici nu putea fi vorba. Decizia fusese luată pe loc, pe terasă. Ca în fabula cu ariciul și iepurele. Indiferent ce făcea, noile ei proiecte intrau în concurență directă cu marile și puternicul Thalberg. Cel puțin dacă Max ar reuși să își finalizeze studiile. În vreme ce Kiki umbla din interviu în interviu și între timp lucra la Coffee to go pentru a asigura întreținerea familiei, Max nu dădea niciun semn că ar avea vreo grabă.

– Ideile trebuie să se maturizeze, repeta el cu orice prilej.

Iar în perioada de maturizare stătea întins plin de devotament alături de Greta, pe salteaua de joacă, scutura din zornăitoare, făcea brum-brum ca mașina, construia turnulețe din pahare de plastic și, incidental, se străduia să o învețe pe Greta primul cuvânt. „Greta, ia spune: tati! Taaaatiiiii!”

„Îi apăr spatele lui Kiki”, așa numea Max acest gen de activitate sau, la alegere, „mă gândesc la lucrarea de diplomă”. Nu se știe niciodată cum aranjezi micuțele piese multicolore, oricând îți poate veni o idee minunată, pentru proiect.

Kiki a pornit cea dintâi cu avânt pe potecă, desculță. Tălpile o dureau la contactul cu pietrișul ascuțit, dar suporta cu plăcere orice avea darul să o facă să uite de furia stârnită de Moll. Și de foamea nepotolită și chinuitoare. Încerca să se concentreze asupra senzațiilor pe care le trăia. Pășea cu atenție peste pietrele colțuroase intercalate cu nisip fin, peste conuri și ace de brad amestecate cu așchii de lemn și rumeguș. Apoi a închis ochii. Nimic nu avea mai multă putere decât cele mai simple senzații. Să auzi, să pipăi, să simți și să definești ceea ce simți. Rece, cald, uscat, umed, plăcut, neplăcut. Acum călca pe mușchi moale. Era o experiență deosebit de plăcută. Dar și mai plăcut a fost

la întoarcere. Când a auzit scâncetul Gretei. Atât de aproape și atât de concret. Atât de tangibil. Dar a avut nevoie de câteva secunde ca să se convingă că nu era rodul imaginației sale. Greta și Max ajunseseră în sfârșit la Achenkirch. Fetiței îi strălucea fața de bucurie și, zbătându-se, a reușit să întindă mânuțele spre Kiki, care a strâns-o fericită în brațe și și-a îngropat nasul la gâtul ei cald și frumos mirositor. Balsam pentru suflet. Gretei îi erau perfect indiferente cariera lui Kiki și cele trei kilograme în plus. Era mama ei absolut fantastică. Hubert Moll nu avea decât să gândească orice dorea, de dragul Gretei merita să bată pasul pe loc în carieră.

În jurul ei, obișnuitele exclamații ale Simonei, urmate de aprecierile duetului mamă-fiică. Toată lumea nu mai contenea să admire pe îndelete minunatul bebeluș, după care urma veșnicul refren: „Ce soț tânăr și simpatic aveți. Cât de norocoasă sunteți.“

Lui Kiki i se luase o piatră de pe inimă. Era alături de familia ei. Totul avea să fie bine.

42

Caroline se afla în continuare pe traseu. S-ar fi zis că Judith avea la dispoziție tot timpul din lume. Voia să simtă din toată ființa ei pământul de sub picioare și nici vorbă să se concentreze asupra esențialului. Rămăsese prizoniera aceleiași teme.

– Putem fi bucuroase că am scăpat de Philipp, a reluat ea, strâmbându-se de durere, tălpile ei de femeie de la oraș suportând cu greu ascuțimea pietrelor.

– Și dacă nu am scăpat? a întrebat Caroline.

Judith nu a părut deloc surprinsă.

– Sigur că nu ai scăpat. Ați fost căsătoriți douăzeci și cinci de ani. Te afli la mijlocul perioadei de doliu. Pentru fiecare an o lună...

Judith cunoștea bine toate aceste subterfugii deoarece citise toate cărțile care îi căzuseră în mână despre șansele unui nou început de succes. După calculul oficial, Caroline nu parcursese nici măcar jumătate din drum. Neoficial însă, o luase pe o scurtătură.

– Există perechi, a deschis subiectul Caroline, cu precauție, care se regăsesc după o despărțire.

Judith s-a oprit în loc, îngrozită.

– Nu ai voie să gândești una ca asta. Doar sentimentul rănit al propriei tale valori iese în față ca să afirme că Phillip ar fi singurul bărbat care ți se potrivește.

Caroline începuse să aibă îndoieli. Oare nu era o doză de adevăr în discursul lui Judith? Nu cumva tocmai acel sentiment rănit o aruncase în brațele lui Phillip? Sau alte sentimente, autentice și pline de sinceritate? Fără un indiciu palpabil, așa ca pietrele ascuțite de sub tălpi, nu era atât de simplu să-ți dai seama ce simți cu adevărat.

– Și eu am trecut prin faza asta, s-a aprins Judith. Am crezut cu adevărat că lucrurile vor reintra în normal. Am crezut că Phillip va veni să-și ceară iertare. Și că vom putea fi prieteni. Și ce s-a întâmplat? Nimic. Nicio explicație. Absolut niciuna, s-a revoltat Judith. E incapabil de aut critică. Și cu atât mai puțin de căință.

Caroline simțea că nu se mai poate stăpâni. Atâtea reproșuri la adresa soțului său și, culmea, venite tocmai de la Judith!

– Nu poți să fii niciodată atât de sigură. Este foarte posibil să se mai schimbe.

– E stupid, a decis Judith. Și, chiar dacă s-ar întâmpla, știi ce i-aș face dacă s-ar afla acum în fața mea? I-ași suci gâtul. Cu mâinile mele.

Caroline s-a afundat cu piciorul stâng într-o grămăjoară maronie, care a început să îi iasă printre degete. Și nici nu era prea greu de ghicit: balegă de vacă. Nimic mai potrivit pentru o asemenea discuție.

43

Max avusese nevoie de trei zile ca să rezolve problema transportului. Kiki a trecut cu vederea că împrumutase o mașină tocmai de la Vanessa Stein, desigur un model decapotabil. Nu mai conta decât că erau din nou împreună. Dar nu era deloc simplu cu programul. După bucuria revederii, nu le-a rămas prea mult timp de stat împreună. Kiki nu putea să renunțe nici la singura masă de interes și nici la controlul medical zilnic. Prin urmare, Max a plecat cu Greta jos în sat, la Rața sălbatică, să se instaleze în camera pe care o rezervaseră. Și să o aștepte pe Kiki. Care a făcut un duș într-un timp-record, a dat pe gât o jumătate de litru de Achenkirchner și a răvășit toate planificările ca să poată intra prima la vizita medicală. Despre *slow movement* nici nu mai putea fi vorba.

După euforia revederii, avea să urmeze curând deziluzia. În timpul în care Kiki își parcurgea în mare viteză programul de terapie sus la castel, Max și Greta cucureau Achenkirchul, făcând cunoștință cu toate tinerele necăsătorite din sat. Personalul exclusiv feminin de la Rața sălbatică a fost impresionat de devotamentul și delicatetea lui Max

în încercările de a o liniști pe Greta, care urla ca din gură de șarpe. Oricum, locul era plin de copii fără tată, iar Greta părea de nepotolit. La un moment dat, fiica brutarului cea mereu zâmbitoare, anunțată prin telefon că era cazul să intervină, a apărut imediat la Rața sălbatică, aducând cu sine un pachet cu ceai rooibos, atât de bun pentru copii.

– Dacă așa avea un asemenea îngeraș, nu l-aș lăsa singur o săptămână, s-a amuzat ea, privind adânc în ochii lui Max.

Dar grupul de admiratoare s-a risipit imediat ce Kiki a dat de perete ușa hanului și s-a așezat la masă, gâfâind.

– Apă? a întrebat Roberta cu vocea ei de bas posomorâtă. Ca de obicei?

– Fără acid, i-a confirmat Kiki.

Plângând, Greta și-a întins brațele spre Kiki, dar Max a fost mai iute decât ea. Și a început să o plimbe încolo și înapoi, prin tot restaurantul, ca să o liniștească, însoțit de privirile fermecate ale tuturor femeilor din jur. Până și personalul de la bucătărie se uita pe geam, cu toată încântarea. Lui Kiki nu-i venea să creadă ce succes avea tânărul tată, care doar pentru ea nu avea ochi. Niciun sărut, nicio îmbrățișare, absolut nimic. Ceva era în neregulă.

– Cum a fost la părinții tăi? a vrut Kiki să știe, când Max a trecut pe lângă masa lor.

– Mai bine nu mă întreba, a venit răspunsul lapidar.

– Ba te întreb, i-a șuierat Kiki.

Dar Max ajunsese între timp la masa vecină, unde două doamne ceva mai în vârstă, în formă maximă, aflate pe valea Altmühl pe urmele istoriei pământului, îl și abordaseră pline de curiozitate.

– Dureri de burtică? s-au arătat ele interesate.

– O iritație de la scutece, le-a explicat Max pe un ton de expert. E rană vie.

Cele două doamne i-au recomandat băi de șezut cu ceai negru sau uscarea zonei afectate cu foenuț, uitând, în focul conversației, până și de fosila descoperită într-o placă de calcar, din cariera pentru geologi amatori de pe Blumenberg.

Kiki a mirosit sticla Gretei.

– Probabil nu suportă sucul de mere, a zis ea, fără ca vorbele ei să fie luate în seamă de cineva. Te rog să te așezi puțin, i-a cerut lui Max, supărată, când a trecut din nou pe lângă masa lor.

Nu o amuza deloc ideea să pornească în urma lui, agităndu-se prin tot restaurantul.

– Nu-ți face griji, i-a spus Max. Ieșim la capăt și fără părinții mei.

Era limpede ca lumina zilei că se lăsase cu discuții. Iar Kiki se simțea vinovată. Nemulțumirile familiei Thalberg din ultimele luni fuseseră mereu legate de ea.

Roberta i-a trântit pe masă cu avânt un pahar cu apă de la robinet.

– Puteți fi bucuroasă că aveți un soț atât de afectuos, a spus ea admirativ, ștergându-și o lacrimă de emoție din colțul ochiului.

Kiki l-a oprit puțin pe Max și i-a strigat.

– Vreau să știu ce s-a întâmplat.

– Nu mai vorbesc niciodată cu ei. Asta-i tot. Și nici bani nu mai primesc, i-a răspuns Max voios, ca și cum ar fi fost cele mai bune vești cu putință.

– Și taxele tale de studiu cum le plătim? l-a întrebat Kiki, disperată.

Imediat a început să calculeze în minte suma plătită de Thalberg în fiecare trimestru, pentru cursurile de design ale lui Max de la Londra, în ore de muncă la Coffee to go. Dar a renunțat repede, constatând că ajunsese cu socoteala aproape de pensionare.

– Nu mai plătim nimic, a anunțat-o Max. El era singurul care dorea să vadă acea diplomă.

– Avea dreptate. Trebuie să îți iei diploma, i-a spus Kiki, pe un ton părintesc.

– Ba nu. Niciodată nu a avut dreptate, i-a răspuns Max pe un ton sfidător, și și-a reluat cursa agitată.

După cum e bine știut, bărbații pur și simplu nu sunt în stare să facă mai multe lucruri deodată. Iar acum Max era tată. Și nimic mai mult.

– Greta e șefa, a fost el de părere.

– Nici vorbă, l-a contrazis Kiki, pe un ton mai dur. Cu toții suntem. Cu tine în frunte.

– Ce se întâmplă, Kiki? Ești atât de nervoasă.

– Moll mi-a trimis refuzul lui, azi-dimineață, i-a mărturisit ea.

– Și ce-i cu asta? nu s-a lăsat Max impresionat. Soarta îți rezervă ceva mai bun.

– Îmi fac griji, pentru că nu știu cum ne vom descurca de acum înainte. Pachete de pampers, hăinuțe de iarnă, primii pantofi. Și avem nevoie și de o mașină nouă.

– Nu trebuie să-ți faci griji, i-a explicat Max fiicei sale. Numai hormonii sunt de vină. Mama nu vorbește serios. Suferă de depresie postnatală. Sau de foame.

– Nu-i momentul de glume! l-a muștrățat Kiki scurt, la un pas să izbucnească.

Pe un ton pe care doar după paisprezece ani de căsnicie o femeie i se adresează soțului său, nemulțumită că iar a uitat să ducă gunoiul. Și ei nici măcar nu erau căsătoriți. Max nu îi propusese asta niciodată. Și ochii i s-au umplut de lacrimi. Din nou.

Max era cu adevărat speriat.

– Mai discutăm despre asta. Vorbim cât vrei tu. Trebuie să te relaxezi. Eu mă duc să o culc pe Greta, iar când se va simți mai bine vom urca împreună la castel.

Și a început să adune lucrurile fetei.

– Nu trebuie să-ți faci griji, Kiki. Suntem împreună.

44

Max nu a apărut la ora patru. Nici la cinci. Nici la șase. La ora opt și jumătate seara, când Max tot nu venise la castel, Kiki a luat o decizie. „Poți fi fericită cu Max“, îi spuneau toate. Dar Kiki se simțea pur și simplu extenuată. De nașterea grea, de perioada de alăptare istovitoare și de nopțile de veghe, de dubla povară, de grijiile pentru viitor și ruptura cu familia socrilor. Se adunaseră prea multe. Avea să-și schimbe viața. Acum. Și avea să înceapă cu ceea ce o chinuia cel mai rău. Și anume, gaura din stomac.

Kiki a bătut prudent la ușa bucătăriei, de unde se auzeau un zvon de veselie și o muzică în surdină. I-a deschis Tobias. Purta pe cap o pălărie caraghioasă din carton pe care scria „25“ și se afla în fruntea unei coloane de conga. În locul luminii nemiloase de neon din bucătărie, printre oale atârnavă acum lampioane multicolore. Cu toții erau adunați acolo, membrii văzuți și nevăzuți ai personalului care se străduiau să le ofere oaspeților o ședere cât mai plăcută. Cameristele, femeile de serviciu, chiar și doamna aceea pătrășoasă, și contabilitatea. Venise până și Emmerich. Cu toții erau în sărbătoare.

– Aș putea să primesc un pahar cu suc de portocale? a întrebat Kiki cu voce potolită. Și o felie de pâine. Cu brânză. Brânză slabă. Câteva ridichi și o roșie.

– Sunteți sigură? a întrebat-o Tobias.

Șirul de dansatori din spatele lui sălta mai departe în ritmul muzicii, dar și în așteptarea răspunsului ei. Kiki nu a stat prea mult pe gânduri.

– Astăzi întrerup postul. Doar kaloriile mă mai pot consola.

Tobias a prins-o de umeri, fără niciun cuvânt, și a pus-o în fruntea coloanei, dirijând-o în direcția bufetului: pâine, cârnați de Franconia, pește afumat și legume proaspete. Cineva tocmai aducea și câteva sticle de vin. Era chiar Falk. Din păcate. Lui Kiki i-a fost limpede că trebuia să dea o explicație. Fără întârziere.

Dar Falk i-a făcut un semn încă înainte de a apuca să rostească vreun cuvânt.

– Dacă mi-ați fi spus de la bun început că aveți copil mic, v-aș fi sfătuit imediat să renunțați la terapie. Copleșită, Kiki a simțit cum i se umplu din nou ochii de lacrimi. Luați și mâncăți, a îndemnat-o Falk. Dar cu măsură. Nu e bine să vă puneți prea mult stomacul la încercare.

Întotdeauna se simțise bine printre oamenii de rând. Și încă o dată se demonstra teza că bucătăria era locul ideal pentru legarea prietenilor. Pentru că nici după o jumătate de oră, Kiki se tutuia cu ultimul grădinar, cânta în duet cu cameristele și bea cot la cot cu Tobias. Vin roșu, care din păcate i s-a ridicat repede la cap. Din fericire, Falk se retrăsese la timp.

– Fiți bucuroasă că în curând veți scăpa de aici, i-a bombănit Emmerich. E prea multă liniște pentru oamenii de vârsta mea. Nici femeile nu sunt cine știe ce, iar dacă pleci de-acasă nu știi cum să te mai întorci.

– Roberta i-a încuiat motoreta, a lămurit-o Tobias.

– Spune că sunt prea bolnav pentru muncă. Dar n-a spus că sunt prea bolnav și pentru distracție, a continuat Emmerich să peroreze. Eu am prietenii mei.

Doamna pătrătoasă l-a tras în spațiul de dans. Emmerich sălta de la dulapul cu provizii până la cuptor, fetele de la bucătărie băteau ritmul din palme, cameristele cântau în cor.

Kiki era fericită. Cina depășise toate așteptările: bucata de pâine albă, simplă, cu brânză și ciorchinele de struguri aveau un gust divin. La fel și a doua înghițitură de vin roșu. Și s-a simțit învăluită de un sentiment de bine, care a reușit să îi alunge orice spaimă.

Iar când Emmerich i-a făcut semn să vină la dans, nu a ezitat o clipă. Nu se simțea cu nimic mai prejos decât ceilalți și știa ce are de făcut: să-și lege șoldurile provocator, să-și răsucească brațele deasupra capului, să danseze, să se miște, doar ea, și muzica, și ritmul, și stropii de transpirație ce i se scurgeau pe piele. Să uite de toate, să uite de griji. Și atunci a simțit că se regăsește pe sine. Lipsise atât de mult timp. La policlinică era „mama Gretei”, în familia lui Max „o intrusă”, la Coffee to go un om oricând de înlocuit. Dar aici, în bucătărie, era Kiki – și nimic mai mult. Se făcuse o înghesuială de nedescris, când, fără să își dea seama, s-a trezit foarte aproape de Tobias. Privirile lui au ademenit-o, apoi s-a simțit atrasă de el, două undiri s-au contopit într-una singură. Când Tobias i-a cuprins șoldurile cu brațul, ea i s-a abandonat cu totul. Muzica și-a domolit ritmul, Kiki și-a sprijinit fruntea de umărul lui Tobias, în timp ce el începuse să o mângâie pe ceafă. Ce bine. Îi făcea atât de bine. Și atunci ușa bucătăriei s-a deschis, lăsând să pătrundă o rază de lumină. În cadrul ușii stătea Bea.

– O caut pe doamna Eggers, a spus ea, fără intonație.

În spatele ei, din întuneric, a prins formă o a doua siluetă. Era Max.

– Haide să dansăm, i-a găngurit ea, luându-l de mâini, fără să se simtă cu nimic vinovată.

– Asta numești tu terapie prin post? a respins-o Max, pe un ton dur.

– De ce nu? a cochetat Kiki, prinzându-l în brațe și împingându-l pe ringul improvizat.

Kiki se agăța de el ca de o geamandură. Dar geamandura era în proastă dispoziție.

– Întotdeauna ți-am luat apărarea. Chiar și față de părinții mei.

Kiki simțea că se prăbușește. Cât de bine se simțise! Iar acum, când în sfârșit ajunsese și Max, o năpădeau din nou cele mai negre gânduri. Sentimentul acela infernal că este alcătuită numai din falsuri.

– Urăsc oamenii care își cer scuze în numele meu, i-a spus ea.

Abia din reacția lui Max și-a dat seama că devenise ușor incoerentă.

– Să fie singurul?

– Singurul ce? Cine?

– Bărbat!

Kiki s-a întors spre Tobias, care privea demonstrativ în cu totul altă direcție.

– Doar nu-ți închipui... nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic.

– Dacă ce am văzut eu înseamnă nimic, nici nu vreau să mă gândesc la ce ar mai putea urma.

– Am dansat.

– Este tot ce ai să-mi spui?

– ...și cu Emmerich, a recunoscut Kiki.

Bătrânul demonstra fără oprire că picioarele lui mai erau încă în stare de mișcări elastice. Dar numai în tempo lent.

– Kiki, vuuiește tot orașul.

Toată după-amiaza Kiki avusese senzația că o pânđește un mare pericol, bănuind că discuțiile neplăcute dintre Max și părinții lui nu se stârniseră din nimic.

– Despre ce vorbești? s-a îngrozit ea.

– Știi ce a dorit să îmi spună Vanessa? Că este foarte impresionată de grija pe care i-o port unui copil care nu este al meu.

– De ce copil străin te ocupi tu? a întrebat ea, fără să mai înțeleagă nimic.

– De Greta.

Kiki a fost la un pas să se prăbușească. Și dintr-odată a început să gândească limpede, mai limpede ca niciodată. Acum înțelegea perfect de ce era Max atât de frământat și se plimba fără încetare prin restaurant. Nu din cauza Gretei. Ci din cauza ei.

– Vanessa este acum prietena lui Roman, a continuat Max, iar Roman este mâna dreaptă a tatei. El i-a mărturisit, rugând-o să păstreze secretul, că a avut o legătură cu tine. Cu puțin timp înainte de pelerinaj.

Kiki a înțeles imediat dezastrul. Gura lumii funcționa fără greș. Cu alte cuvinte, aflate întreaga bransă.

– Se vorbește pe la toate colțurile, a mai adăugat Max, disperat. Așa au auzit și părinții mei.

– Ce prostie, a încercat Kiki o ieșire, fără ca vorbele ei să sune prea convingător.

– E vreo urmă de adevăr în povestea asta? a insistat Max.

Kiki a gemut. Petrecerea se încheiase. Nu încăpea nici urmă de îndoială.

Doamnele de marți se retrăseseră în bibliotecă, singurul loc în care îți puteai petrece seara, dacă nu te conformai să intri în pat la ora stabilită.

– În permanență am avut sentimentul că plutește ceva în aer, a spus Estelle.

– Pssst! a făcut Eva, arătând spre Greta, care dormea în căruț, în colțul cel mai îndepărtat și mai ferit de lumină.

– Trebuie să discut ceva cu Kiki. Între patru ochi, le spusese Max.

Eva făcea cu plăcere babysitting. Și ea avusese nevoie de cincisprezece ani ca să învețe să discute numai cu Frido. Un cuplu trebuia să rămână un cuplu, o pereche de îndrăgostiți, nu să funcționeze doar în calitate de părinți. Greta se afla în perfectă siguranță în compania Evei și a doamnelor de marți. Să fi fost însă și Kiki în siguranță în compania lui Max?

Din curtea interioară, vocile lor se făceau auzite până în bibliotecă. „Cum de-ai putut? Și tocmai cu acel idiot!“, striga Max, revoltat. „Eram despărțiți, în săptămâna aia“, a venit răspunsul lui Kiki, tot atât de scoasă din minți.

Caroline s-a ridicat să închidă fereastra și a apucat să îl mai vadă pe Max plecând, furios. Pentru ca imediat să se oprească din drum și să se întoarcă la Kiki, să îi lase ceva în mână și apoi să dispară.

Nu peste mult timp, Kiki s-a alăturat și ea doamnelor de marți, cu un aer de vinovăție. A mângâiat cu gingășie obrazul Gretei, care dormea netulburată.

Toată lumea se strânsese în jurul lui Kiki. În așteptarea unei explicații.

– Voia să îmi propună să ne căsătorim, a scâncit Kiki, arătându-le un obiect din sticlă multicoloră. A desenat inelul cu mâna lui. Iar eu am stricat totul.

– Și cum stă treaba? Este fiica lui? s-a încumetat s-o întrebe Estelle, pe un ton sever.

Kiki i-a aruncat o privire, speriată.

– Am prins ceva din discuția voastră, i-a explicat Judith.

– Bineînțeles că Max este tatăl, s-a apărut cu tărie Kiki. E foarte probabil, a reluat ea după o scurtă pauză, ceva mai puțin convinsă. Doar dacă...

Și s-a oprit, rotindu-și privirile, fără vlagă.

– Nu se poate să vorbești serios! a spus Eva, îngrozită.

– A mai existat și altcineva? a intervenit și Caroline, ca să pună ordine în fapte.

– Dar Greta seamănă cu Max, se vede bine, nu? a început Kiki, mușcându-și buzele. Urechile, linia părului? Leită Max. Ce spuneți? Se vede limpede că e copilul lui.

– A mai existat altcineva, și Max a aflat? a luat-o Caroline din scurt.

– Max este total dezamăgit, a încuviințat Kiki. Și vă puteți imagina ce gândesc părinții lui.

– Lor nu le plăcea de tine nici înainte, a asigurat-o Estelle, fără urmă de delicatețe. Înainte să-l fi înșelat pe prințul moștenitor.

– Nu l-am înșelat, s-a apărut Kiki. Povestea s-a petrecut exact în săptămâna în care eram despărțiți.

Doamnele de marți au rămas uimite. Kiki era un adevărat izvor de catastrofe, cu aventurile ei fără număr.

– A însemnat ceva pentru tine? Celălalt, vreau să spun? a simțit Eva nevoia să știe.

– N-a fost nimic între noi. Aproape nimic, a explicat Kiki. Foarte puțin frecuş, cu nenumărate întreruperi. Atât

de scurt, încât aproape nici nu mai știu cum îl cheamă. Am vrut doar să-mi demonstrez că nu mă mai interesează Max.

– Și dacă spermatozoizii lui au supraviețuit un timp, și el este tatăl? a pus Judith lucrurile la punct.

– Să fie așa de important? a comentat Kiki.

– Când mamele devin insuportabile, e nevoie de un tată adevărat, i-a confirmat Estelle. Eu știu prea bine asta. Din propria mea familie.

– Această întrebare te va urmări toată viața, a încercat Eva să ajungă la sufletul lui Kiki. Iar Greta va simți că există un secret. Și la un moment dat îți va cere socoteală.

– Te-ai gândit că se poate face un test? a intervenit Caroline.

– Mi-e teamă să nu-l pierd pe Max.

– Dacă ar fi să am nevoie de un manager de criză, a început Estelle, clătînând din cap, Kiki ar ieși din discuție.

– Dacă ai făcut o porcărie, e problema ta, a lovit-o Eva în plin. Dar Greta are dreptul să știe adevărul.

– Sunt îngrozitor de obosită, a mărturisit Kiki, măcinată de remușcări. Mi-e foarte greu să mă adun.

– Poți să rămâi singură în cameră, i-a propus Caroline. Eu mă mut la Estelle.

– Ești sigură? a întrebat-o Estelle.

– Da! a hotărât Caroline.

– Când se strică o relație în mijlocul unei călătorii, partea bună e că bagajele sunt făcute, a șuiert Estelle.

O jumătate de oră mai târziu, Caroline își căuta pe etajera supraîncărcată din camera lui Estelle – printre nenumărate tuburi, cutiuțe, creme, tincturi, bureței, perii mici și pensule – un loc pentru periuța ei de dinți și crema Nivea.

– Mulți dintre oaspeții noștri nici nu se încumetă să se uite în oglindă, pentru că nu au nicio plăcere să vadă efectele modului de viață pe care o duc asupra propriului lor corp, le explicase Bea Sănger.

Dar Estelle se îngrijea de fiecare centimetru pătrat al corpului său, din vârful părului și până în vârful unghiilor de la picioare. Estelle se demachia, își tăia pielețele, se ungea cu creme, se pieptăna și se pensa cu toată dăruirea. Caroline rămăsese uluită în fața acelui arsenal de instrumente și accesorii. Ale căror nume, în cea mai mare parte, nici nu le cunoștea.

– Și ai nevoie de toate? s-a interesat Caroline.

– Am alergie la stresul de relație, s-a scuzat Estelle. Și în primul rând la cel al relațiilor lui Kiki.

Apoi s-a înfășurat într-un halat de baie de care, judecând după etichetă, nu se putuse despărți după călătoria la Burj Khalifa, în Dubai. S-a strecurat în pat și a pus, cu o figură suferindă, o punguță de ceai într-o cană cu apă fierbinte.

– Sunt o mare pacoste, care nu se poate abține să bea, a mai comentat ea.

După cinci minute, Estelle dormea-tun și nu era nici măcar ora 10, iar Caroline se simțea cuprinsă de panică. Poziunea calmantă oferită de Bea Sănger nu o ajuta cu nimic. Prin fața ferestrei treceau umbre de liliaci. Ce bine ar fi fost să își fi luat cu ea câteva dosare, pe ascuns. Sau să o trezească pe Estelle din somnul ei de frumusețe, cu masca pe ochi și bine dată cu creme din cap până în picioare, asta i-ar fi plăcut cel mai mult. Noaptea se căsca înaintea ei ca un tunel negru. Douăsprezece ore nesfârșite până se va lumina din nou. Caroline a început să așeze fiecare piesă a puzzle-ului la locul ei. În ceea ce o privea pe Greta, totul se putea lămuri printr-un simplu test de paternitate, dar

cazul Evei era, în schimb, mult mai dificil. Tot ceea ce conta acum era să le vină în ajutor prietenelor sale, problemele proprii puteau să mai aștepte.

46

Valea era înecată într-o ceață groasă, iar deasupra ei castelul stătea prins în ghearele beznii. Crenelurile și siluetele turnurilor începeau ușor-ușor să prindă contur din beznă. Urma cea de-a patra zi a terapiei, și nu erau deloc semne bune. La etajul al doilea, s-a aprins lumina pe culoar. Ziua se instalase. În orice caz Greta așa considera, anunțând prin proteste stridente că sosise vremea pentru micul dejun. Topită de oboseală, Kiki a pornit spre bucătărie pe vârfuri, în ciorapi, cu fetița în brațe.

Îi trimisese un e-mail lui Max în miez de noapte. *Haide să facem un test. De la Max a sosit repede un răspuns concis și limpede. Tocmai am împachetat periuța mea de dinți și suzeta Gretei pentru testul ADN. Miercurea viitoare avem rezultatul. Până atunci, cel mai bine este să luăm o pauză. Viața lui Kiki se derula într-o viteză amețitoare: aventura cu Max, mutatul împreună, pierderea serviciului, apariția Gretei, iar acum ruptura. Într-un asemenea ritm, se putea interesa și la Hagen Seifritz de un loc de veci convenabil. Kiki habar nu avea cu ce ar fi trebuit să înceapă, dar un lucru era sigur: avea neapărată nevoie de un răgaz.*

Falk îi dăduse să înțeleagă că ea și Greta erau binevenite în bucătăria personalului, până la sfârșitul sejurului. Iar în dimineața aceea a întâmpinat-o cu o cafea proaspătă și pâine abia scoasă din cuptor.

– Arăt ca Rudolf, renul cu nasul roșu, s-a scuzat Kiki.

După discuțiile avute cu Max, se simțea complet dezorientată.

Falk a adus un scaun pentru copii și a pus pe el un teanc de cârpe de bucătărie, astfel încât Greta să stea cât mai bine. Iar ea îl privea fericită. Micuța aplica fără niciun efort teoriile lui Leo Falk, împărtășite chiar din prima seară: îi judeca pe oameni fără nicio prejudecată legată de trecutul, de statutul sau de perspectivele lor. Falk era prietenos. Falk îi plăcea. Iar viața era frumoasă.

Lui Kiki i-ar fi convenit de minune să poată vedea lucrurile la fel.

– Încă nu am reușit să am parte de o relație așa cum se cuvine, a recunoscut ea. Pentru că fac parte din categoria oamenilor fără planuri comune și fără mic dejun.

– Cu un copil e mai greu. Și face foarte rău la sănătate, i-a spus Falk, întinzându-i pâinea, untul și tot ce mai era pregătit pe masă.

– Socrii mei au știut de la început că nu se va alege nimic din toată povestea asta.

– Puteți realiza mult mai mult decât vă imaginați.

– Așa este, a recunoscut Kiki. Am învățat atâtea în ultimul an. Dați-mi puțină spumă de lapte și vă pot scrie numele cu cafea. Sunt cea mai tare în *coffee art*.

– Ceea ce faceți dumneavoastră se cheamă sabotaj. Vă sabotați singură.

Falk i-a adus imediat un blocnotes și un creion.

– Cu mulți ani în urmă, am fost manager. Știți ce făceam cu studenții care veneau să se angajeze la compania pentru care lucram? Îi puneam să-și scrie biografia. Și tema era să dea o întorsătură pozitivă la tot ce li se întâmplase în viață.

– Relație distrusă, paternitate incertă, serviciu lipsă, o, ce mai poveste de succes!

– Așa trebuie să vă iasă. Fără niciun ajutor, i-a spus Falk, bătând cu degetul în hârtie.

Greta a țipat vesel. O amuza ritmul propus de Falk.

– Dar eu știu mai bine să desenez decât să scriu.

– Punctul unu. Știi să desenați.

– Am doar un picior, ce bine, o pereche de ciorapi mă ține mult mai mult! Merge așa?

Greta s-a aplecat în față și a bătut cu mânuța ei delicată în blocnotes, rostind cu toată seriozitatea cuvinte doar de ea înțelese. Apoi au început să râdă împreună, spre bucuria micuței.

– Veți constata cu surprindere ce progrese veți reuși să faceți, a spus Falk.

Apoi a amuțit dintr-odată. În bucătărie apăruse Bea, îmbrăcată în costum de sport, pregătită pentru gimnastica de dimineață.

– Nu mai participați la program? s-a interesat Bea.

Își perfecționase arta reșosului discret. Deși nimic nu fusese exprimat direct, reușise să îi transmită lui Kiki sentimentul ratării.

– Poate cu alt prilej, a promis Kiki. Nu că nu mi-ar fi plăcut. Dimpotrivă.

Bea nici măcar nu a clipit, în timp ce își turna ceai într-o cană, ca și cum ar fi vrut să spună că, oricum, viața e plină de deziluzii.

– Nu am rezistat până la capăt, s-a scuzat Kiki, cu tristețe.

– Ce am discutat până acum? a insistat Falk.

– Am înțeles, *slow movement*. Asta voi face, împreună cu fiica mea. Doar noi două, a încercat Kiki să dea o întorsătură pozitivă eșecului său. Până luna viitoare nu avem nicio obligație.

Apoi s-a lăsat o liniște stânjenitoare. Gretei îi părea rău după jocul minunat, încheiat atât de repede. A bătut din

nou cu mânuța în blocnotes, în speranța că oamenii aceia mari și triști vor râde din nou. Dar, zadarnic.

Fără voia sa, Kiki ajunsese să privească în abisul unei relații. Între cei doi nu mai exista niciun gest familiar, nicio atingere, niciun sărut grăbit. Atitudinea lor distantă trăda exact ceea ce încercau să ascundă, atât cât mai putea fi ascuns. Bea Sănger și Leo Falk nu aveau să mai povestească niciodată, cu ochii strălucind de fericire, despre prima lor întâlnire. Începuturile sunt magice: îți dai osteneala să te scoli devreme, chiar dacă nu ești în stare să legi o vorbă înainte de ora 9, pregătești micul dejun ca pentru un rege, apoi te străduiești să faci un sufleu, deși habar n-ai să gătești. Dar Bea Sănger și Leo Falk depășiseră chiar și etapa „ai-fi-putut-să-dai-un-telefon-măcar“. Bea nu îi mai acorda lui Falk nici măcar o privire. Și ea se dăduse bătută. Fără să îi reproșeze că se vedeau prea puțin, că muncea prea mult și că le servea micul dejun participanților la terapie fără să se consulte înainte. Ei doi nu mai aveau nimic să-și spună. În afara banalităților cotidiene.

– Dușul de la camera 34 nu funcționează.

– Camera familiei Eisermann?

– La Bad Pyrmont nu se întâmplă niciodată una ca asta, a spus Bea, imitând vocea miorlăită a doamnei Eisermann.

– Am să mă ocup, i-a răspuns Falk iritat.

– Și ieri ai spus asta. Iar Emmerich nu mai ține minte unde a pus foarfeca nouă de tuns copaci și nimeni nu reușește să dea de ea. Ce ocupație să le mai inventăm pentru azi?

Gândindu-se la Max, Kiki se bucura în sinea sa că măcar ei doi nu vor ajunge niciodată la un asemenea război conjugal.

Greta a început să râdă, de parcă Bea și Falk ar fi fost cei mai grozavi clovni de sub soare. Și poate chiar erau. Apoi Bea a ieșit fără să salute.

– Sunt ca un antrenor de fotbal, s-a simțit el obligat să dea o explicație. Mă pricep oarecum la tactică și la teorie. Dar asta nu înseamnă că aș fi în stare să dau și goluri.

– Și cum sună povestea? a întrebat Kiki.

– Banal. M-am căsătorit prea devreme, am avut copii prea devreme, am muncit prea mult, am renunțat cu imprudență, am luat-o de la capăt cu imprudență. Apoi am divorțat din nou. Și nici a treia oară nu mi-a ieșit mai bine.

Falk îi povestea totul cu calm și detașare.

– În cazul meu e prea târziu, a continuat el pe același ton. Dar dumneavoastră mai aveți o jumătate de viață înaintea, să faceți totul mai bine.

Ușa s-a deschis din nou. Bea uitase ceva.

– O anume Regine Beckmann a sunat de patru ori, ieri-seară, a spus ea, uitându-se pe un bilețel scos din buzunarul pantalonilor. Dorește ca fiica ei să îi telefoneze neapărat. Avem o doamnă Beckmann în grup?

– Regine Beckmann? a întrebat Falk, încercând să-și păstreze calmul. Ești sigură?

– E cineva din fan clubul tău? s-a interesat Bea pe un ton caustic.

– Regine Beckmann este mama Evei, i-a scăpat lui Kiki.

Falk și-a pierdut orice urmă a spiritului său nonșalant.

Kiki a luat creionul și a notat pe hârtie cea dintâi propoziție. *Nu sunt singura a cărei viață, în ceea ce privește relațiile interumane, este un haos.*

47

În dimineața aceea, Estelle nu era singură, ci în compania celui-lalt eu al său interior, laș și ticălos, și a spiridușului

recalcitrant care îi șoptea că fără o cafea bună nu va fi în stare să înfrunte exercițiile fizice. Și nici societatea.

„Dacă nu faceți mișcare în timpul postului, riscați să pierdeți o bună parte din masa musculară“, răsuna în mintea ei vocea lui Bea.

Curieri, poștași și tot soiul de meșteri. O mulțime de meserii care nu permiteau un somn prelungit dimineața. Meserii cu care se ocupau probabil și amatorii de relaxare prin post, care se strânseseră de ceva vreme în poiană, dornici să nu piardă niciun gram din masa lor musculară, făcând exerciții fără oprire pe uriașele mingi săltărețe. Estelle nu reușea să priceapă cum de oamenii acceptau atât de ușor să se conformeze unui program de somn stabilit după ritmurile găinilor, ale dobitoacelor și cine mai știe ale căror altor viermi matinali. Trezitul de dimineață, urmat de gimnastică plină de rigoare, nu putea fi decât un semn de supraapreciere cronică.

– Vă rog să nu încercați să îmi vorbiți. Eu încă mai dorm, le-a prevenit Estelle pe doamnele de marți, cu tălpile ude și pielea zbârlită, tremurând din toate încheieturile pe mingea colorată isteric, în decorul medieval.

Dacă ar fi aterizat acolo o farfurie zburătoare, extraterestrii ar fi fost convinși că pământeni nu erau deloc în toate mințile. Și pe bună dreptate, considera Estelle. Alături de ea, Judith se străduia din răputeri. Era eleva model a lui Bea.

– Spatele lipit de minge, picioarele pe pământ, la unghi de nouăzeci de grade, mâinile la ceafă, a șoptit Bea. Ridicați mai întâi cotul stâng de zece ori, apoi cotul drept, alternativ. Și unu, și doi, și trei.

Fiecare se silea după puterile sale. Hagen Seifritz gemea, Walkiria se tânguia, duetul mamă-fiică se arăta surprinzător de agil, demonstrându-și din plin talentul. Estelle făcea toate eforturile, în ciuda orei matinale, să execute acel antrenament

coordonat al mușchilor abdominali, sperând că și intestinele sale își vor întepi activitatea.

- Și patru, și cinci, și șase, și șaaaaapte.
- Mă simt ca o cârpă stoarsă, a gemut Estelle.
- Poate vrei să știi cum îmi merge mie, s-a văitat Eva.
- Ei, cum îți merge? a vrut să afle Estelle.
- Mai bine nu mă întreba, a suspinat Eva.

Estelle a rezistat până la opt. La nouă și-a pierdut echilibrul și a alunecat în iarba udă, unde imediat a fost salută de Helmut și de Hannelore, cu măcănitul lor afectuos.

– Putem să ne dorim să mâncăm ceva anume la primul prânz, după ce se va încheia postul? s-a întrebat Estelle, cu voce tare, privind cele două vietăți gălăgioase.

Și atunci nimeni nu a mai putut să se concentreze la exerciții și, rând pe rând, au început să își piardă echilibrul. Mîngea Estellei, scăpată de sub control, a luat-o razna și l-a dezechilibrat și pe Hagen Seifritz, care a alunecat într-o parte de pe minge, antrenând-o în cădere și pe Simone, peste care s-a prăvălit cât era de masiv, îngropând sub el și *Cronica firmei Dorsch*, pe care Eva o plimba peste tot.

– Merge? și-a întrebat Hagen partenera cu care împărțeau același destin.

– Nu vreau să aud nimic. Doar sufăr, a mormăit Estelle.

Nu simțea nimic din mult-lăudata seninătate care, zice-se, ar fi trebuit să însoțească postul. În schimb, devenise mult mai sensibilă la mirosuri, iar în acel moment Hagen, lac de transpirație, răspândea un miros ce amintea de propria lui ocupație.

– Sunt îngrozitor de obosită, s-a plâns Estelle. Toată noaptea am avut coșmaruri.

– Totul este în strânsă legătură cu procesul de detoxifiere. Percepția se ascute, a explicat Bea, cu vocea ei plată.

– Sunt coșmaruri olfactive. Visez papuci de casă umezi. Și ceai. Găleți de ceai.

– De sete! Trebuie să beți mai mult, a țipat doamna Eisermann. Și eu spun mereu – beți, beți, și iar beți!

În cea de-a patra dimineață, toate toxinele începeau să o ia din loc, căutându-și o cale de evacuare verbală. Cu toții erau irascibili și agresivi.

– Vreți o gură de apă? a încercat Bea să dezamorseze situația.

– Poate fi și whisky, cu plăcere, a răspuns Estelle, căreia spiridușul din ea nu-i dădea pace.

– Nu vă dați seama că deranjați permanent tot grupul? a sărit doamna Eisermann, căutând din priviri și susținerea celorlalți.

– Am glumit și nimic mai mult, i-a șuierat Estelle.

– Cu toții am pornit de bunăvoie pe această cale, a profitat domnul Eisermann de ocazie ca să intervină în discuție, secundându-și soția.

– Dumneavoastră, poate, a clătinat din cap Estelle. Pe mine m-a obligat Chanel.

Și s-a dezlănțuit un tumult. Unii doreau să continue, alții preferau să stea de vorbă, iar restul se plângeau de gălăgia făcută de Helmut și de Hannelore, amplificată de teckelul legat în lesă care spumega de la distanță, fără să se poată apropia de cele două delicatese. Pe scurt, nu mai era mult până să înceapă războiul mingilor viu colorate.

– Încercați să vă abțineți! a explodat Bea, răstindu-se la Estelle.

Apoi s-a întors fulgerător spre cei doi Eisermann, care tocmai se pregăteau să o felicite pentru pasul ei curajos.

– Este valabil și pentru voi doi.

– Nu s-ar zice că terapia prin post ar avea darul să înse-
nineză, i s-a adresat Estelle Evei, suficient de tare să o audă
toată lumea. Nici măcar pe instructori.

– Ora s-a terminat, a anunțat Bea, crispată.

Apoi s-a întors imediat cu spatele și s-a îndepărtat
în grabă.

– Își face și ea datoria cât poate de bine! s-a revoltat Judith.

– Despre mine vorbești? s-a arătat Estelle plăcut surprinsă.

– Nu îți vărsa nervii pe mine, s-a burzuluiit Judith, pornind
după Bea, care între timp dispăruse în direcția castelului.

48

Eva se frământa fără încetare, întrebându-se care ar
putea fi următorul pas. Dar îi era imposibil să gândească
așa, pe stomacul gol, și într-o asemenea agitație generală.
Estelle suferea de un soi de psihoză de internat, lui Kiki îi
ieșea la socoteală un tată în plus, iar ei unul în minus.
Terapia prin post amenința să se transforme într-un dezastru.

– Acum încep să înțeleg ce înseamnă *slow movement*,
a deschis discuția Estelle, când au intrat în sala de mese.
După câteva zile simți nevoia să o iei încet din loc.

– Călătorului îi stă bine cu drumul, a intervenit doamna
Eisermann de la masa vecină.

Partea frumoasă a oricărei călătorii este că poți întâlni
tot felul de oameni. Partea neplăcută – invariabil vei da și
peste o doamnă Eisermann.

– Ce companie, ce reguli rigide, ce program strict, a
șoptit Estelle. Data viitoare mergem direct la mănăstire.
Sau în cazarmă.

Seninătatea mult-așteptată, promisă în schimbul renunțării, refuza cu încăpățănare să se instaleze. Lupta ce se dădea în Estelle era mult mai aprigă decât neînțelegerile din jur.

– Postul nu este pentru mine, a hotărât ea. Toată ziua nu fac altceva decât să mă gândesc la mine și să îmi ascult stomacul. Care e profund jignit.

– Vrei să renunți? a întrerupt-o Caroline.

Întrebarea a rămas plutind în aer, fără răspuns, deoarece ușa bucătăriei s-a dat de perete. Momentul prânzului. Momentul supei. Bea, care era întotdeauna prezentă, dispăruse cu desăvârșire.

– Să renunț, eu? Estelle a clătinat din cap cu hotărâre. Nici gând, intru în greva foamei. Protestez împotriva lipsei de umor, a obligației de a păstra liniștea și a conducerii autoritare. NU mai accept decât un regim de subzistență.

Din care, evident, făcea parte și o jumătate de litru de Achenkirchner. Estelle a luat o lingură și a amuțit. Iar Eva a înțeles imediat de ce. De la prima înghițitură se răspândea un sentiment de plăcere și de mulțumire.

– Au schimbat rețeta, a spus imediat Estelle.

Doamnele de marți mâncau supa, în extaz. Fără grabă și în tăcere, așa cum le ceruse Bea de la început. Niciun cuvânt nu se mai auzea în sala de mese. Hagen Seifritz zâmbea pierdut, șoferul, în mod normal cenușiu ca piatra, prinsese culoare, Walkiria prost-dispusă zâmbea prevăzător, iar Simone uitase până și de șuvițele ei rebele, atât de concentrată era să înghită lingură după lingură.

– Vedeți câtă dreptate avea Bea, a început Judith, dornică să îi ia apărarea.

Eva se simțea eliberată de toate grijile sale. Ce dacă lecția de gimnastică se terminase cu puțin scandal? Ce dacă noaptea trebuia să se scoale din trei în trei ore, după atâta apă și

ceai? Ce dacă dimineața abia mai putea să se trezească și să coboare din pat?

Nici măcar de trecut nu îi mai păsa în acel moment. Tot chinul lor nu fusese zadarnic.

– E cea mai bună supă pe care am mâncat-o vreodată, a murmurat ea cât mai încet cu puțință, ca și cum s-ar fi temut să nu distrugă sublimul acelei clipe.

– Pot să-ți dau rețeta, i-a șoptit Judith.

Ceva se schimbase hotărâtor. Dar nu în meniul de post, ci în capacitatea lor de percepție.

– Cred că am trecut de greu, a spus Caroline, simțind dintr-odată nevoia să zâmbească, la fel ca prietenele ei.

Toată tensiunea acelei dimineți dispăruse, lăsând locul unei atmosfere destinse.

– Supa nu e densă, dar este sățioasă, s-a entuziasmat Eva. Nu înțeleg cum pot unii să mai mănânce și altceva după o farfurie de supă.

Totul părea minunat. Dar realitatea a început să își ceară dreptul, cu brutalitatea ei obișnuită.

Kiki și-a făcut intrarea grăbită și s-a înghesuit lângă Eva. Avea vești proaste.

– Să o suni pe mama ta, i-a zis. A telefonat de câteva ori.

Eșafodajul de minciuni al Evei începuse să se prăbușească, dar ea continua să mănânce cu prefăcută nepăsare.

– Nu-i deloc o întâmplare că am aterizat tocmai la Achenkirch, nu? a continuat Kiki. Nu cumva se cunosc? Falk și Regine?

Eva a simțit cum îi fuge tot sângele din obraji, sub privirile întrebătoare ale doamnelor de marți. Dar și-a văzut mai departe de ale ei. De lingură. De gust. De ritual. Tocmai fusese fericită. Fusese. Fusese fericită. Avalanșa pe care o provocase se năpustea acum chiar asupra ei, cu toată puterea.

– Mama mea a lucrat aici, la castel. Cu nouă luni înainte să mă nasc eu, a rostit ea, fără să își ridice privirea din farfurie.

Cam la fel se întâmplase și cu mulți ani în urmă, când era în clasa a treia și li se ceruse să scrie o compunere cu tema „Meseria tatălui meu”. Eva simțise că intră în pământ de rușine, văzându-se nevoită să întrebe, de față cu toată clasa, dacă poate să scrie despre meseria bunicului ei. Pentru prima dată recunoscuse atunci că ea nu își cunoaște tatăl și că nu poate să scrie nimic cumsecade despre el. La fel ca Falk, care nu purta șosete, târând după el traumele copilăriei. Oare exista vreo asemănare cu Falk?

– Eva a găsit o scrisoare printre lucrurile lui Regine, i-a sărit în ajutor Caroline. Trimisă de Leo Falk.

– Ei doi se cunosc, a confirmat Eva. Întrebarea este, cât de bine?

– De aceea vă vânturați voi prin sat și puneți întrebări ciudate, plimbându-vă printre morminte vechi, a înțeles Estelle, plăcut surprinsă. Hidro-colono-terapia are un efect secundar agreabil: bârfa din sat este inclusă în preț.

– Voi ați știut totul? a întrebat Judith, șocată.

– Eu nu am știut nimic, la fel ca tine, a consolată-o Kiki.

Evei îi era din ce în ce mai limpede că nu mai poate să dea înapoi.

– Mai întâi vreau să termin de mâncat. Cu calm. Altfel mă apucă burta. Pe urmă am să mă duc să stau de vorbă cu Leo Falk.

49

Vremea se schimbase cu totul. Ploaia bătea în treptele din fața castelului, picura de pe acoperișuri, se aduna în

pahare uitate în curte și se scurgea pe ferestre. Lămpile galbene din sere luminau palid prin toată umezeala aceea lăptoasă, în timp ce zidurile întunecate ale cetății dispăreau treptat pe fundalul cerului cenușiu. Nici măcar Helmut și Hannelore nu mai aveau nimic de comentat pe o asemenea vreme și preferaseră să se retragă în șură.

Doar Judith mai bătea potecile transformate de ploaie în adevărate piste de săniuș și la un moment dat chiar a fost depășită de câțiva *mountain biker*-i sălbatici, care au reușit să o stropească din cap până în picioare. Dar ea aproape că nici nu a băgat de seamă. Își înfigea cu putere bețele de schi în terenul alunecos. Înainta în ritm susținut pe poteca abruptă, bătută cu secole în urmă doar de măgarii care aprovizionau castelul cu apă. Ploaia îi făcea foarte bine.

Trebuie să pui în mișcare șase sute de mușchi ca să mărșăluiești într-un ritm alert și să dai simultan și din bețe, în *nordic walking*. Judith spera ca printre cei șase sute de mușchi să se numere și cei aflați în strânsă legătură cu centrul furiei. Ca să i se domolească toată tensiunea pe care o acumulase de atâta vreme. Se simțea atât de jignită că nimeni nu mai avea încredere să îi împărtășească niciun secret. Și nimeni nu mai avea nevoie de prietenia ei.

– Am vrut să îmi limpezesc mai întâi totul în minte, îi explicase Eva.

Și, spre deosebire de ea, Caroline înțelesese totul, de la bun început.

Dar Judith nu era singura care se căuta pe sine. Dintr-un refugiu de la marginea pădurii se ridica o dâră de fum subțire, iar printre pereții de scândură se vedea o pereche de pantofi de sport. Apropiindu-se ușor, Judith a constatat

că nu micuța Simone se juca aici de-a v-ați ascunselea, ci chiar Bea Sănger.

– După prima mea săptămână de post la Achenkirch, m-am lăsat de fumat. Sunt opt ani de atunci. Acum am cerut țigări de la un bucătar.

Judith s-a așezat lângă ea.

– Estelle nu vorbește serios. Și, în orice caz, nu trebuie să o luați personal.

– Leo se pricepe cel mai bine la asta. Cum să se poarte cu oaspeții, s-a blamat Bea. El este mereu pregătit să pareze, inventează povești și prepară micul dejun cu mâna lui, când oamenii nu mai rezistă. Și pentru fiecare oaspete are pregătit câte un sfat, lăsându-i sentimentul că el ar fi cel mai important din tot grupul. Și, în final, toți îl iubesc puțin.

Judith se simțea ușor stânjenită. Oare și ea îl iubea puțin pe Leo Falk?

– Eu sunt de părere că și dumneavoastră vă faceți foarte bine datoria, i-a mărturisit Judith cu toată sinceritatea.

– Aș fi în stare să-i strâng de gât pe cei doi Eisermanni, a clătinat Bea din cap. Deși n-ar ajuta la nimic. Cei din categoria lor parcă sunt clonați. Apar în fiecare grup și ei știu cel mai bine totul. Și o Estelle, dispusă să pună totul la îndoială.

– Prietenele mele pot fi obositoare, este adevărat, a recunoscut Judith.

– Leo m-a sfătuit și pe mine la fel ca pe Kiki Eggers. Să îmi scriu povestea și să îmi scot în evidență toate punctele forte. Șase luni mai târziu, am renunțat la serviciul pe care îl aveam și m-am mutat la castel. Îndrăgostită lulea. Astăzi mă întreb ce caut aici.

– Aveți un bărbat alături, i-a sugerat Judith.

– Leo și cu mine ne completăm perfect, a mărturisit Bea. El elaborează teoria, eu o pun în aplicare. El pregătește

micul dejun, eu masa de seară. Eu gătesc. El mănâncă. El se plimbă în weekend prin natură. Mie mi-ar plăcea să merg la teatru. Eu iubesc marea, iar el muntele. Eu îmi doresc un copil. El are deja. Eu vreau să mă căsătoresc. El este deja. El este căsătorit cu burgul.

– Nu sună deloc simplu, a zis Judith.

– Ne completăm perfect, a continuat Bea, aprinzându-și încă o țigară. Dar din păcate nu ne potrivim câtuși de puțin.

– Nu am niciun chef să o iau de la început. Nu, sub niciun motiv. Nu mă simt în stare.

Judith avea sentimentul că se întâlnise cu sine. Întotdeauna se simțise atât de nefericită. Dar acum, discutând cu Bea, înțelegea că reușise să facă un pas mai departe. Mai exact, să trăiască singură și să fie împăcată cu soarta.

– Înainte să îl întâlnesc pe Leo, am fost singură patru ani, i-a mărturisit Bea. Ceea ce nu e deloc pe placul meu. Mi se pare o mare risipă să trăiești singur.

– Și eu gândesc la fel, a zâmbit Judith. Asta înseamnă ceva.

– De mult nu mai înțeleg ce caut eu aici, a recunoscut Bea, fără să își dezlipească privirile de la Judith.

Priviri puternice ca un fulger.

50

– Domnul Falk este în continuare într-o discuție.

Eva se plimba prin aripa modernizată a castelului, care de obicei le rămânea ascunsă vizitatorilor. Etajul de deasupra sălii cavalerilor adăpostea o serie de birouri, cât se poate de funcționale. Unde trecutul nu mai îndeplinea decât rolul de accesoriu. Vitrinele luminate ofereau privirilor

exponate ce datau din Juristic – păsări fosile, libelule, amoniți primitivi și amprente de plante descoperite pe valea Altmühl, vechi de milioane de ani. Burgul Achenkirch nu era doar o relicvă a Evului Mediu, ci și un hotel modern, înzestrat cu toate accesoriile pentru agrement. Dincolo de pereții din sticlă mată, Falk negocia planurile sale de viitor cu câțiva reprezentanți districtuali ai unui birou de turism.

– Înainte, existau clienții fideli, care veneau în sejururi de câte două sau de trei săptămâni, pentru excursii pe valea Altmühl, începuse să îi explice tânăra dinamică din anticameră. Terminase facultatea la Eichstätt, Turism și antreprenariat, și era hotărâtă să îi demonstreze Evei toate abilitățile dobândite. Astăzi, un castel și puțin peisaj nu mai sunt deloc suficiente, a continuat ea. Acum mizăm pe evenimente – dineuri în atmosferă horror încărcată de mister, banchete cu porc mistreț, festivaluri...

– Terapie prin post, a completat Eva.

– Anul viitor ne vom reorienta spre ecologie și protejarea mediului. Dacă vom obține subvenții.

Fotografiile înrămate de pe pereți prezentau lucrările de renovare desfășurate de-a lungul ultimelor decenii, pe care Eva le studia cu toată atenția.

– Incredibil cum era aici pe vremuri, a comentat tânăra, care nu lăsa să-i scape nimic. Domnul dr. Falk a renunțat la tot ca să reconstruiască burgul. Este ca o iubire veche, de care nu se poate despărți.

– Dacă nu sunt atent, le povestește oaspeților toată viața mea. Și nu îmi pot permite să nu fiu atent, a zis Falk, care apăruse pe neașteptate din biroul său.

Asistenta se grăbea să îi conducă spre ieșire pe oaspeți, iar Eva a rămas singură cu Falk, care nu-și stăpânea curiozitatea.

– De câteva zile mă întreb de cine îmi aduceți aminte.

– Ochii spun totul, așa merge vorba, i-a replicat Eva.

Era ciudat de calmă. Și foamea îi dispăruse. Se simțea în schimb puternică, într-o stare vecină cu euforia, deși nu ar fi crezut niciodată că ar fi îndrăznit să îl atace pe Falk direct, fără niciun subterfugiu. În mintea ei năvăleau în același timp mii de întrebări. Cu ce trebuia să înceapă?

– Nu am știut niciodată că Regine era însărcinată, i-a luat-o Falk înainte. Doar după câteva luni am reușit să aflui de ce a dispărut de la castel așa, fără nicio vorbă.

– Ați fost prieten cu Regine? a întrebat Eva, iar Falk a încuviințat imediat. Cât de buni prieteni?

– Făceam împreună autostopul ca să mergem pe ascuns la cinematograful, în Eichstätt. Nu-mi aduc aminte nici măcar de un singur film văzut împreună. Doar de genunchiul ei alături de al meu și de mirosul de fixativ.

– Și altceva, în afară de cinematograful?

Asistenta a apărut în birou, privind spre Eva.

– La telefon este mama dumneavoastră. Pare să fie ceva important.

Pentru Regine, totul era o chestiune de viață și de moarte. Eva înțelesese de mult, Regine considera un afront personal orice tentativă a fiicei sale de a afla ceva despre tatăl său. Dar de la începutul terapiei reușea să se depășească pe sine, de o sută de ori în fiecare zi. Eva a întins mâna după aparat. Sosise momentul să își facă ordine în viață. Acum.

– Ce-i cu povestea asta, Eva? a țipat Regine, după ce Eva abia apucase să zică „alo”. Ce cauți la Achenkirch? De ce nu m-ai întrebat...

Regine nu a apucat să continue.

– Te-am întrebat. De nenumărate ori, a întrerupt-o Eva brutal.

Falk se pregătea să se retragă, dar Eva i-a făcut semn să rămână. Nu mai era un secret.

– S-a supărat mama că m-am apucat să trăncănesc? s-a auzit o voce subțire, în fundal.

– E Lene? a întrebat Eva.

– Suntem împreună, în același salon, a asigurat-o Regine. Altfel n-aș fi prins de veste că mă lucrezi pe la spate.

– Am găsit o scrisoare de la Leo Falk, i-a spus Eva. O invitație la castel.

– Nu i-am răspuns niciodată. Nu poți să îți imaginezi ce înfiorătoare a fost perioada petrecută la Achenkirch. Vânt neîntrerupt, regulament draconic, pe scurt, o temniță. Nu mă încercă nici cea mai mică dorință să îmi aduc aminte de domnișoara Dorsch.

Printre cuvinte, Eva îi simțea teama. Zeci de ani își dorise nespus această discuție. Deși îi era foarte frică de ea. Furtuna se dezlănțuise. Întrebarea aștepta deschis, pe masă. Nu se mai putea face niciun pas înapoi. Răspunsul trebuia să vină, fără întârziere. Și atunci se va stârni o nouă furtună. Eva nu mai putea fi abătută din calea ei.

– În ciuda a tot ce s-a petrecut, Falk ți-a scris, a întrerupt-o Eva din nou. Asta mă interesează. Ce anume s-a petrecut.

– Nu are niciun sens să discutăm despre greșelile trecutului. Pe domnișoara Dorsch am iertat-o demult.

Regine căuta să se eschiveze. Ca de obicei.

– Frieda Dorsch nu mă interesează câtuși de puțin. Eu vreau să știu cine este tatăl meu, a spus Eva.

Câteva secunde, s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Apoi Regine a început să râdă nervos. În hohote.

– Eva, nu se poate să gândești cu adevărat una ca asta, să crezi că Leo...

Eva a activat difuzorul, să poată auzi și Falk, și întreaga încăpere a fost inundată de vocea Reginei. Prea înaltă. Prea repezită. Prea agitată.

– Eram nefericită, și s-a întâmplat ca Leo să fie prin preajmă. Asta-i tot. Nu era genul meu. Părul zbârlit, picioarele murdare. Maică-sa umbla după el să îl îndoape tot timpul, îi era teamă să nu sufere de foame, bietul ei Leo. Cum să îți petreci viața alături de un asemenea om?

Eva l-a măsurat pe bărbatul atrăgător și plin de succes din fața ei.

– Frieder, după care mureau toate fetele, cântărește acum o sută șaiszeci de kilograme, are chelie și conduce discobuzul, a rostit Leo, zâmbind chinuit.

– Cine se aude acolo? a sărit Regine, îngrozită.

– Domnul Falk e alături de mine. Cel mai bine e să limpezim totul chiar acum. Împreună.

– Vai, ce nebunie, Eva! Vino imediat acasă și discutăm în liniște.

– Discutăm acum. Nu mă grăbesc deloc.

– Habar nu ai în ce te bagi. Ne împingi în dezastru.

– Ce înseamnă „ne”? Tu? Eu?

Regine nu i-a mai răspuns. Pe fir se lăsase liniștea.

– Ce s-a întâmplat?

– Avem musafiri, a ocolit ea răspunsul.

În salon intraseră vecinii Reginei din Ulița Vulturului, prietenii ei dintotdeauna. Familia Schmitz făcuse rost și de două scaune cu rotile.

– E vreme frumoasă, a explicat Regine. Suntem invitate la un picnic afară, pe gazon.

– Oma vorbește la telefon cu mama, i-a anunțat Lene. Se ceartă.

– Vreau să știu, mamă. Chiar în clipa asta, a insistat Eva.

– Vorbim mai târziu, a încheiat Regine discuția. După ce te potolești.

Evei nu-i venea să creadă. Ea își căuta rădăcinile, iar mama sa amâna toată discuția pentru un picnic în fața spitalului.

– Nu s-a schimbat deloc, din anii șaizeci. Măcar dacă s-ar abține de față cu vecinii.

– Mama dumneavoastră are perfectă dreptate în două privințe. Eu arătam ca o gălușcă de Boemia. Și nu vă sunt tată. Spre regretul meu.

Vântul se pornise din nou, iar Eva simțea cum îi zvâcnesc tâmpilele.

– Eu nu am jucat decât un rol de rezervă, din punctul ei de vedere, a recunoscut Falk. Dar nu în prima linie. Regine fusese părăsită, iar eu am avut voie să o consolez. Dar foarte puțin.

– Părăsită de cine?

– Își întâlnise alesul la sărbătoarea de mai. Jos, în sat. I-am scos din păr o jumătate de căpișă de fân, noroc că nu a prins-o Dorsch.

– Și?

– Apoi a apărut la mine în cameră. Cu o geantă pregătită.

– Voia să fugă? Cu omul acela de la sărbătoarea de mai?

– Voia să coboare în sat, pe drumul secret, i-a confirmat Falk. El o aștepta la Rața sălbatică.

– Și unde voia să fugă?

– În Scoția. La Gretna Green. Unde te puteai căsători fără consimțământul părinților.

Evei nu-i venea să-și creadă urechilor.

– După o singură după-amiază petrecută împreună?

Ea nu luase niciodată o hotărâre pripită, dar Regine era în stare de orice.

– Și când a ajuns în sat, la Rața sălbatică izbucnise incendiul. Iar omul acela dispăruse.

– Dispăruse? a repetat Eva, ca un ecou.

– Roberta a susținut întotdeauna că marele necunoscut, adică bărbatul acela, ar fi pus focul. Dar nimeni nu a crezut-o.

Eva se străduia să așeze lucrurile la locul lor. Regine întâlnise la sărbătoarea de mai un bărbat de care se îndrăgostise pe loc, după ce trăseseră un pui de somn într-o căpiță de fân. Și în aceeași seară se și hotărâseră să fugă împreună. De aici însă toate scăpau de sub control. Să îl fi surprins cu altcineva? Să fi avut vreun amestec în acel incendiu? Sau... și una, și alta? Dar oricum, toate se înnodau în jurul acelei zile. Și al misteriosului incendiu, care generase atâtea povești.

Falk era la fel de derutat.

– Tot ce știi este că marele necunoscut s-a căsătorit, nu după mult timp.

– Adică se hotărâse să fugă la Gretna Green și apoi s-a însurat rapid cu altcineva?

Nu doar mama ei era înclinată spre hotărâri grăbite, dar și tatăl părea la fel de nesăbuit. Eva simțea că se prăbușește.

– Prin urmare, acum trebuie să îl caut pe marele necunoscut?

– Au existat nenumărate zvonuri. Jumătate de sat se lăuda că s-ar fi culcat cu Regine, i-a mărturisit Falk. După părerea mea, era mai degrabă foarte timidă. Îmbrățișări, sărutări și nimic mai mult. În ceea ce mă privește, a mai adăugat el. Mama dumneavoastră a fost prima mea mare iubire. Însă inaccesibilă.

Evei îi era suficient cât auzise. Ajunsese aproape de ușă, când Falk a oprit-o.

– Poftiți, a sosit o scrisoare pentru prietena dumneavoastră.

I-a întins un plic mare, expediat de biroul lui Caroline.

– Îmi pare rău, a mai adăugat Falk. Mi-ar fi făcut plăcere să apară un copil cu care să pot lua totul de la început. Dar

dacă i-ați întreba pe ceilalți copii ai mei, ați afla că nu ați pierdut mare lucru.

51

Fânul provenea dintre desigurile cu jnepeni de pe valea Altmühl, consolarea de la Judith și Estelle, iar informația importantă de la Caroline. Misteriosul plic conținea un teanc de fotocopii ale articolelor apărute în ziarele vremii despre incendiul de la Rața sălbatică. În acele momente Caroline se ocupa de trierea informațiilor, în vreme ce toată lumea se dedicase exclusiv destinderii în centrul de wellness al castelului. Fostul spațiu destinat armelor și uneltelor era lipit de clădirea principală și adăpostea o saună, o baie de abur și mai multe spații pentru tratamente speciale.

Eva stătea întinsă pe un grătar de lemn, înfășurată într-o pânză albă de in. Un strat de fân cald și umed îi acoperea întreg corpul. Baia de fân era ultimul tratament al zilei, fiind menit să stimuleze detoxifierea și purificarea, asigurându-le participanților la terapia prin post o stare de bine, ca să poată adormi în liniște. Dar Caroline, care nu mai credea în miracolele naturii, a ales să renunțe la bucuria promisă de acel pat umed, preferând să se așeze comod într-un fotoliu de răchită, în apropierea prietenelor sale bine împachetate, ca să își citească în tihnă materialele primite de la birou.

– Crezi în teoria lui Falk? a întrebat Judith, bine împachetată în fân, întinsă lângă Eva.

– Un om care recunoaște că în tinerețe era o gălușcă nu poate fi decât cinstit, a hotărât Estelle.

Dar Eva nu era convinsă.

– Nu mai știu deloc ce și pe cine să cred.

În loc să se bucure de parfumul poienilor proaspăt co-site și de ierburile aromate, încerca să își imagineze cum trebuie să fi arătat iubirea în timpurile în care *safer sex* însemna doar lipsa părinților de acasă. În jumătate dintre căsnicii, primul copil venea pe lume la șapte luni. După nuntă. O întregă națiune concepută în spatele geamurilor aburite ale broșuțelor VW, pe malul lacurilor sau în poduri pline cu fân. Dar Eva nu avea pic de experiență în acest domeniu. Cum Frido nu se lăsa antrenat în niciun fel de activitate *outdoor*, singura lor aventură începuse într-o poiană, dar fusese zădărnicită de apariția unei colonii de furnici roșii, de pădure.

– Ce poate fi mai lipsit de romantism decât să fii procreat printre vaci?

Fânul strecurat prin pânza subțire îi dădea o idee despre cum trebuie să fi fost în acele momente. Din fotografii își putea da seama că ziua de 1 mai 1965 fusese deosebit de caldă. Și în mod sigur tânărul domn nu putea avea la el o jachetă pe care să o aștearnă în fân, cavalereste, ca să se întindă confortabil pe ea, cu Regine în brațe. Eva s-a înroșit. Pe de-o parte nu îi era prea ușor să și-o imagineze pe mama ei în intimitate, dar și temperatura din patul ei cu fân atinsese limita de patruzeci de grade. S-a întors spre Caroline.

– Spune odată ce scrie acolo.

– Multe le știm, i-a răspuns Caroline, citindu-i în grabă câteva din titluri: Rața sălbatică în ruine, după incendiul din noaptea de mai. Un mort și un rănit grav în urma dezastrului. Dramă în familia hangiiilor din Achenkirch.

Hangiul a murit mistuit de flăcări, iar fratele său a fost grav rănit, în tentativa de a-l salva. Willi și Emmerich K.: lovitura teribilă a sorții. Oala cu bârfe fierbe la Achenkirch: poliția criminală din Eichstätt preia cercetările. Focul a pornit din podul cu fân. Bănuiala cade asupra unei perechi de îndrăgostiți. A încetat căutarea marelui necunoscut.

Eva avea senzația că ia foc. Se simțea ca un curcan pregătit la temperatură joasă, pentru masa de Crăciun. Dar nu în untură, ci în uleiurile eterice eliberate de pachetele de fân. Picioarele îi luaseră foc, măruntaiele începuseră să fiarbă, iar creierul i se frăgezea lent.

– Să fi fost Regine? Cu iubitul ei, în podul cu fân? a șoptit Eva.

– Dacă ar fi existat dovezi, ar fi fost reținuți, i-a răspuns Caroline.

Estelle a oftat fericită. Îi plăcea la nebunie să stea îngropată până la gât în fânul încălzit și să născopească scenarii demente. Se potrivea mult mai mult cu așteptările ei de la un program de relaxare, comparativ cu mingile acelea stupide pe care trebuia să te bâțâi până la epuizare.

Judith, aflată alături, a început să strănute.

– Nu m-a tentat niciodată o escapadă într-un lan de grâu.

– Se poate comanda un pachet „Sex în fân”, costă 29,90 euro pe Internet, le-a asigurat Caroline. Le distribuie un client de-al meu.

– Și e ilegal? s-a interesat Judith.

– În ce privește fânul, nu. Mai prost e cu accesoriile de Sex Shop.

– Și ce, accesoriile sunt ilegale? a întrebat Estelle.

– Ilegal este să ceri plata în avans, să nu livrezi marfa și să îi trimiți înapoi clientului un cec pe care scrie: „Rambursare contravaloare penis XXL.” Care trebuie depus personal, la un ghișeu la bancă, pentru a fi încasat.

– Asta-i tot? a întreat Eva nerăbdătoare, înainte ca prietenele ei să se lase cucerite cu totul de savoarea culiselor avocătești.

– Aici este citată Frieda Dorsch, a spus Caroline, punându-i Evei o copie în mână.

Eva a parcurs în viteză primele paragrafe.

– Conducătoarea căminului de odihnă pentru copii, Frieda Dorsch, respinge cu hotărâre orice acuzație la adresa ucenicilor ei, a citit Eva. Sora industriașului Anton Dorsch afirmă că tinerele femei sunt educate în spiritul disciplinei, ordinii și moralei, orice abatere fiind pedepsită fără întârziere.

– Oare de ce o fi fost trimisă Regine atât de departe de casă, în ucenicie? Cu ce le-o fi greșit? a întreat Judith.

– Poate că era greu de ținut sub control, și nimic mai mult, a presupus Estelle. Și nici nu poți să-i învinuiești, a mai adăugat ea, zâmbind.

– Întotdeauna Regine a fost însetată de libertate și se prea poate ca bunicul să-și fi imaginat că Frieda Dorsch ar putea să o țină în frâu, a spus Eva, ridicând din umeri.

– Achenkirch, septembrie 1965, a continuat Caroline. Primarul Adolf Fasching devine cel dintâi șef al brigăzii de pompieri voluntari Achenkirch. Sfârșitul tragic al iubitului hangiu Willi Körner arată cât de importantă este înființarea unei brigăzi de protecție la Achenkirch, capabilă să intre în acțiune imediată și directă pentru stingerea incendiilor. Hidrantul...

– Treci la următorul articol, a întrerupt-o Estelle. Nu mai vreau să aud de apă nici pentru stingerea incendiilor.

– Brigada de pompieri voluntari Achenkirch sărbătorește binecuvântarea bisericească a autovehiculului de stingere

a incendiilor ASI 25/16, a citit Caroline. Șeful brigăzii, Adolf Fasching, bla-bla-bla...

– Asta e tot? După atâtea cercetări? a exclamat Eva, disperată.

– Următorul articol e din vara lui 1967, a revenit Caroline, clătînând din cap. Deschiderea festivă a hotelului de la hanul Rața sălbatică.

– Au avut un adevărat noroc că mașina de intervenție din localitatea vecină nu a ajuns la timp, a judecat Estelle. Fără banii de asigurare, Roberta Körner n-ar fi fost niciodată în stare să reconstruiască ceva. Prea multe economii oricum nu putea să aibă, ea, o tânără văduvă cu locul de muncă distrus în incendiu.

– *Cui bono*, așa se cheamă asta, a completat Caroline. Cui folosește delictul?

– Proprietarii Raței sălbatice sunt singurii care au profitat de pe urma incendiului. Roberta, adică, și Emmerich, a concluzionat Eva.

– Și familia Fasching, a intervenit Estelle. Odată ce ai sub comanda ta, într-un sat, brutăria, primăria și pompierii voluntari, echivalează cu o dictatură.

– E totul în regulă? V-ați relaxat, cum a fost baia de fân? a răsunat vocea voioasă a asistentei. Veți dormi la noapte ca niște îngerași.

În loc de răspuns, un suspin colectiv. Din toate articolele vremii nu reușiseră să afle nimic ce le-ar fi putut asigura un somn liniștit. Iar Eva înțeleșese, în sfârșit, că dacă dorea să afle ceva despre tatăl ei, trebuia să coboare de la castel în vale. La Roberta. Cine, dacă nu ea, putea să-și amintească mai bine noaptea aceea de mai, din urmă cu patruzeci și șase de ani?

Kiki a smuls dintr-o singură mișcare pânza pe care o aruncase peste oglindă. În vreme ce prietenele sale își făceau baia de fân, ea preferase să se retragă în cameră, cu Greta. Falk avea dreptate. Venise vremea pentru o întâlnire cu ea însăși. Și a început să se plimbe prin fața oglinzii, îmbrăcată sumar și cu pantofi cu tocuri înalte. Cu simț critic și-a îndreptat umerii, și-a ridicat sânii, și-a mângâiat abdomenul, studiindu-și coapsele și șoldurile. Limpede, la Victoria's Secret n-ar fi avut nicio șansă să-și găsească de lucru, dar pentru uz casnic nu era chiar atât de rău. Pe cântarul din camera medicilor putuse constata cu bucurie că scăpase de patru kilograme. Iar lipsa lor îi redase farmecul de altădată și, nu în ultimul rând, puterea de atracție.

„E o minune că nu cazi în față”, îi spunea Max în timp ce era însărcinată. Iar acum, după șase luni și jumătate de la naștere, nimic nu mai amintea de burta aceea imensă. Cât de fericiți fuseseră. Gândul la Max o durea, pur și simplu. De ce trebuia să dureze atât de mult un banal test de paternitate?

Kiki s-a strecurat cu grijă în pat, lângă Greta. Micuța sugea în somn dintr-o suzetă imaginară, cu ambele mâini întinse deasupra capului și cu burtica dezvelită. Kiki a acoperit-o cu grijă și și-a luat alături blocnotesul dăruit de Falk. Sub *Știu să desenez* a adăugat cu mândrie *Pot purta din nou bikinii mei preferați*.

Poate că nu era tocmai genul de însemnare la care se aștepta Falk, gândindu-se la reușitele vieții, dar pentru ea avea mare importanță. Alături a scris: *Greta*. Și pentru că nu i se părea suficient, a mai de câteva ori. *Greta. Greta*. Din ce în ce mai mare și cu înflorituri pe litere. *Greta*.

Dacă luase vreo hotărâre corectă în viața ei, aceea fusese legată de apariția Gretei. Nu ezitase nicio secundă. La fel și Max. Ce se va întâmpla cu ei mai departe? Peste o săptămână, avea să vină rezultatul. Până atunci, pauză. Trebuia să uite de toate. Avusese două legături amoroase cam în același timp. Iar după nouă luni se născuse Greta. Asta, da, reușită de viață.

„Începeți cu momentul în care ați venit pe lume. Ca într-o biografie”, îi sugerase Falk. Dar asta nu o interesa pe Kiki. Ce sens ar fi avut să se străduiască să îi vină o idee, spre exemplu că turul de onoare din clasa a unsprezecea fusese ca un marș triumfal? La ce bun să sape în trecut, ca porcul după truțe? Mult mai interesant i se părea prezentul. Și ziua de mâine.

Dintr-un automatism, Kiki a început să umple spațiul liber din jurul cuvintelor cu tot soiul de schițe. Liniile au început să se închege în forme, iar formele în piese noi, ce completau de minune ideea acelui serviciu de hârtie. Se prea poate ca proiectul pe care i-l prezentase lui Moll să fi avut nevoie de o extindere. Unele servicii de masă numărau peste șaiszeci de piese diferite. Poate ar fi trebuit să se gândească puțin și la boluri pentru cereale, și la păhăruțe pentru ouă, și la platouri pentru fursecuri. Iar schițele au început să umple pagină după pagină, așa, din nimic. Nici nu și-a dat seama când a trecut o oră, lăsându-și imaginația să cutreiere în libertate.

Nu renunț niciodată, a notat ea. Kiki își iubea meseria, chiar dacă ajunsese într-un moment în care aceasta era pe cale să se transforme în hobby. *Sunt o bună colegă*, a scris dedesubt și iar s-a poticnit. Cuvintele nu fuseseră niciodată punctul ei forte. Mai degrabă faptele. Dar nu era ușor să

gândești pozitiv. Cum ar fi putut să își justifice, spre exemplu, înclinația spre toate acele alegeri nefericite din viața ei, în ceea ce privea nenumărații parteneri alături de care își petrecuse un timp? Cum putea să noteze asta, într-un registru pozitiv? *Descopăr ceva ce îmi place aproape la fiecare bărbat care îmi iese în cale.* Dar a preferat să păstreze tăcerea asupra preferinței sale pentru poziția orizontală. În acel moment, nu avea niciun argument că ar putea fi ceva pozitiv.

53

Erau zorii celei de-a cincea zi. Doar Judith era suficient de trează ca să poată saluta acea dimineață pe cale să înceapă. În cetatea medievală toată lumea se bucura de somn, ca Frumoasa din pădurea adormită. Judith privea fermecată momentul răsăritului de soare în curtea pustie a castelului. Aerul era umed și strălucea în nuanțe cenușiu-albăstrui, învăluind aleile pietruite și pajiștile din jur, ca un strat magic coborât peste noapte. Vântul puternic mătura frunzele toamnei în bălțile rămase în urma ploii. Judith se simțea fericită, fără să știe prea bine de ce. Păcat că asemenea senzații nu se puteau păstra la sticlă, pentru a se putea bucura de ele în zilele proaste, ca de un vin bun. În comparație cu haosul din viața prietenelor sale, existența ei era limpede și lipsită de complicații.

Acasă trebuia să se chinuie pentru a-și duce la bun sfârșit întregul program de fitness, în timp ce aici, în decolul medieval, corpul său dovedea o supunere oarbă, executând fără nicio greutate toate exercițiile yoga integrate de o vreme în rutina fiecărei dimineți. Chiar dacă era atât de devreme. Postul sever funcționa ca o sursă de energie,

venită din interior. Iar ea reușea să facă toate acele mișcări fără niciun efort, lin și firesc. Trupul său era plin de vigoare.

Nici nu s-a sinchisit când și-a dat seama că o urmărea cineva. Bea Sănger se oprise din plimbarea ei matinală și o privea.

– Totul pare atât de firesc în mișcărilor pe care le faceți dumneavoastră, a spus Bea. Dacă încerc și eu, e greu de zis dacă e yoga sau o criză de epilepsie.

– Mișcărilor trebuie executate extrem de lent, astfel încât corpul să își găsească echilibrul. Acesta-i secretul. Doriți să vă arăt? s-a oferit Judith.

Bea a aprobat din cap. După povestea cu Philipp, Judith începuse să se simtă o ratată, pentru totdeauna. Niciodată nu va putea avea o carieră strălucită, precum Caroline, sau o familie fericită, ca Eva. Și nicio prezență încântătoare, ca Estelle, cât despre talentul lui Kiki nu mai încăpea discuție. Iar acum îi făcea foarte bine să întâlnească un om care să își dorească să învețe ceva de la ea. Judith s-a apropiat de Bea și și-a pus palmele pe umerii ei delicați, ca să îi corecteze poziția. Apoi mâinile ei au alunecat spre șolduri, într-o zonă pe care tricoul nu o mai acoperea. Bea avea o piele fină și caldă. Judith nu mai înțelegea nimic din ceea ce se petrecea cu ea: de ce i se muiaseră genunchii? De ce se simțea stingheră? Și de ce o privea Bea atât de straniu?

– Eu sunt Bea, i-a spus ea pe neașteptate. Vrei să ne tutuim?

Judith a încuviințat din cap, rostindu-și numele cu voce tremurată. Cu doar o clipă în urmă, toate fuseseră limpezi în mintea ei. Iar acum se întreba dacă nu ar fi fost nevoie și de un sărut, după ce stabiliseră că își pot spune pe nume. Dacă burgul acela i se păruse de la bun început atât de familiar, propriile ei sentimente deveneau din ce în ce mai

străine. Aerul scânteia, iar ele se apropiaseră atât de mult, când un țipăt sfâșietor le-a smuls din farmecul acelei clipe.

– Elliot! Vino imediat la mine! Elliot!

De zile întregi, șoricarul nu își lua ochii de la rațele alergătoare indiene. Și, profitând de un moment de neatenție din timpul plimbării matinale, se smulsese din lesă. În sfârșit venise și ceasul lui de glorie. În urma șoricarului orbit de nerăbdare, se rostogolea Walkiria, desculță, bolborosind fără întrerupere. Cu o mână își ținea strâns elasticul oribililor ei pantaloni de trening, de culoarea vișinei coapte, care la fiecare pas alunecau dezvăluindu-i șoldurile generoase și pasiunea pentru lenjeria romantică, din dantelă. Șoricarul se mișca iute, dar Judith a fost și mai rapidă, reușind să calce hotărât pe lesa târâtă după el, frânându-i brusc pornirea de vânător. Dar și pornirile sale. Vraja se risipise, odată cu Walkiria care se îndepărta cu șoricarul ei proaspăt recuperat, într-o cascadă de reproșuri. Lăsând în urmă numai un sentiment ciudat. Fusesse la pas să o sărute pe Bea? Acesta să fi fost mesajul trimis de destin, în noaptea de Anul Nou? O viață simplă, la îndemâna oricui. Sau să fi fost doar o iluzie?

54

– Ce se întâmplă cu Judith? s-a arătat Eva surprinsă.

Judith chicotea fără încetare cu Hagen Seifritz. Iar în timpul orei de gimnastică, plutise peste întreaga poiană, chiar dacă abia se luminase de ziuă.

Bea Sănger renunțase la experimentele de până atunci și trecuse la o serie de mișcări noi, de antrenament în tandem, pentru *nordic walking*, pe gazonul din fața castelului.

Pentru detensionarea corporală. Flotări, ridicări la bară, genuflexiuni și fandări. Toți erau lac de transpirație, când Kiki a renunțat la orice aparatură, continuându-și programul cu ajutorul Gretei, pe care o arunca în sus și în jos, spre marele ei amuzament.

Caroline se simțea dărâmată. Timpul i se scurgea printre degete. Nu mai avea la dispoziție decât două zile. Adică patruzeci și opt de ore. În care programul era mult mai variat: 8.00 gimnastica de dimineață, 9.00 ceaiul de dimineață, 9.30 tur cu barca pe Altmühl. Când spera să reușească să stea de vorbă cu Judith. Nu reușise să se apropie de ea nici măcar în timpul exercițiilor în tandem, pe care le executase împreună cu Bea. Caroline o alesese pe Eva, Kiki pe Greta, iar Estelle nici măcar nu își făcuse apariția. În semn de solidaritate, și stomacul ei intrase în grevă. Estelle avea din nou o zi a ușilor deschise. Din păcate.

Caroline și Eva făceau skanderbeg.

– Mă bucur că plecăm de la castel. Să mai vedem și altceva, o jumătate de zi, a zis Eva.

– Vii în turul cu barca?

– Cum să mă întorc acasă fără să trec și prin valea Altmühl? i-a răspuns Eva.

Strălucea de bucurie, cuprinsă de o euforie ciudată. Poate și pentru că, așa cum constatase, pantalonii de jogging îi rămăseseră mult prea largi.

– Și Roberta?

– Poate să mai aștepte.

– Să fie acea seninătate care se instalează în urma postului?

– Nu, e lașitate, a recunoscut Eva. Mi-este teamă de Roberta.

Caroline a dat din cap. Înțelegea foarte bine. Și ea era lașă.

Cât se agitaseră și făcuseră mișcare, în tandem, Caroline auzise o mașină urcând muntele. A înregistrat, fără să-i dea atenție, zgomotul unei portiere și măcănitul entuziast al rațelor, care o porniseră spre locul de parcare, pentru a-și întâmpina oaspetele cum se cuvine. În mod normal, Caroline avea un al șaselea simț al catastrofelor. Dar după atâta *slow movement*, creierul ei rămânea în urma evenimentelor. Probabil că s-a întors Max, i-a trecut prin minte, trăgând de bețe împreună cu Eva. Timpul nu mai avea răbdare. Deloc. Iar Caroline a înțeles asta numai după ce au ajuns înapoi la castel. Când a văzut în hol o siluetă bine cunoscută. Cu două zile înainte de vreme. Apăruse. De nicăieri. Philipp. Caroline a fost la un pas de infarct. S-a uitat în jur, cuprinsă de panică. Nu-și imaginase niciun moment că se va întâmpla așa. Prietenele ei rămăseseră la fântână, ca să își umple sticlele cu apă, după antrenament. Iar Judith nu se vedea nicăieri.

– Nu trebuia să vii vineri? I-a întâmpinat Caroline cu un reproș pe cel care încă îi era soț.

– N-am mai rezistat acasă, i-a mărturisit Philipp. De când ai plecat, nu mai pot să dorm.

Caroline era luată prin surprindere. Avea părul ud de transpirație și tricoul lipit de corp. Pe zi ce trecea, Bea Sängler le dădea exerciții tot mai dificile. Odată ce se obișnuise cu programul de post, era tentată să își testeze propriile limite. Dar nu îi plăcea deloc când și alții aveau aceeași idee.

– Nu pari prea relaxată, a început Philipp. Din câte se pare, cele șapte zile fără nu îți prea priesc.

– Totul e o enormă confuzie, a recunoscut Caroline.

– Am știut că vor reacționa prost, a spus Philipp.

Pe Caroline o enerva teribil convingerea lui Philipp că întotdeauna trebuie să fie vorba despre el.

– Încă nu am apucat să le povestesc despre noi, i-a răspuns ea, uitându-se speriată spre intrare.

– Și ce importanță are? a întrebat Philipp.

Dar Caroline vedea altfel lucrurile. Dinspre curte, vocile se auzeau tot mai aproape. Șovăise prea mult, iar acum trebuia să plătească. Ura surprizele. Ura să ajungă în instanță și să constate că fusese mințită de propriul ei client. Îi plăceau lucrurile limpezi.

– Trebuie să dispari. Imediat. Nu vreau să o iau pe Judith prin surprindere.

– Vreau să stau de vorbă cu tine, a insistat Philipp.

– Mai târziu, a zis Caroline.

Vocile se auzeau tot mai aproape. Dar încă ar mai fi fost timp să găsească o cale de scăpare.

– Este foarte important, a insistat Philipp.

Estelle și Kiki tocmai își făceau intrarea, sporovăind fără oprire.

– Îmi pare așa de bine că ieșim. Un pic de schimbare ne va face bine.

Fulgerător, Philipp a luat o hotărâre. Fără să stea pe gânduri, a deschis o ușă care se afla lângă ei și a tras-o pe Caroline înăuntru. Erau prizonierii întunericului, între aspiratoare, prosoape și detergenți. Caroline simțea o coadă de mătură înfiptă în coaste.

– Nu mai vreau să trăiesc fără tine, i-a mărturisit Philipp.

Caroline nici nu își dădea seama prea bine ce se întâmplă, în încercarea ei de a-și găsi o poziție mai bună, după ce își prinsese piciorul în furtunul aspiratorului. Mai mare râsul. Până în urmă cu doi ani, era o avocată serioasă, cu o viață ordonată. Iar acum ajunsese să aibă întâlniri secrete prin camere de hotel și debarale mucegăite. Philipp o luase în brațe și o strângea cu putere.

– Dintotdeauna mi-am dorit o întâlnire nebună, i-a șoptit el în timp ce o săruta, cu o femeie mirosind sălbatic.

Caroline s-a lăsat în voia lui. Nu și-ar fi imaginat niciodată că propriul ei soț s-ar fi putut transforma într-un amant irezistibil. Aventura cu Philipp era total neașteptată și pasionantă. Și o adevărată calamitate.

55

– Trebuie să plec, a spus Judith.

Și a rămas nehotărâtă, lângă Bea. Ce se petrecea cu ea?

– Mulțumesc pentru companie la exerciții, a zis Bea.

Și-au luat rămas-bun, cu un sărut pe obraz. Așa ar fi vrut. Dar și-au întors capul în același timp, stângaci, în aceeași direcție. Totul pe dos. În loc de obraz, buze. Buze moi și fierbinți.

Judith a luat-o la fugă spre castel. Și nu s-a oprit decât după ce a ajuns în camera ei. Cât mai departe. Prea mult. Prea repede. Și acum? De la început avusese sentimentul că la Achenkirch i se va schimba viața. Dar nu în urma unui cutremur. Alerga fără țintă, de-a lungul culoarelor nesfârșite. Încotro? Gândurile i se amestecau în minte cu o viteză amețitoare. Milioane de femei își sărută cea mai bună prietenă într-o pornire de euforie. Singura ei problemă era că pe Bea abia o cunoscuse. Și nici măcar nu băuse ceva, cu excepția unui strop de apă. Niciodată nu avusese pornirea să o sărute pe Caroline nici după patru sticle de vin băute la Le Jardin. Iar pe Estelle, cu atât mai puțin. S-a oprit, cu respirația întretăiată. Și s-a lipit de perețele rece, cu ochii închiși. Un sărut. Un singur sărut. Un mic amuzament nevinovat, anodin și accidental. Ce ar fi putut să însemne? Nimic. Absolut nimic. La fel de puțin ca

o bucată de plumb. Cine mai credea în așa ceva? Estelle avea dreptate. Fier vechi. Doar fier vechi.

Luminile s-au stins. Era lege, la castel. Dacă nu te mișcai tot timpul, te trezeai în întuneric. Și, ca de obicei, când a început să dea din mâini nu a obținut niciun efect. Judith purta un adevărat război cu senzorii. Simțea că se petrece ceva straniu. Undeva, nu departe. Zgomote. Urmate de un „Ssst!...” precaut.

– E cineva acolo? a strigat Judith, încremenită de groază, pe culoarul cufundat în beznă.

Niciun răspuns. Ar fi trebuit să-și dea seama, castelul era bântuit. Geamățul nocturn al țevilor, tropăitul dintre tavanele duble, iar acum i se părea limpede că aude și o respirație. Acolo era cineva. Foarte aproape de ea. Judith a pipăit cu precauție zidul. Căuta o ieșire și, într-adevăr, a dat de o clanță. Să fi fost casa scărilor? A împins ușa de pe rețe. Mișcarea grăbită a declanșat lumina. Într-o fracțiune de secundă și-a dat seama că era doar o debara pentru obiecte folosite la curățenie. Iar în mijlocul harababurii obișnuite dintr-un asemenea loc, se mișca o umbră. Judith a trântit ușa cu putere în urma ei. Și a răsucit cheia.

Apoi a început să țipe. Spiritele, așa citise ea, nu erau decât plăsmuiri ale propriilor temeri. Dar spiritul acela avea, fără discuție, trăsăturile lui Philipp. Și a țipat până când în fața debaralei s-au adunat o armată de oameni.

– E cineva înăuntru, sunt absolut sigură, a îngăimat ea.

– Las-o baltă! a dat Estelle din mână, a lehamite, fără să aibă însă curajul să deschidă ușa.

– Era un spirit. Foarte serios, a insistat Judith, fără să se dea bătută. Și semăna cu Philipp.

Atunci s-a auzit o bătaie în ușă, venită însă dinăuntru.

– Judith, deschide odată!

– Și la voce seamănă cu Philipp, a șoptit Estelle spre Eva.
– Nu se poate! Sau, nu cumva? a murmurat Eva, bănuind că în spatele poveștii trebuie să existe o explicație logică.

– Nu cumva Caroline e teribil de nervoasă, de câteva zile încoace? s-a întrebat Estelle.

Iar Hagen Seifritz a dovedit cel mai autentic curaj.

– Mie nu mi-e frică de morți. Nici măcar dacă sunt zombi.

Și-a ridicat bățul lui puternic de *nordic walking* deasupra capului, pregătit pentru tot ce putea fi mai rău. Estelle a răsucit cheia. Și ușa s-a dat de perete.

Înainte lor a apărut Philipp. Cu nasturii cămășii încheiați strâmb. Alături, Caroline. În dezordine. Ciufulită și roșie ca focul la față. A salutat, cu precauție, adunarea uluită.

– Ce faci aici? a rostit Estelle, consternată.

– Și eu mă întreb, a spus Caroline.

Era purul adevăr.

– Ce-o să mai râdem de ziua asta peste șapte ani, i-a șoptit Philipp lui Caroline.

– E cât se poate de amuzant, când li se întâmplă altora, i-a răspuns ea.

Dar până să treacă cei șapte ani, rămânea o scenă de tot penibilul, atât și nimic mai mult. Caroline a schițat un zâmbet prudent.

– Pe lista succeselor nemuritoare a întâmplărilor din viața mea, pe care aș prefera să le fac uitate, momentul ăsta va rămâne în top, a comentat Philipp.

– Îmi pare rău, Judith! s-a scuzat Caroline.

– Asta încercai tu să îmi explici, a întrerupt-o Judith. Apropierea de Philipp nu era o simplă ipoteză.

Philipp și Caroline s-au privit în ochi. Cu un zâmbet discret pe buze.

– Este o poveste lungă, a spus Philipp.

– A început cu Frank. Și cu grăsimile și uleiurile lui, a continuat Caroline.

– Iar eu am avut o situație de urgență. Fără urgența aceea nu s-ar fi întâmplat..., a continuat Philipp.

– Ei, asta încă nu o știam...

Așa ieșeau la iveală amănuntele, într-un cor conjugal. Ca întotdeauna.

– Sunteți din nou împreună? a întrebat Eva.

– Ar fi o exagerare să spunem asta, a început Caroline.

– Nu chiar, a precizat Philipp.

– O aventură de debara, a rezumat Estelle.

Caroline și Philipp s-au măsurat unul pe celălalt și au început să rădă din toată inima. Iar Judith s-a răsucit pe călcâie și s-a făcut nevăzută. Fără niciun cuvânt.

56

Judith a lipsit de la ceaiul de dimineață. Judith a lipsit de la prânzul de post. Judith a lipsit de la turul cu barca de-a lungul văii Altmühl. Și de la întâlnirea de seară. Se strecura prin castel, ca o nălucă. Apărea pe neașteptate, ici și colo, niciodată prea aproape de Caroline. Iar supa Achenkirchner și sucul de seară le primea în cameră.

– Să-i dăm pace, a propus Eva.

Caroline l-a expediat pe Philipp. Trebuia să aibă răbdare până la masa de adio. Abia atunci erau acceptați și oaspeții. Cât despre Judith, dacă ar fi făcut scandal, dacă ar fi țipat, dacă ar fi plâns... Dar, nu, ea suferea în tăcere. Și în singurătate. A lipsit întreaga zi de miercuri. Și în dimineața de joi. După ce în excursia pe valea Altmühl au fost doar ele patru, lui Caroline îi era și mai greu să se urce în autocarul

care urma să îi ducă în căutare de fosile. În cea de-a șasea zi, pentru toți postul devenise o a doua natură. Și nimeni nu se mai temea că după ce se vor întoarce la casele lor vor ceda în fața primei tentații culinare.

Ținta călătoriei lor era o uriașă albie stâncoasă, de culoare cenușie. Un fund de mare secată, care acoperise valea Altmühl în urmă cu o sută cincizeci de milioane de ani.

Turiștii erau invitați să arunce o privire în istoria Pământului și să caute fosile în plăcile calcaroase scoase chiar cu mâna lor din carieră.

– Nu aveți nimic de zis? le-a invitat Caroline pe prietenele sale să își spună părerea.

Trecuse o zi de la scena cu Philipp, și toată lumea păstra tăcerea. Lucrau cu zel, fiecare la placa ei, în speranța că vor descoperi piese deosebite. În Antichitate, numai sclavii munceau în cariere, dar după monotonia zilelor de la castel, ciocănitul în piatră era o schimbare binevenită. Și o metodă excelentă de demolire a tensiunilor interne. Echipele cu mănuși și ochelari de protecție, ciocan, daltă și găleată, doamnele de marți căutau cu mare râvnă urme de viețuitoare presate în calcar, cu milioane de ani în urmă. Caroline era dezorientată. Se așteptase ca Judith să aibă o reacție greu de stăpânit, dar comportamentul prietenelor ei o surprinsese.

– Chiar nu aveți nimic de zis? a repetat Caroline, cu nerăbdare.

Eva și-a abandonat pentru o clipă activitatea, pentru că oricum începuse să transpire.

– Ce ar fi de spus?

– Cum de poți avea încredere în Philipp? a propus Caroline.

Dar cum nimeni nu a intrat în jocul ei, a continuat.

– Cum poți să uiți totul? Cât ești de proastă să te dai din nou pe mâna lui? Cine îți poate garanta că nu o ia de la cap? De cât timp va avea nevoie acest afemeiat incurabil până să te înșele din nou? Te credeam mai înțeleaptă.

Toată lumea începuse să râdă în hohote, de vuia cariera. La orizont apăruse Hagen Seifritz, cu brațul ridicat deasupra capului și ciocanul bine strâns în mână, într-o reconstituire a scenei din fața debaralei. Doar Eisermannii priveau cu dispreț, nereușind să priceapă în ruptul capului umorul unei scene în care doi oameni în toată firea se purtau ca un cuplu de adolescenți.

– Tu ai un răspuns la toate întrebările? s-a interesat Eva. Estelle și-a lăsat protector mâna pe umărul Carolinei.

– Cu toții facem greșeli, câteodată. Dar de ce există prieteni, pe lumea asta? Pentru iertarea greșelilor. Pasul următor este pacea pe pământ, a simțit ea nevoia să mai adauge.

Caroline, nehotărâtă, își muta greutatea de pe un picior pe altul. Își imaginase de nenumărate ori cum avea să se desfășoare discuția. Luase în calcul toate posibilitățile. Dar nicio clipă nu se gândise că prietenele ei nu vor scoate o vorbă, nu.

– La ce te așteptai? Să îți întoarcem spatele? a întrebat Eva. Am rezistat cu bine la nunți, infidelități, crize amoroase, căsnicii distruse, decese. Și am supraviețuit și celor treizeci și cinci de aventuri amoroase dezlănțuite de Kiki. Sigur că vom înghiți și dorința ta de a fi din nou împreună cu Philipp, și-a spus Eva părerea, întorcându-se din nou la lucru.

Caroline s-a simțit invadată de un val de căldură. Prietenele ei erau extraordinare. Niciuna nu pricepea cu adevărat ce se întâmplase cu Philipp. Dar erau alături de ea. Fără niciun comentariu, de parcă ar fost cel mai firesc deznodământ. Și poate aveau dreptate. Nu era nimic de

discutat. Doar fosilele mai prezentau un interes într-o asemenea situație.

Caroline s-a lăsat în genunchi. Mai întâi ridici cu atenție placa de calcar, apoi separi straturile suprapuse, mânuind cu atenție ciocanul și dalta, și controlezi dacă există incluziuni. Avea prea multă energie și lovea atât de hotărât în placă, încât așchiile săreau până departe.

– Păstrați distanța, a strigat Falk, care venise împreună cu ei la carieră. Trebuie să păstrați distanța de protecție.

Nu era pentru prima oară, în ultimele luni, când Caroline întrecea măsura. Dar se amuza de minune.

– Am găsit ceva, a strigat Estelle, entuziasmată.

Toată lumea s-a strâns în jurul ei. Fiecare piatră își povestea istoria. Dar piesa descoperită de ea nu semăna deloc cu amoniții și resturile de crustacee pe care le admiraseră în vitrinele de la castel.

– Arată ca inelul meu triplu Cartier, a exclamat Estelle, aplecată asupra acelei forme cu aspect de spirală strânsă care, protejată în piatră, rezistase milioane de ani.

– Este un coprolit, a explicat Falk, care se apropiase între timp.

Estelle era mândră de descoperirea făcută de ea, cu un nume atât de savant.

– Coproliti, a continuat Falk, sunt excremente de animale preistorice, mai exact fecale împietrite.

Estelle s-a crispat pe loc. „Cine se hotărăște să înceapă o cură de terapie prin post trebuie să fie pregătit să își înfrunte și propriile funcțiuni corporale”, așa îi explicase prietena ei cea nouă și pătrătoasă. Iată un domeniu sensibil, permanent deschis exagerărilor.

– Va ocupa un loc de cinste la mine în casă, a promis Estelle. În toaleta oaspeților.

Săpatul, extragerea și separarea plăcilor pretindeau un consum mare de energie. Caroline a primit cu bucurie pauza și jumătatea de litru de Achenkirchner, care avea un gust deosebit de bun sub cerul liber. De-abia se obișnuiseră cu postul, și curând avea să se încheie. Iar tărâmul acela idilic va rămâne doar o amintire. De acolo, de sus, se deschidea o priveliște extraordinară asupra orașului episcopal baroc Eichstätt și a râului Altmühl, care se încolăcea în jurul unui sătuc de un alb-strălucitor. Nenumăratele turla de biserici demonstrau profunzimea devotamentului local pentru catolicism. Undeva, în vale, printre acele case baroce, se afla și Philipp. La Achenkirch era prea puțină varietate, prin urmare își luase o cameră la un hotel din Eichstätt. Caroline avea să-l revadă la seara de adio. Până atunci, nimic. Voia ca totul să se desfășoare într-un ritm firesc.

– Vă mutați iarăși împreună? s-a interesat Kiki, citindu-i gândurile.

– Las lucrurile să curgă, i-a răspuns Caroline. Nu trebuie să ne grăbim. Suntem prea la început.

La orizont se întrevedeau vechile obișnuințe. Și toate problemele pe care le ocolise cu încăpățănare, de când se aflau la Achenkirch. Va trebui totuși să dea un răspuns la cea mai firească întrebare: cum vedea ea viitorul alături de Philipp?

– Nici eu nu aș putea să spun cum vor merge lucrurile mai departe, cu Max, a recunoscut Kiki, văzând că nu primește nicio explicație de la Caroline.

Dar nu numai pe ea o lua cu amețeață gândul reîntoarcerii la Köln.

– Poate ar trebui să ne prelungim șederea? a propus Eva. Paisprezece zile fără ar fi și mai bune decât șapte. Paisprezece zile fără mama mea, în primul rând.

– Părul, genele, unghiile, puteți să-mi prelungiți ce vreți voi, s-a apărut Estelle cu disperare. Dar nu postul, asta nu.

– Au mai rămas doar două zile, și jumătate dintre bărbații din sat mi-ar putea fi tați, a gemut Eva.

– De ce există prieteni pe lumea asta? a spus Caroline. Patru ochi văd mai mult decât doi.

– Iar opt și mai mult, a confirmat Kiki, ridicând brațul ei și al micuței Greta.

– Nu va rămâne bucățică de sat necercetată, a promis Caroline.

57

Patruzeci de kilograme de mere așteptau să fie curățate și fierte. Aroma dulceagă de compot de mere cu scorțișoară umpluse toată bucătăria. Judith, care se simțea fără niciun rost, se oferise voluntară. Munca la bucătărie era o formă de post pentru avansați. Judith și Bea curățau în pace, una lângă cealaltă, atingându-se cu genunchii.

– Crezi în destin? a întrebat-o Bea.

– Mai degrabă nu, i-a răspuns Judith.

Îi era greu să spună de ce rămăsese la castel. Furia la adresa lui Caroline? Sau dorința de a fi aproape de Bea?

– O singură dată în viață m-am jucat cu mărul-oracol, a început Bea să îi povestească. Voiam să știu cu cine să merg la balul de absolvire a școlii de dans.

– Mărul-oracol? a repetat Judith.

– Trebuie să cureți tot mărul, a început Bea, făcându-i o demonstrație, în așa fel încât coaja să nu se rupă. Și apoi să o arunci peste umărul stâng. Pe podea se formează o literă. Litera mării iubiri.

– Și a funcționat? s-a interesat Judith.

– Am dat de șapte ori până când a ieșit litera care îmi convenea. Și tot prost a fost. De la primul sărut. Prea multă salivă, a precizat ea, cercetând-o atent pe Judith.

– Primul meu sărut a fost cu Udo Krummbiegel, și-a amintit Judith.

Era nervoasă. Extrem de nervoasă. I se părea straniu să stea de vorbă cu Bea pe o asemenea temă.

– Aveam aparat de îndreptat dinții, a reluat Judith, cu glas tremurat, uitându-se în ochii lui Bea. Cenușii. Cenușii, ca de pisică. Un aparat fixat cu bandă elastică. Și am strâns buzele cât am putut. Bietul de el, nu a avut nicio șansă.

– Nu vrei să mai încerc o dată? s-a oferit Bea.

Judith s-a mulțumit să o privească fix.

– Să arunc o coajă de măr, a completat Bea. Cine știe, poate îmi iese un J.

Și frunțile lor s-au apropiat mult, dar, deodată, lângă ele și-a făcut apariția Tobias. Bea a luat imediat distanță, concentrându-se cu totul asupra merelor. Ca și cum Judith nici n-ar fi existat.

În acea clipă, Judith a înțeles perfect ce avea de făcut. Fără plumb turnat în apă, fără coji de măr, fără oracole. Mai întâi câteva secrete, apoi tot soiul de replici de prost-gust. „Despărțirea noastră e numai o chestiune de timp... Mai avem de limpezit doar partea financiară... Încă nu a sosit momentul adevărului.” Toate clișeele astea le auzise de mult. De la Philipp. Și, uite, până la urmă Caroline și Philipp erau din nou împreună, iar ei îi rămăsese doar singurătatea. Așa a înțeles de ce o adusese soarta la Achenkirch. O temă de viață îți este dată până când reușești să o rezolvi. Judith nu mai era dispusă să se sărute niciodată pe furiș. Cu cineva care nu îi aparținea pe deplin. Nici prin cap nu îi trecea să se lase folosită de Bea ca piatră de încercare în

relația ei pe cale să se macine. Peste tot în jur oamenii se iubeau, se înșelau, se despărțeau, se împăcau. În timp ce ea rămânea întotdeauna pe margine, pe marginea vieții fiecăruia.

Judith s-a ridicat brusc în picioare.

– Încotro? a întrebat-o Bea.

Judith nu i-a răspuns. Luase hotărârea să nu se mai pună la dispoziția sorții. Adio, roluri de amantă. De subretă. Fusesse suficient. Va face ceea ce făceau și prietenele ei. Va merge în sat, la sărbătoarea locului, să încerce să prindă un fir. Dacă nu era în stare să se ajute pe sine, măcar Evei să îi fie cu ceva de folos.

58

Marșul funebru răsuna solemn în tot satul. Întunericul se lăsase peste vale. În lipsa unui loc mai potrivit, fanfara pompierilor voluntari ocupase poziție lângă statuia refugiaților de război sudeți. Primarul, descendent al dinastiei Fasching, arborase lanțul oficial al funcției și un aer important, iar pompierii, cu făclii și în uniforme de gală, formau garda de onoare. Doamnele de marți se amestecaseră printre curioși. Judecând după nenumăratele blonde din jur, nu era greu de imaginat câte ore suplimentare se făcuseră la salonul Pieptenele și foarfeca.

Eva îi cerceta atent pe seniorii din rândul pompierilor voluntari, ca și cum ar fi fost suspecti aduși la confruntare. Umbrele făcliilor le dansau demonic pe fețe, în timp ce Eva căuta să descopere măcar o trăsătură familiară.

O voce la fel de solemnă citea la megafon un pomelnic al pierderilor. Pentru fiecare victimă era depusă o jerbă.

Pentru Schorsch, din satul vecin, care își dăduse viața într-un incendiu de clopotniță, pentru frații de la atelierul de dulgherie, dispăruți într-un accident în drum spre locul de intervenție, pentru un camarad plecat de curând dintre ei, căruia nu i-a mai fost dat să își vadă copilul ajuns om mare. O fetiță serioasă, de mână cu mama ei profund îndurerată, a așezat un trandafir roșu în fața monumentului.

– Sunt oaspetele ideal pentru orice înmormântare. Plâng la fiecare mort, s-a smiorcăit Kiki. Fără să îl fi cunoscut vreodată.

După cum bănuia Eva, pe Kiki o apăsa mai degrabă ideea că și fiica ei avea să crească fără tată. Miercurea viitoare urma să sosească rezultatul. Până atunci, totul rămânea în suspensie.

– E bine să clarifici situația, a încurajat-o Eva. Să o scutești pe Greta de asemenea momente.

Vocea din difuzor l-a pomenit apoi pe Willi Körner, a cărui moarte tragică, în urmă cu patruzeci și șase de ani, fusese motiv pentru întemeierea brigăzii de pompieri voluntari Achenkirch. Din public s-a auzit un val de murmure.

– Ce-or avea de fapt împotriva lui Willi Körner? s-a întrebat Eva.

Și imediat a venit un răspuns, dar nu de la Caroline, ci de la o blondă abia ieșită de la coafor.

– Willi și Roberta au vrut să pună mâna pe prima de asigurare. Dai foc la bordei și te alegi cu un teanc de bani. Partea proastă a fost că el nu a mai reușit să iasă la vreme.

– Ce tâmpenie, s-a amestecat o altă voce în discuție. A fost un scurtcircuit.

– Roberta a dat foc la grajd, pentru că își făcea ochi dulci cu Fasching.

– Eu o cred pe Roberta. Nu a fost cineva de pe la noi. Willi era un tip nemaipomenit...

Un potop de păreri, venite din toate părțile, fără nicio invitație. Comunitatea franconă prezenta un potențial criminal scăzut. De aceea se și aprindeau spiritele atât de tare, an de an, în amintirea incendiului și a morții lui Willi Körner. Altfel, nici nu era cine știe ce de discutat.

– Nu plecați urechea la poveștile lor, s-a băgat în discuție și Falk, care le însoțise pe doamnele de marți. Achenkirch e un loc pașnic. Ultima oară a venit poliția la un meci de fotbal între juniori, când doi părinți s-au luat la bătaie. Și asta în secolul trecut.

– Aici, în Jura, nimic nu se pierde, a continuat prima blondă. Totul iese la lumină.

– Chiar dacă trebuie să treacă o sută cincizeci de milioane de ani, a glumit Estelle.

Privit din acest punct de vedere, incendiul era de dată foarte recentă și reușea să învrăjbească satul ca în prima zi. Iar conflictele se moșteneau din generație în generație, fiind duse mai departe în cel mai vehement chip cu putință. Falk le-a explicat apoi de ce erau sătenii atât de agitați.

– După incendiu, Roberta și-a ridicat pe locul hanului modest un hotel în toată puterea cuvântului, cu banii încasați de la asigurări. După care s-a îmbogățit de pe urma cohortelor de constructori care s-au perindat la lucrările pentru canalul Rin-Main-Dunăre. Iar Emmerich a trebuit să-și găsească altă ocupație.

– Un lucru e clar, i-a murmurat Caroline Evei. Nimeni nu le poate șterge sătenilor din Achenkirch din minte incendiul soldat cu moartea unui om.

Roberta se plimba plină de importanță, împreună cu fiica ei, prin piața satului. Ținuta semeață sugera limpede că nimic nu o poate atinge. Iar privirile aruncate spre Eva și Caroline echivalau cu o declarație de război. Nu le va fi

ușor să scoată ceva de la ea. O explozie de lumină. Ca de obicei, Emmerich făcea o cronică a evenimentului.

– Am fotografiile, i-a șoptit el. Fotografiile despre care am vorbit.

Eva s-a uitat întrebător spre Caroline. Să mai încerce o dată? După ce o pășise de mai multe ori cu Emmerich?

– Merită o ultimă șansă. De Roberta mă ocup eu.

59

Oare unde dispăruseră cu toate? Judith își croia anevoios drum prin mulțimea adunată la petrecere.

– Din fericire, Sfântul Florian nu este doar protectorul pompierilor, ci și al berarilor, a tunat vocea primarului peste oamenii adunați în piață. Morții cu morții, viii cu viii!

Ca la un semn, în toate gheretele s-au aprins becuri multicolore. Și atmosfera de sărbătoare s-a instalat pe loc. Doar pentru un euro, copiii erau ridicați spre cer în coșul din vârful scării mobile a noii mașini de pompieri. Sătenii se străduiau să nimerească figurinele din lut ars așezate pe standul de tir, iar Crucea Roșie atrăgea lumea cu lozuri și alte câștiguri. În sfârșit, Judith a reușit să o zărească pe Kiki, care asculta fermecată un tânăr șef de brigadă, în timp ce îi flutura pe la nas un stingător de incendiu, într-o scurtă inițiere.

– Dacă vă imaginați cumva că un pui de incendiu, mic și drăgălaș, se va stinge de la sine... Decolteul lui Kiki nu-l lăsa să-și adune gândurile. Nu e suficient să ai la îndemână extingtorul, trebuie să și știi să-l folosești corect. Să luăm un voluntar, a continuat el, arătând spre Judith.

Kiki a fost fericită să-și vadă prietena. Judith se uita când la Kiki, când la tânărul în uniformă.

– De când am devenit mamă, pun mult mai mult preț pe siguranța personală, a simțit Kiki nevoia să alunge orice suspiciune.

– Suntem în stare să rezistăm oricărei ispite a cărnii, a confirmat și Estelle, arătând spre grătarul pregătit de chelnerițele de la Rața sălbatică.

Mirosul de cârnați, de costițe caramelizate în sos de curry, de bere și de vată de zahăr apăsa greu asupra sărbătorii.

– Ce bine că ai venit, i-a spus Estelle lui Judith. Deși Greta ți-a ținut locul cu succes, ca să rămânem tot cinci în continuare.

Judith radia de bucurie. Poate că nu e esențial să fii mereu la curent cu ultimele noutăți din viața celor apropiați, în schimb e deosebit de important să fii lângă ei, atunci când au nevoie de tine.

– Ce pot să fac? a întrebat ea.

– Să aștepți, i-a șoptit Estelle și i-a făcut un semn spre Caroline, care o abordase pe Roberta.

60

Roberta avea un singur răspuns: Nu. Nu, nu își amintea nimic. Nu, habar n-avea. Nu, abia dacă o cunoscuse pe Regine.

– Dar dacă vreți să cumpărați un loz, cu toată plăcerea.

Și Roberta i-a întins Carolinei găletușa cu lozuri pentru Crucea Roșie. Întrebările treceau pe lângă ea fără să lase vreo urmă.

– De ce nu discută prietena dumneavoastră cu Regine? Ea trebuie să știe.

– Nu toată lumea vorbește cu plăcere despre trecut.

– Foarte de înțeles, a zis Roberta și i-a întors spatele, preocupată să vândă și alte lozuri.

Caroline s-a uitat spre Rața sălbatică. În camera din pod se aprinsese lumina. Probabil că Emmerich și Eva se instalaseră acolo. Cât putea să dureze până când Roberta va prinde de veste?

– De ce nu a reușit poliția să-i găsească pe presupușii făptași? Emmerich ce spune? El trebuie să-i fi văzut, a insistat Caroline, spre neliniștea Robertei. Pot să redeschid cazul. În ultimele decenii, metodele de investigație s-au schimbat radical.

– Și cine ar mai fi interesat de asta?

– Tot satul ar vrea să afle, i-a răspuns Caroline, rece.

Era o amenințare.

– Reginei îi plăcea să petreacă, a cedat Roberta. Ca tuturor tinerelor de sus. Am lăsat-o să intre în Rața sălbatică, prin ușa din dos. Cânta cu mare plăcere. Cum apăreau fetele, imediat apăreau și băieții.

– Și care dintre ei venea de dragul Reginei?

– De unde să știu eu? a parat Roberta.

– Marele necunoscut! Același pe care îl învinovați și pentru incendiu?

– Când o să am mai mult timp la dispoziție, am să vă anunț, i-a spus Roberta scurt, întorcându-se și privind peste mulțime. *L-ai văzut cumva pe Emmerich? i-a strigat fiicei ei, care discuta cu primarul, la câțiva pași distanță.*

Fata a clătinat din cap. Roberta era impacientată.

– Mă duc să văd dacă nu o fi acasă.

Dar înainte să apuce să se miște din loc, i-a ieșit în cale Judith.

– Aș dori să cumpăr un loz, i-a zâmbit ea, cu larghețe.

Caroline s-a bucurat să o vadă pe Judith. Și s-a bucurat și mai mult când Judith a început să își caute portofelul peste tot și apoi să scoată bănuț cu bănuț, cu tot calmul din lume. Prin fereastra luminată a cămării, se vedeau limpede două siluete: Emmerich și Eva. Dacă bătrânul se mișca în ritmul lui, ca de obicei, n-avea să iasă bine. Dintr-odată, Estelle s-a plantat în fața Robertei. Judith îi dăduse o idee.

– Câte lozuri aveți, în total?

– O mie.

– Le cumpăr. Pe toate.

– Pe toate? a ezitat Roberta.

– Pe toate o mie. Mai puțin pe cele vândute, desigur.

Caroline a prins-o de mână pe Judith.

– O scoatem noi la capăt, cumva, a încuviințat Judith, plină de speranță.

61

Emmerich avea tot timpul din lume. Și o arhivă enormă, dincolo de orice imaginație. În podul de la Rața sălbatică, cutiile de pantofi se adunaseră până în tavan. Modelele și desenele de pe cutii erau mărturia gusturilor mai multor generații și, nu în ultimul rând, a pasiunii Robertei pentru serviciile de comandă prin poștă.

– Toate mi se încurcă în cap, i-a explicat Emmerich. De aceea fac fotografii. Multe fotografii. Ca să pot demonstra că nu uit nimic.

Eva a măsurat disperată munții de carton. Ca să pună cutiile în ordinea cuvenită, ar fi fost nevoie de un expert în pantofi. Platforme din plută, ultima modă în anii șaptezeci. Nicio problemă. Dar mai înainte? Ce se purta în 1965?

Trebuia să caute la balerini, la pantofii de bal pe toc-cui sau la cei înguști, cu botul pătrat? Sau poate că fotografiile de la sărbătoarea de mai se odihneau în cutiile îngălbenite de pantofi ortopedici, purtați de zeci de ani în toată industria hotelieră. Însă cutiile de pantofi bărbătești erau și mai enigmatice.

– Totul e sortat tematic, i-a spus Emmerich ultima speranță de a se descurca pe cont propriu.

O pietricică aruncată din stradă a lovit geamul. Eva s-a uitat pe fereastră.

– Roberta a remarcat dispariția lui Emmerich, i-a strigat Judith de jos. Grăbește-te!

– Știi ce căutați, a zis bătrânul și a tras cu mișcări sigure o cutie albastră, de la Quelle.

Atunci s-a auzit ușa de jos. Emmerich a rămas imper-turbabil. Și, mândru, a scos o fotografie. Doi politicieni, Theo Waigel și Max Streibl, flancând, lângă balustrada unei nave, un bărbat care saluta cu gest maiestuos.

– Richard von Weizsäcker, a murmurat Emmerich cu mândrie. La inaugurarea canalului Rin-Main-Dunăre.

Eva era în pragul leșinului. Președinți federali. Tema preferată a lui Emmerich.

– Emmerich? s-a auzit vocea Robertei de la parter. Ești sus? Ce faci acolo?

Pași. Oare cât va dura până să ajungă în pod?

– Haide să căutăm fotografiile de la petrecerea de mai. Cu Regine. Și cu toți ceilalți invitați, i-a șoptit Eva lui Emmerich.

– Fotografiile acelea mi le-a luat Roberta. Dar negativele le-am ascuns.

Emmerich a început să scotocească și să scotocească iar să scotocească. Nu mai era timp. În cele din urmă, Emmerich a reușit să găsească ce căuta: o cutie cu filme, plină-ochi. Eva, fericită, s-a aplecat imediat spre ea.

Ușa s-a dat de perete și în cadru a apărut Roberta, la timp să o vadă pe Eva strecurând ceva în geantă. S-au înfruntat din priviri, fără să scoată o vorbă. Eva a încercat să iasă, dar Roberta a oprit-o.

– Nu vreți să ne dați pace? s-a răstit ea, apucând geanta Evei.

Eva s-a ferit cât a putut, însă Roberta a fost mai rapidă și i-a smuls geanta. A început imediat să caute în ea, rânjind, și triumfătoare a scos la iveală prada. Mai exact meniul subtilizat în prima zi.

– Mă interesau fotografiile, a recunoscut Eva. Nimic altceva.

Roberta și-a recuperat meniul, asigurându-o, în timp ce Emmerich se uita sfios în pământ.

– Nu vă putem ajuta. Să nu mai veniți aici niciodată!

Eva a dat din cap. Dar o mai frământa o întrebare.

– Și cum a reacționat domnișoara Dorsch când a descoperit legătura dumneavoastră cu Willi?

Roberta a râs amar.

– Nu mi-a adresat nici măcar un cuvânt. În anii aceia, era suficient un sărut în secret ca să te considere cu toții o depravată.

Emmerich a închis fereastra. Jos, în stradă, se afla Judith. Cu o cutie de pantofi în brațe, Salamander, pentru copii, numărul 26. Eva s-a apropiat de ea zâmbind larg. Salamander era marca ei preferată, de când se știa. Nu atât pentru pantofi, cât pentru cărticelele cu aventurile salamandrei Lurchi, primite ca bonus. „În pădure, mare bucurie: salamandrei, mulțumiri o mie!” se încheia fiecare poveste, după ce șopârla, grație pantofilor ei, mai rezolva încă un caz dificil. Eva spera că salamandra își păstrase intacte calitățile de detectiv.

Judith s-a grăbit să ajungă repede cu tezaurul capturat în parcare, unde în jurul mașinii lor se strânsese o mulțime de lume. Unii clătinau din cap, alții cărau tot felul de saci.

– Pe Roberta a apucat-o deodată o grabă nebună, a început Estelle, stânjenită.

Când se oferise, plină de generozitate, să cumpere toate lozurile, Estelle nu se gândise câtuși de puțin la consecințe. Astfel, câștigase cele treizeci de premii principale, dar și pe cele de consolare. Iar acum sacii erau îndesați în portbagaj, unul după altul.

– Cine știe la ce ne vor folosi, a spus Estelle.

62

Ultima zi. Și ultima șansă. Cât se mai aflau la Achenkirch, nu aveau voie să piardă nicio secundă. Negativele din cutia de pantofi le aprindeau imaginația doamnelor de marți. Iar perspectiva că la prânz vor primi un măr, atât și nimic mai mult, era cea mai mare bucurie, vecină cu extazul. Foaia de program a zilei de vineri anunța, pentru ora 11, momentul magic al „încheierii postului”. Suna solemn și promitea cele mai rafinate plăceri ale simțurilor. Pentru prima dată, după șase zile, le va fi permis să consume hrană solidă. În sala de mese domnea o atmosferă efervescentă.

– Îmi vine să bat cu tacâmurile în masă, doar-doar să grăbesc momentul, a suspinat Estelle.

Și totul doar pentru un măr: fără să fie fiert în unt, nici umplut cu marțipan, nici cu stafide, nici cu mirodenii, nici cu moț de înghețată.

– Merele au fost ținute în cuptor douăzeci și cinci de minute, la temperatură ridicată, a explicat Bea. Sunt din soiul Gravenstein, de la noi din livadă.

Nimeni nu o asculta. În sala de mese se instalase un varmac, ca înainte de sosirea lui Moș Crăciun la grădiniță. Și imediat ce s-a deschis ușa de la bucătărie, au fost învăluiți cu toții de aroma merelor coapte, cu scorțișoară.

În viața de zi cu zi, dacă ar fi auzit de mere la cuptor, Caroline nu s-ar fi putut gândi decât la un piure pentru copii, la un desert de spital sau la o dietă pentru purtătorii de placă dentară. Dar mărul acela ușor smochinit, care se lăfăia pe farfuria din fața ei, i s-a părut paradisul pe pământ. Nu îi păsa deloc de cumulusul de substanțe vitale, de care vorbea Bea, de carbohidrații complecși și de neprețuita pectină. Niciodată nu își bătuse capul să afle noutăți despre conținutul de vitamina C sau potasiu, despre efectele pozitive asupra nivelului de colesterol și florei intestinale. Aroma cald-senzuală exala voluptate pură. Caroline începea să înțeleagă foarte bine de ce în mitologie îi erau atribuite mărului atâtea puteri supranaturale. Izvor al înțelepciunii, capabil să promită tinerețe veșnică, să provoace războaie și să dea semnalul alungării din paradis. Și câte alte virtuți mai stăteau laolaltă în același unic măr! Iubire, fecunditate, frumusețe și nescate bucurii ale simțurilor. Iar acum, culmea, avea voie să mănânce această minune a naturii. Cu tot cu sămburi și codiță. Cu totul și cu totul. De mult nu avusese în farfurie ceva mai apetisant.

– Încercați să îi simțiți aroma, să îl percepeți și să îl înțelegeți, din toată ființa voastră, înainte de a vă încumeta să mușcați din el, i-a îndemnat Bea, contemplându-le mulțumită chipurile strălucitoare.

Judith însă îi evita de fiecare dată privirile, tot mai întrebătoare.

Nimic nu era mai important pentru Caroline. Gândul că îi era permis să mănânce mărul acela cald și aromat era suficient să îi inducă un sentiment de supremă fericire. Și a început să îl cerceteze cu toată atenția, ca pe un diamant șlefuit cu măiestrie. Coaja era încrețită și plesnită în mai multe locuri, iar prin crăpături ieșise puțină spumă albă. În ciuda trecerii prin cuptor, culorile lui inițiale se păstrasă bine: o jumătate galben intens, cealaltă roșu-carmin, mângâiată probabil de razele soarelui. Cu câtă nepăsare ne purtăm cu mâncarea! Niciodată nu se gândise că un asemenea fruct este o adevărată operă de artă.

Apoi a atins ușor cu degetul spuma aceea albă și a constatat că era surprinzător de fermă. Gustul acrișor i-a explodat în gură, într-o multitudine de senzații. Coaja a cedat, lingurița a pătruns înăuntru și o sevă roșiatică a început să se adune în farfurie. Prima înghițitură de pulpă auriu-strălucitoare avea un gust divin, topindu-se încet-încet pe cerul gurii, dezvăluindu-și treptat savoairea. Iar sucul bolborosea, formând bule minuscule. Iar coaja avea cu totul alt gust decât pulpa fructului, care devenea tot mai rece și mai crocantă cu cât se apropia de căsuța sâmburilor. În fiecare nouă înghițitură se ascundea o nouă nuanță de gust, o nouă senzație cu totul și cu totul necunoscută. Fericire în formă pură.

– Incredibil cât de ferm se ține. Și lasă în urmă un gust vag acrișor. Nobil fruct, perora Estelle, profitând de revărsările retorice practicate la nenumăratele degustări de vin la care luase parte.

Judith a oftat adânc. Iar Eva rămăsese cu ochii închiși. Până și Hagen Seifritz, care toată viața lui apreciasse cantitatea, și nici nu se uita la un șnițel dacă nu atârna din

farfurie, se bucura de fiecare bucătică pe care reușea să o ia cu vârful linguriței. Doar Greta chițâia supărată. Toată povestea asta dura prea mult, din punctul ei de vedere. Ce era cu toată atmosfera aceea? Și cu tot scenariul derulat cu încetinitorul? Ea își dorea măr. Acum. Pe loc.

Caroline aproape nici nu o auzea pe Greta cum plânge. Nu-și amintea să mai fi mâncat vreodată un măr atât de aromat. Cel mai bun fruct de la mandarinele pe jumătate înghețate pe care i le dădea mama ei iarna, când se plimbau cu sania. Era gustul paradisului. Se desfăta încet, linguriță cu linguriță, din acel eldorado al simțurilor, fiind în același timp conștientă că fiecare înghițitură o aducea mai aproape de viața cotidiană. După delectarea cu fructul oprit urma, inevitabil, alungarea din rai. A doua zi aveau să plece din burgul medieval și să se întoarcă acasă. Înapoi, la normalitate. Dar ce mai însemna normalitatea? Pentru Kiki? Pentru ea însăși? Pentru Philipp, care urma să vină în curând la castel, să își petreacă seara împreună? Pentru Eva și mama ei? Atâtea întrebări fără răspuns.

– M-am săturat, s-a tânguit Eva.

Nu mâncase nici jumătate din măr. Și Caroline avea același sentiment. După șase zile de post, era suficient. Cu atât mai mult cu cât o ditamai cutia de pantofi, doldora de negative, aștepta să fie studiată.

Eva s-a ridicat prima. Urmată în grabă de Judith. Caroline privea în jur fără să mai priceapă nimic, de câteva zile Bea și Judith erau nedespărțite. Iar acum, Judith nu îi mai arunca nici măcar o privire, nici măcar un semn.

– Probabil că tatăl Evei va apărea în imagini, a spus Kiki.

Dar cum să faci ordine în haos? Cutia conținea zeci și zeci de filme făcute de Emmerich.

Caroline a apărut ținând în mână o cutiuță neagră, un aparat de citire pentru negative.

– L-am împrumutat de la Falk.

Puteau porni la treabă. Doamnele de marți se adunaseră în bibliotecă. Și, ca să profite de ziua însorită de toamnă, deschiseseră larg fereastra.

Kiki dansa cu Greta în brațe. Pe hiturile anului 1965, ascultate pe YouTube. Shirley Bassey spunea povestea unui domn pe nume Goldfinger, Beatles cântau despre ce-i terorizează opt zile pe săptămână, iar Gitte și Rex Gildo anunțau, împreună, „Fericirea ta e și a mea.“

Primele imagini scanate au apărut pe ecranul computerului. Anii șazeci, în tablouri gălbui, estompate: familii în straie cuminți, cu copiii lor pieptănați cu cărare, multă animație, puține repere. Și Peter Alexander, care cânta fericit „Dăruiește-mi o poză a ta... ca suvenir.“

– *Hitparade*. Mai, 1965. Vorbesc serios, le-a asigurat Kiki.

– Cum am putea să ne dăm seama care o fi avut de-a face cu Regine?

Un demers fără nicio perspectivă, se părea. De sub fereastră, s-a auzit o voce care a început să îl acompanieze pe Peter Alexander: „Dăruiește-mi o poză a ta... ca suvenir. Când nu pot dormi... o voi privi. Dorul să mi-l potolesc... până pot să te întâlnesc.“

Eva și Caroline s-au aplecat peste pervaz. Cățărat pe o scară sprijinită de zid, Emmerich făcea echilibristică, tunzând trandafirii după moda de toamnă.

– Te-am văzut. Cu celălalt, i-a făcut el cu ochiul Evei, conspirativ. Ce frumos am fi putut dansa noi doi, în mai...

– Muzica poate evoca amintiri pierdute, a zis Caroline.

Eva a încuviințat. Știa că memoria bazată pe cuvinte este cea dintâi afectată, în cazul unei leziuni pe creier. Ceea ce nu însemna însă că se pierdeau toate amintirile, pentru totdeauna.

– Dacă l-am aduce pe Emmerich în atmosfera anilor șaizeci..., s-a gândit ea.

– Merită o încercare, s-a arătat Caroline de acord.

Perhaps, perhaps, perhaps, răsună vocea lui Doris Day în bibliotecă. Emmerich ezita. Ce va să însemne asta? Eva pur și simplu îl trăsesese după ea, înăuntru.

– Cu cine a dansat Regine? l-a întrebat ea cu blândețe.

Emmerich părea cuprins de îndoieli. O cerceta pe Eva, uluit. Pentru că probabil îi aducea aminte de Regine.

– Păr mult prea lung, a mormăit el.

Imaginile de pe computer, muzica, prezența Evei și semiobscuritatea din jur... Emmerich începea să se impacienteze. Ținea în continuare în mână foarfeca de grădină, cu mîntea rătăcită între trecut și prezent.

– Păr lung, cămașă înflorată, pantaloni strâmți, păr mult prea lung, a repetat Emmerich. Și ochii. Avea ochii apropiați.

Kiki a lăsat-o pe Greta în grija lui Judith și și-a luat blocul de desen, încercând să combine într-un portret informațiile mult prea vagi oferite de bătrân. Pentru prima dată încerca să facă un portret-robot. Era mult mai greu decât își imaginase. Emmerich se plimba prin încăperea ca un tigru, făcea mișcări de dans și se întorcea la schița lui Kiki.

– Îl recunoașteți? l-a întrebat Kiki.

Emmerich nu dădea niciun semn, dar Estelle știa de mult pe cine avea înaintea ochilor.

– Dacă-i pui și o mustață groasă, arată exact ca Wolfgang Petry.

– Fir-ar să fie! a oftat Kiki, a rupt pagina și a luat-o de la început.

După o oră, îi scosese în aceeași manieră de pe lista suspectilor pe Peter Alexander, pe preot și pe Richard von Weizsäcker. Dar Kiki nu se dădea bătută, lansându-se și în variațiuni. Sprâncene mai puțin stufoase. Și tunsoare ceva mai scurtă. Emmerich s-a însuflețit și a dat din cap. Evident, noțiunea sa despre ce înseamnă păr prea lung rămăsese neschimbată, din anii șazeeci.

Între timp, Eva și Estelle scanau negativele din cutia de pantofi. Caroline, cea mai abilă în surprinderea detaliilor, ordona imaginile de pe computer în ordinea evenimentelor. Judith o plimba pe Greta. Și în tot acest timp se consuma ceai. Multe căni cu ceai. Consumul de lichide devenise cel mai firesc lucru.

Emmerich făcuse nu mai puțin de șase sute patruzeci și cinci de fotografii de 1 mai. Folosindu-se de ordinea lor și de jocul de umbre din fundal, Caroline a reușit să facă o primă reconstituire. Evenimentele acelei zile se derulau acum înaintea lor ca într-un documentar. Încadrarea rămânea mereu aceeași. În plan secund, pietoni. Un Opel Kapitan a ieșit din parcare și în locul lui a intrat o broscuță VW. În prim-plan, o mulțime de chipuri cunoscute: Roberta cu Willi și fiica lor în cadrul bine cunoscut din meniu, perechea de frizeri, Regine cu grupul său de copii de la castel. Până și Frieda Dorsch profitase de ocazia de a se fotografia. Un tip în cămașă înflorată nu apărea nicăieri.

– Șase sute patruzeci și cinci de fotografii și niciun indiciu.

– Nu mai are rost, a spus Eva. După patruzeci de ani, se pare că e imposibil să mai găsești pe cineva. Fie incendiator, fie tată.

– Uite-l! Chiar el e! a strigat Emmerich înfierbântat, arătând spre schița pe care i-o arăta Kiki.

Caroline și Eva s-au grăbit să se uite și ele: un tânăr, cu părul dat cu gel, pieptănat spre spate, cu o buclă obraznică.

– Elvis Presley. Nu cred să fi fost chiar el, s-a dezumflat Estelle.

– A trecut prin valea Altmühl. La tancuri, specializat în recunoaștere, s-a arătat Emmerich bine informat. Îl am și pe el în arhivă. Lângă podul din Dietfurt.

Eva s-a uitat din nou la desenul lui Kiki.

– Dacă ar avea părul puțin mai lung, a râs ea, și ar fi ceva mai în vârstă, ar arăta ca vecinul Reginei.

Și imediat râsul i-a înghețat brusc pe buze.

Caroline a luat de pe raft *Cronica firmei Dorsch* și a început să o răsfoiască în căutarea pozei de grup în care apărea și bunicul Evei. Acolo îl văzuse și pe tânărul cu buclă à la Elvis. Era Henry Schmitz.

– În anii aceia, era suficient un sărut în secret ca să te considere cu toții o depravată, a repetat Eva cuvintele Robertei. Oare din cauza lui Schmitz fusese trimisă Regine atât de departe, tocmai pe valea Altmühl?

– Și Schmitz a venit să o viziteze pe Regine la Achenkirch? a întrebat Judith, incapabilă să gândească în ritmul în care se succedau evenimentele.

Dar nu doar din cauza logicii sale mai lente, ci și a evenimentelor care se petreceau în curtea castelului, la care

ea asista de la fereastră. Falk și Bea Sängler. Bea îi vorbea cu înfrigurare lui Falk, care spărgea bușteni. Cei doi aveau o problemă. O mare problemă.

În mintea Evei era un haos de nedescris. Schmitz? Henry Schmitz? Schmitz, care avea o fiică mai mare decât ea cu patru luni? Schmitz, care era mereu atât de amabil? Schmitz, care toată viața fusese mereu alături de mama ei? Schmitz, care a dus-o la școală cu Opelul Kapitan?

– Derulează tot filmul din nou! a strigat ea, surescitată.

Convinsă că trebuia să nu mai ia în seamă nimic din prim-plan, ci numai din culise. Și, după trei sute de imagini, undeva, în fundal, un Opel Kapitan ieșea din parcare de la Rața sălbatică. Iar în locul lui intra o broscuță VW. Din care cobora Roberta.

– Schmitz nu are cum să fie marele necunoscut. Plecase încă de după-amiază, a spus Eva. Mult înainte de izbucnirea incendiului.

– Cu mult înainte ca Regine să coboare cu lucrurile ei de la castel, ca să fugă la Gretna Green.

– Dar se putea întoarce, cu tot cu mașină, s-a amestecat Estelle, fără prea multă convingere.

– Nu a așteptat-o pe Regine, a constatat Eva. Ea a coborât în acea noapte, și el plecase.

– Iar Roberta a știut totul.

Eva a ieșit brusc din bibliotecă. Era prea mult pentru ea. Iar doamnele de marți au putut să urmărească scena de la fereastră. S-a apropiat de Falk, agitată, vorbindu-i fără încetare. Gesturile ei erau lesne de interpretat. Sperase atât de mult că nodul se va dezlega odată ce își va descoperi tatăl, iar acum totul lua proporții nebănuite. Pentru că Schmitz

facea parte și în ziua de azi din viața lui Regine. Un păienjeniș de minciuni vechi de o viață.

Falk i-a pus Evei toporul în mână. Îndemnând-o, evident, să își verse furia pe ceva concret. Regine putea fi bucuroasă că se afla departe de fiica ei. Eva a început să lovească în bușteni. Surcelele îi zburau pe la urechi. Și a continuat să lovească până ce s-a prăbușit. Plângând cu lacrimi amare.

Caroline s-a întors spre Kiki.

– N-ai voie să-i faci Gretei una ca asta. Niciodată!

64

Sosise și clipa cea mare. Cea din urmă seară la castel. Momentul reîntâlnirii dintre Estelle și costumul Chanel. Dăduse jos șase kilograme. Brațele, bustul, coapsele, capul. Doar fundul rămăsese la locul lui. Rotund și plasat exact în locul peste care fermoarul ar fi trebuit să alunece, elegant. Teoretic. Cu fusta pe ea, abia dacă mai putea să respire. La fel ca înainte.

Glasurile vesele din curte ajungeau până în camera ei cu bovindou. Walkiria fredona, șoricarul mârâia, iar Simone se distra cu Hagen Seifritz și cu șoferul. Iar prin ferestrele deschise ale bucătăriei se revărsau valuri de abur. Toată după-amiaza, domnise o atmosferă de stup, fiecare gătindu-și meniul pentru masa de adio, după ce făcuseră cunoștință cu un întreg sortiment de rețete ușoare, vegetariene.

– Important este să gătești simplu, a început Bea. Vă sfătuiesc să vă întoarceți la bucătăria regiunii din care

veniți. Învățați să folosiți ceea ce oferă grădinile din jur: sfeclă, păstârnac, morcov, barba-caprei, soc. Pe fiecare per-vaz este suficient loc pentru o grădină de plante aromatice.

Bea era teribil de mișcată.

– Sunteți ultimul meu grup, le-a mărturisit ea. În curând voi porni pe o nouă cale.

Cei doi Eisermanni s-au privit, și nu a lipsit mult să și aplaude. Iar Judith se uita la Bea, fără să poată rosti niciun cuvânt.

Estelle privea în jur cu mirare, fără să poată înțelege ce se petrecuse între Judith și Bea, nerăbdătoare însă să vadă cum se va descurca Philipp în acea seară. După dezastrul cu costumul Chanel, se gândise foarte serios să plece acasă mai devreme. Dar pierderea unui prilej era mai greu de suportat decât pierderea unui costum, oricum cumpărat cu câteva numere mai mic.

65

Curtea burgului arăta de vis. Lampioanele se balansau în adierea plăcută a vântului și peste tot licăreau lanterne multicolore. Fețele oamenilor, hainele lor și atmosfera, totul avea un aer de sărbătoare.

Caroline îi potrivea papionul lui Philipp. Exact sub fereastra lui Estelle.

– Ești neliniștit?

– De ce aș fi neliniștit? i-a răspuns Philipp tot cu o întrebare.

– Nu știu, a evitat Caroline.

– Mă simt ca și cum ar trebui să te cer în căsătorie de la prietenele tale, a mărturisit Philipp. Altfel, totul în ordine.

– N-o să fie chiar așa de rău, s-a auzit Estelle.

Philipp și Caroline au privit în sus.

– Când mă uit la tine, văd dovada că toleranța există, a recunoscut Estelle fără ocolișuri.

Poate că nu suna foarte amabil, dar era purul adevăr. Caroline a preferat să-l tragă pe Philipp ceva mai departe.

Sala cavalerilor era de nerecunoscut. Candelabrele străluceau. Parfumul de ceară de albine umplea aerul. În centru îi aștepta pregătită o masă lungă. Scaunele simple, de lemn, erau acoperite cu huse albe ca zăpada. Aranjamentele florale, vasele cu ramuri de zmeură, paharele de vin, piesele de porțelan vechi, șervetele împăturite și fețele de masă grele alcătuiau un decor perfect. După șapte zile petrecute în trening și halat de baie, toată lumea purta cele mai alese ținute.

– Postul și sărbătoarea nu pot fi despărțite, i-a întâmpinat Falk pe Caroline și pe Philipp.

Judith sosise înaintea lor. Aștepta, palidă și nervoasă, întâlnirea cu fostul ei iubit.

– Nu am apucat să îți cer scuzele convenite, a deschis discuția Philipp, precaut.

– Acum are cu atât mai puțin sens, l-a asigurat Judith.

– Dacă te deranjează, mă retrag, i-a propus el. Este sărbătoarea ta.

– Mă voi descurca eu cumva. Îmi voi ucide pornirile negative și le voi lăsa să plutească la vale, l-a sfidat ea.

– Crezi că vei reuși?

– Nu.

Philipp a făcut un pas spre ea. Judith l-a evitat. Era mai mult decât putea să îndure.

– Am să stau cât mai departe de voi, i-a spus ea lui Caroline. Eu nu am tăria ta. Nu încă.

Bea i-a făcut un semn lui Judith să se apropie.

– Nu cumva îți place de ea? Mă înșel? a întrebat-o Caroline direct.

– Bea seamănă foarte mult cu mine, a recunoscut Judith. Însă nu știu dacă mai încape încă o Judith în viața mea.

Caroline i-a strâns mâna lui Judith. Era în ordine.

Au fost aduse platourile cu legume și paharele de vin au fost umplute cu apă. Alcoolul era tabu. Dar buna dispoziție nu era cu nimic afectată.

– Nu vă lăcomiți! Riscați să vă suprasolicitați stomacul, i-a avertizat Bea. Ați reușit să faceți un pas spre un mod de viață mai sănătos. Trebuie să țineți seama de tot ce ați învățat.

– Nu mâncați stând în picioare, în timpul mersului, în fața televizorului sau a computerului, ori între două telefoane, a completat Falk. Luați-vă răgazul să fiți grijulii cu propria persoană.

Caroline s-a uitat în jur. Judith purta o conversație animată cu Bea, iar Eva stătea la o șuetă cu Falk, despre cele demult trecute. Spre mirarea ei, Caroline a constatat tot felul de schimbări. În ultimele zile fusese atât de preocupată de sine și de problemele doamnelor de marți, încât cu siguranță multe noutăți petrecute la castel îi trecuseră neobservate. Doamna tăcută, cu coc de balerină, care nu fusese niciodată prim-solistă, ci lucrase dintotdeauna la o casă de asigurări de sănătate, stătea alături de micuța Simone, care își schimbase atât coafura, cât și felul de a privi viața, părând mult mai relaxată. O combinație ideală, considera Caroline. Balerina tăcea, nemișcată, ca de obicei. Iar Simone vorbea. Tot ca de obicei. În sfârșit găsisse pe cineva care stătea pe loc și nu deschidea gura. Caroline a căutat-o din priviri pe fiica nebalerinei.

Și aproape să nu o recunoască. Șoricelul cenușiu, care trecea aproape neobservat, arbora o coafură blondă de ultimă oră și flirta cu Hagen Seifritz.

Cu toții erau mai supli la față, cu o culoare mai sănătoasă și hainele puțin mai largi. Domnea o stare de spirit efervescentă. Era sărbătoarea fraternizării ținută chiar înaintea despărțirii.

Doar Philipp avea un comportament mai șovăielnic, picat în mijlocul evenimentului.

– Efectele pozitive ale postului nu au fost demonstrate științific, a zis el.

– Ceea ce nu înseamnă că nu ar exista, i-a replicat Falk, încercând să-l pună pe gânduri.

Sub masă scheuna șoricarul. Poate din cauză că stăpâna lui tocmai se interesa de avantajele unei diete vegetariene pentru câini. Sau poate din pricină că bănuia că pasiunea lui față de două rațe indiene obraznice avea să rămână veșnic neîmpărtășită?

Dar cel mai zgomotos era șoferul, evadat din propria lui carapace, uimindu-i pe toți cu calitățile lui vocale. Povestea cu gesturi largi cum reușise el să își păcălească socrii, amândoi pasionați de ornitologie și foarte convingși de priceperea lor, cu un papagal din cârpă, chiar în ziua în care le călcase pentru prima dată pragul.

– Am fost mare șmecher, povestea el cu aprindere. Dar apoi au venit toate, serviciul, căsnicia, vinul roșu și indolența.

Și Walkiria se înflăcărase, alături de el.

– La anul vreau să scap de douăzeci de kilograme și de melancolie, a mărturisit ea. Și asta-i abia începutul.

Murmur general, aprobator.

Doar Gretei i se părea totul de plâns. Scâncea, țipa, se freca la ochi și se agita fără astâmpăr. Nu-i trebuia nici

mâncare, nici scutece noi, nici mângâiere, nici cântat, nici legănat. Nu îi trebuia nimic. Și urla din răsuferință.

– Uneori ar trebui să ținem seama că, de fapt, este în joc conservarea speciei, a rostit domnul Eisermann în gura mare.

– Oricum ați judeca, Kiki ține în brațe fondul dumneavoastră de pensii, a argumentat Caroline.

– Nici nu e de mirare că micuța plânge, a intervenit și atotștiutoarea doamnă Eisermann. Un bebeluș are nevoie de protecție statornică. Altfel, bietul de el își iese din minți.

Estelle i-a studiat cu interes pe cei doi Eisermanni.

– Care o fi problema lor, de fapt? O copilărie nefericită? Sau genetica să fie de vină?

– Sper să nu ne recomande în cercul lor de prieteni, a chicotit Bea discret.

De când își recunoscuse incapacitatea de a interacționa cu oamenii din categoria Eisermann, nu mai simțea nicio constrângere.

– Există cumva un formular în care să putem consemna propunerile noastre de îmbunătățire a serviciilor? s-a interesat domnul Eisermann.

– Ar fi foarte bine dacă am putea trece în revistă, cu toții, cum ne simțim după această perioadă, i-a sărit ajutor doamna Eisermann.

– Noi ne simțim foarte bine, a asigurat-o Estelle. Și fără formular.

Și-a pus jos șervetul. Grupurile nu au fost niciodată mediul ei preferat. Sosise momentul să plece. A ieșit din sală, alături de Kiki care o ducea în brațe pe Greta. Caroline a găsit un moment să-i strecoare în mâna cheia mașinii.

– În cazul că te grăbești.

Oricum Kiki avea bilet de tren, iar Judith și Eva se puteau întoarce cu ea și cu Philipp, fără probleme.

Estelle a acceptat recunoscătoare propunerea lui Caroline.

– Dacă o să mi se întâmple vreodată să mă îndrăgostesc de o femeie, doar tu poți fi aceea, a mai adăugat ea, înainte de a dispărea.

Caroline s-a așezat comod pe scaun. Cum se simțea? O întrebare deloc simplă. Îl observa pe Philipp angajat într-o discuție profesională cu Falk. Era ca și cum nu ar fi plecat niciodată de lângă ea. Îi cunoștea atât de bine gesturile și manierele. L-a urmărit lăsându-și cuțitul pe fața de masă, umplându-și farfuria fără măsură, mâncând prea mult, fără rost, întrerupându-l Falk când încerca să spună și el ceva. L-a văzut trecându-și degetele prin păr. De zeci de ani făcea la fel. În lumina candelabrelor i-a sclipit verigheta. Un adevărat șoc.

Până în urmă cu un sfert de ceas, considerase posibil noul lor început. Dar gesturile lui fruste și verigheta arborată cu ostentație au distrus totul. În loc să încerce să se apropie cu prudență, Philipp bloca orice început de drum comun. Era oare atât de sigur că totul avea să fie la fel ca înainte? Se aștepta, cu toată seriozitatea, ca ea să își pună din nou verigheta, să își strângă lucrurile, să se mute în vechea lor casă, de unde să înlăture, în tăcere, urmele lăsate de Sissi? Pentru ca apoi să își reia rutina relației lor dintotdeauna? Ea își dorea o aventură, iar el își dorea o căsnicie.

Și, în vreme ce prietenele ei făceau conversație și se bucurau de fiecare înghițitură din meniul frugal ca de o adevărată delicată, Caroline se simțea tot mai mult cuprinsă de panică. Dulcea emoție a aventurii nu avea să dureze prea mult. Și apoi? Se va cufunda din nou în cenușiul unei relații de zi cu zi? Ca să se lupte de la capăt cu toate capriciile lui Philipp? Doar ca să trăiască împreună? Până la apariția următoarei Sissi? Fără să își fi dat seama până

atunci, Caroline se afla undeva, deasupra lui Philipp. În urma celor douăzeci și cinci de luni de durere! Găsise o scurtătură. Fără asistența unui sistem de navigare.

66

Estelle a plecat exact așa cum venise. A scos limba la posteriorul nud, din piatră, care, după cum îi explicase Caroline la sosire, trebuia să alunge spiritele rele. Nu mai avea chef de nicio cină festivă, cu o farfurie cu legume în față. Și nici să mai aștepte până dimineață. Estelle își dorea să ajungă acasă. Acum. Imediat. A pornit motorul, dar portiera din dreapta s-a deschis brusc. Caroline și-a trântit bagajul pe bancheta din spate și s-a prăbușit pe scaunul pasagerului.

– Se pare că e la modă fuga intempestivă, a comentat sec Estelle.

– Mă purific, i-a spus Caroline. Vreau să scap de tot balastul trecutului.

– Și Philipp ce are de zis?

– Încă nu știe nimic.

– Astea nu sunt maniere, Caroline. Nu părăsești un bărbat fără să-l anunți. Nici măcar dacă e propriul tău bărbat.

– Pur și simplu nu am nicio curiozitate în ce privește viața conjugală alături de Philipp, i-a mărturisit Caroline. Mă aflu la vârsta aventurilor. Și am neapărată nevoie de lămpi în camera de zi. Iar Frank, domnul cu uleiurile și grăsimile lui, este cât se poate de simpatic, de fapt.

– Oricum, Philipp nu merită nicio atenție, a hotărât Estelle.

– Iar acum stă cu o farfurie de legume fragede în față, fără pic de carne, a chicotit ea.

– Caroline, îți descopăr valențe neașteptate.

– Trăiesc din greșelile altora. Iar acum mi-a venit și mie rândul să greșesc. Și nu e deloc neplăcut.

Estelle a ieșit cu mașina din parcare. În lumina farurilor i-au văzut pe cei doi, pe Helmut și pe Hannelore, care se cuibăriseră strâns, pregătindu-se de somn. Din câte se părea, în zilele noastre doar rațelor alergătoare indiene le mai e dat să rămână împreună, până la moarte.

Estelle și Caroline s-au oprit puțin în parcare cu vedere panoramică, pentru o ultimă fotografie și rămas-bun. Burgul Achenkirch se înălța maiestuos printre stânci. Distant. Departe. Aparținând trecutului. Fără să își dezvăluie, sub niciun motiv, tainele.

– Mă întreb cât îi va trebui lui Philipp până își va da seama că ai plecat.

– Îi va explica Falk, a liniștit-o Caroline. La castel, este ceva cât se poate de firesc. Uneori, fetele dispar, în miez de noapte. Se risipesc în neant.

Un obiect luminos a urcat spre cer, apoi s-a spart în mii și mii de scântei, în noaptea întunecată. Castelul s-a colorat pe loc în albastru, verde, roșu și portocaliu. Potrivit tradiției, brigada de pompieri voluntari din Achenkirch încheia săptămâna sărbătorilor cu un foc de artificii. Strigătele de admirație ale mulțimii adunate în piață ajungeau, purtate de vânt, până la ele.

– Mă simt ca și cum totul ar fi în cinstea noastră, a spus Estelle.

– Am reușit, a fost de acord Caroline, convinsă de ceea ce spune.

– Un An Nou fericit! a urat Estelle.

Caroline a încuviințat, cu toată solemnitatea cuvenită. Și au ciocnit eternele lor sticle cu apă.

– Trebuie să dispărem de aici, a hotărât Caroline. Nu mai suport să văd pliculețe de ceai în fața ochilor.

– Vrei să conduci? a întrebat Estelle.

– Rămâi tu la volan, a refuzat Caroline.

Când au ajuns pe autostradă, Caroline adormise.

67

Soarele matinal strălucea glorios, în cinstea despărțirii. Se terminase. Grupul ce se reunise cu o seară în urmă trebuia acum să se împrăștie, imediat după micul dejun simplu. Îmbrățișări grăbite și promisiuni de complezență: vor rămâne în legătură, își vor telefona și își vor trimite e-mailuri și cine mai știe câte: „Ne vedem și peste un an? Cu toții?”

În planul secund, personalul intrase în pregătiri febrile în vederea sosirii familiei von Wegemann, a cărei reuniune anuală avea loc la castel, prin tradiție. Șaizeci de persoane. Nu mai rămânea loc de sentimentalism.

Kiki i-a arătat lui Falk blocnotesul ei plin de schițe.

– Nu mă simt în largul meu să scriu, a recunoscut ea. De desenat, însă, desenez oricând.

Falk a început să dea pagină după pagină, amuzat de schițele lui Kiki, unele dintre ele și colorate.

– Aveți talent.

– Nu suficient ca să am și serviciu, a completat Kiki, nemulțumită.

Falk a prins-o de încheietura mâinii și i-a vorbit cu multă căldură.

– Încetați să vă purtați ca un șomer de rând, care își caută serviciu. Aveți cu adevărat ce să oferiți unui patron. Patronii caută calitate.

– Ultimul la care am fost la interviu nu căuta absolut nimic, s-a revoltat Kiki. Nu dorea decât să sublinieze că el este cel mai bun.

– Și v-ar fi plăcut să lucrați pentru el?

Kiki s-a văzut luată pe nepregătite. Nu privise nicio dată lucrurile din acest unghi. Fusese atât de preocupată să facă față întâlnirii, încât nici nu îi trecuse prin minte să își pună întrebarea dacă i-ar conveni să își sacrifice timpul pentru Moll.

– Pentru acel pitic de grădină umflat? Nu! i-a răspuns ea onest. M-a lăsat să îl aștept două ore.

– Și ați pierdut postul încă înainte de a-l fi primit, a asigurat-o Falk, care știa unde greșise.

– Adică, ar fi trebuit să plec? a întrebat Kiki.

– Cam așa ceva.

– Dar nu aș mai fi avut cum să primesc postul.

– Și așa l-ați primit?

Kiki a înțeles ce îi sugera Falk.

– I-am arătat cât sunt de disperată și cât de dispusă la concesiile. Am stricat totul.

– El știe să conducă o firmă. Dumneavoastră știți să desenați. Fără dumneavoastră, e un nimeni. El are nevoie de dumneavoastră, nu invers.

Kiki a ridicat din umeri.

– Da, situația arată cu totul altfel, privită așa.

Apoi Falk a început să citească notițele lui Kiki.

„Nevoile mele sunt atât de modeste, încât îmi pot hrăni familia și din jumătatea mea de normă.“

– În asta constă tăria dumneavoastră. Nici nu aveți nevoie de serviciu.

Kiki și-a arătat îndoiala.

– Trebuie să încercați, a încurajat-o Falk. Fiecare are parte exact de atâtea șanse câte își oferă.

Privirile lui s-au îndreptat spre Bea, care își lua rămas-bun de la Judith, fără să se grăbească.

S-au îmbrățișat. Apoi Judith și-a luat geamantanul și s-a apropiat de Kiki, aruncându-și din mers talismanul, la un coș de gunoi. Kiki a privit-o mirată.

– Habar nu are soarta ce mi-ar trebui mie, i-a explicat Judith.

La drept vorbind, numai de ratări avusese parte ori de câte ori apelase la profeții. Încă de la vârsta de șapte ani avusese încredere în soartă, când fusese sfătuită să pună la păstrare un păianjen mort într-o cutie de chibrituri.

– În șapte ani, păianjenul se transformă în aur curat, o asigurase bunica ei.

Aur cu care să poată duce o viață de prințesă. Din nefericire însă, tot soarta a făcut ca fratele ei mai mic să aducă acasă o plantă carnivoră, căreia i-a oferit păianjenul lui Judith.

– Să nu mai aud niciodată de soartă, și-a spus Judith, gândindu-se mai bine.

Nu avea de ce să fie nemulțumită de viața ei. Avea o casă pe Blumenthalstraße, îi făcea plăcere să lucreze pentru Luc și își dorea să rămână apropiată de prietenele ei. Nici prin cap nu-i trecea să renunțe la ceva de dragul primului venit.

– Bea mi-a promis că mă va vizita. După ce își va rezolva toate treburile.

– Ești sigură că e bine?

– În horoscopul meu scrie că trebuie să fiu precaută cu marile schimbări.

– Cum poți să crezi în așa ceva? a zâmbit Kiki.

– Nu e bine să arunci totul peste bord. Astrologia este practic o știință. Cu totul altceva, față de turnatul plumbului în apă.

68

Peronul era pustiu. Doar Domul din Köln a întâmpinat-o pe Kiki la întoarcere, în după-amiaza târzie. Nu departe de acolo, de Podul Hohenzollern, pe care traversau Rinul și trenurile, și pietonii, stătea agățat, printre mii de alte lacăte, și lacătul lor. Într-o dimineață înghețată de noiembrie, își zgâriaseră inițialele pe el, îl prinseseră de grilaj și aruncaseră cheia departe, în apele Rinului, ca semn al iubirii lor veșnice.

Peronul era pustiu, la fel și casa lor. Greta, care până atunci se foise fericită de parcă și-ar fi recunoscut cartierul natal, cu cocotele lui, cu magazinele cu rochii de mireasă și casele de pariuri, dar și cu birouri de design, s-a schimbat la față. Simțea că era ceva în neregulă.

Fără Max alături, începea să vadă tot mai multe defecte ale locului, care ar fi trebuit reparate. Pentru început însă, și-a îngrămădit toate proiectele într-o cutie. Se hotărâse să nu mai facă mai multe lucruri în același timp. Și să trăiască mai simplu. *Slow down*. Acesta era cuvântul de ordine. Iar în prima noapte a dormit, în loc să muncească pentru mult-visata ei carieră. Luni dimineață s-a înființat la Estelle și i-a înmănat cutia cu machetele lucrate pentru serviciul de porțelan-ca-plasticul. Donație pentru serbarea de caritate. Proiectul ei, prezentat zadarnic în decursul celor treisprezece încercări de a-și găsi serviciu, nu se dovedise suficient de bun. Pentru moment, hotărâse să se ocupe

doar de Greta și de Coffee to go. Și își dorea să aibă un plan B, înainte de sosirea rezultatului. Mai precis să își poată purta singură de grijă. Și ei, și Gretei.

Marți, Kiki și-a reluat activitatea în cafeneaua din Piața Barbarossa. Mixa frappuccino și desena litere în spuma generoasă. Greta era la plimbare cu tanti Judith, care mai avea o săptămână de concediu.

– Aș vrea o cafea cu lapte, vă rog, s-a auzit o voce în spatele ei.

Era Max. Cu barba nerasă de șase zile. Epuizat, dar cu un zâmbet obraznic pe buze. Și cu un licăr șmecher în priviri.

– Puteți să vă faceți și singur, i-a răspuns Kiki.

Și ea putea să fie obraznică.

– O cafea cu lapte. Și o cutie cu praline.

– Împachetată pentru cadou? a cochetat Kiki.

– Da. Pentru o doamnă, a explicat Max. În semn de împăcare.

În spatele lui se adunaseră deja câțiva clienți. Dar Kiki nu s-a lăsat tulburată. A așteptat să dea în fiert cafeaua, i-a adăugat spumă de lapte și i-a întins comanda, cu tot calmul din lume.

– Cât de mare să fie cutia, ce-ar-fi-să-mai-stăm-de-vorbă? Sau mijlocie, să-ștergem-cu-buretele?

– Dimensiunea mi-a-fost-foarte-dor-de-tine, vă rog.

Kiki a luat două cutii de praline, fără să stea pe gânduri.

– Cred că tot nu e de ajuns ca să șteargă tot răul, a cântărit Max.

Iar Kiki a mai adăugat o cutie la teanc.

– Nu s-ar putea puțin mai repede? a sărit un tânăr hotărât de la coadă, din categoria celor care dau din faruri și la supermarket te lovesc cu căruțul în glezne.

Dar Max nu s-a lăsat tulburat.

– Ați putea să le împachetați puțin?

– La ce vă gândiți, când spuneți „puțin”? Partea din față sau din spate? I-a provocat Kiki.

– Și, și. Iar acum aș dori ceva dulce și pentru fiica mea.

Oamenii de la coadă, înșirați în spatele lui, au gemut la unison.

– Aveți o fiică? s-a arătat Kiki interesată, uitând cu totul de ceilalți clienți. Sunteți sigur?

– Cum să nu. O cunosc de când era doar o linie pe testul de sarcină.

– Asta nu înseamnă absolut nimic. Lumea din jur știe cel mai bine! i-a replicat Kiki. Un bărbat nu are cum să fie sigur, niciodată.

– Am fost de față când s-a văzut prima dată că îi bate inima, am fost de față la pregătirile pentru naștere, i-am cântat cât încă nu venise pe lume, am încercat să o ajut să se așeze în cea mai bună poziție pentru a veni pe lume, și imediat după aceea i-am numărat degetele. Micuța e cel mai mare eveniment din viața mea, după ce mi-am pierdut virginitatea, grație Corei Müller. Ce altceva să-i fiu, dacă nu tată?

Kiki și-a șters câteva lacrimi cu marginea șorțului și i-a pus comanda în față.

– Mai am o singură întrebare. Importantă. De viață și de moarte.

Care ar putea fi marea întrebare? Kiki îl privea, curioasă.

– Se poate trece în cont? a întrebat Max, fără să ezite. Sunt lefter.

Kiki a aruncat după el cu laveta, iar Max a prins-o din zbor, trăgând-o aproape, ca să o poată săruta.

– Cât mai durează povestea asta? a izbucnit expertul în stat la coadă.

– Și eu doresc să comand la fel, a spus muncitorul cu cască de constructor, căruia îi venise rândul.

În aceeași seară, Max s-a întors acasă. Kiki nu reușea să adoarmă. Era impresionată de generozitatea lui. Și îi era recunoscătoare. Dar oare era bine ce se întâmpla? Nu își putea lua gândul de la Eva, plângând.

„Greta va vrea să știe adevărul”, așa-i spusese Eva.

Se agitase toată seara prin casă, ca un tigru în cușcă. Trecuse de patru ori pe lângă bufet înainte să-i atragă atenția un plic ciudat. Scrisoarea! Rezultatul testului de paternitate. Plicul era deschis. Max știa de mult.

– Este fiica mea, i-a spus Max, simțind că ea nu adormise încă.

– De când știi?

– De câteva zile. Am optat pentru testul rapid. Va trebui să ne descurcăm fără mașină.

– Ești un escroc, a bombănit Kiki.

Max s-a mulțumit să-i zâmbească.

– Recunoaște și tu, povestea a fost mult mai palpitantă așa. Pe deasupra, nu era nimic neadevărat.

Kiki a oftat. Max era imposibil. Și irezistibil.

69

Frido își dădea toată silința. După patru sute optzeci de porții de pizza Casa di Mama de la Dr. Oetker, opt opriri la McDrive și o ușoară intoxicație cu pește la Nordsee grill, cumpărase o carte de bucate, cu o zi înainte de întoarcerea soției sale. *Bucătăria asiatică pentru începători*, alegerea lui. Rămăsese unica regiune de pe glob necucerită din punct

de vedere culinar de Eva. Din spirit pur de autoprotecție. Nu mai rezista, psihic, încă unei incursiuni la McDonald's. Și își dorea din toată ființa lui să îi facă Evei o surpriză, în prima seară: sushi. În vreme ce Eva își desfăcea bagajul, el îi și pusese la treabă pe copii. El pregătea orezul, Anna tăia conștiincios castraveți și avocado, Frido Jr. somonul, iar David răsucea totul în foi *nori* fripte, într-un dispreț total și visând la un hamburger. Lene, care ieșise de două zile din spital, supraveghea întreaga operațiune.

– Aveți nevoie de oțet. Fără oțet, nu merge.

– Arăți nemaipomenit! a exclamat Anna, când Eva a apărut în bucătărie.

Purta o pereche de jeansi scumpi, pe care îi cumpărase cu câțiva ani în urmă, intenționat mai mici, ca să aibă o motivație. De atunci, de câte ori dădea peste ei în șifonier, se simțea în pragul depresiei. Îi veneau ca turnați, deși se chinuse puțin să le închidă fermoarul. Indiferent cât de mult țineau cei din Achenkirch să sublinieze că nu era vorba despre o cură de slăbire, ea, Eva, se simțea mult mai bine fără cele câteva kilograme de care reușise să scape. Rezistase! Era mândră de ea.

Și hotărâtă să aplice în viața de zi cu zi experiența câștigată la Achenkirch. Prima măsură, respectarea orelor de masă.

– Înainte de Achenkirch, a recunoscut ea, am trăit ca Winnie the Pooh, eram mereu în căutare de ceva comestibil.

De acum însă, lucrurile se vor schimba. Dar, din clipa în care a auzit soneria, a înțeles că totul va fi dat peste cap, în ciuda bunelor ei intenții, chiar din prima zi. Simțea acea energie paroxistică, parcă mai imperioasă ca de obicei. Și până să apuce să-și facă un plan de a-i împacheta toată

povestea lui Regine, David a profitat să scape de frunzele lui de alge și a fugit la ușa de la intrare.

O persoană din serviciul civil al clinicii a împins în bucătărie scaunul cu roțile în care se afla Regine. La fel de strălucitoare și de multicoloră ca întotdeauna.

– În ce ai putut să te bagi! a strigat Regine, întinzând brațele spre Eva.

Nu te enerva, și-a zis Eva. Nu da semne de slăbiciune. Nu reproșa nimic. Nu te lăsa provocată. Columbo, cu stilul lui insistent de a intra în grațiile criminalului, nu mai era la modă din anii șaptezeci. Acum apăruseră anchetatorii *cool*, suverani, dispuși la conversații, dar fără implicări emoționale. Dacă infractorul nu dorea să vorbească, nimic mai simplu, vorbeau faptele.

– Ce soi de copil încăpățânat! a început Regine.

Ca și cum Eva ar fi avut doi ani și jumătate și ieșise cu tricicleta pe stradă, fără permisiunea mamei sale.

– Ca tata, probabil, i-a răspuns Eva.

Regine trebuia să priceapă că nu va scăpa cu o simplă conversație.

– Ce sens are să dezgropi trecutul? a rostit ea, tăios. Degeaba privești înapoi, nu se mai poate schimba nimic. Și atunci, la ce bun?

– Ca să îi pot înțelege mai bine pe oameni.

– Și ce ai înțeles tu acum, și nu reușiseși să înțelegi înainte?

– Că părinții tăi te-au exilat tocmai la Achenkirch. Pentru că plănuiai să fugi în lume. Cu Schmitz.

Anna, Lene și Frido Jr. și-au aruncat priviri furișe peste legumele, peștele și algele de care se ocupau. În timp ce Frido Senior se prefăcea prea ocupat să remarce furtuna

care amenința liniștea familiei sale. Clătitul, fiertul și umflarea orezului pretindeau toată concentrarea lui de bărbat. Iar David nici măcar nu se apucase din nou de treaba lui.

– Și acum aștepți explicații de la mine? a întrebat-o Regine de sus.

– Nu, i-a răspuns Eva cât se poate de simplu.

– Nu? a ezitat Regine.

Un cuvânt foarte reușit, acest „nu”. Trebuia să țină minte, pentru viitoarele ciocniri cu mama ei.

– Nu, a repetat ea, adăugând cu detașare. Estelle l-a invitat pe Schmitz împreună cu formația lui la gala de caritate. Unde cu siguranță voi găsi o ocazie să discut cu Henry.

O abilă mutare de șah, care transmitea în același timp că toată povestea nici nu avea prea mare importanță.

– Mănânci cu noi? a mai adăugat Eva.

Regine a început să fluture din mâini.

– Trebuie să stau de vorbă cu tine. Între patru ochi.

Eva nu a reacționat.

– Acum. Pe loc. În camera de alături, i-a ordonat Regine.

Eva a împins scaunul cu roțile în camera de zi. Mai avea mult de exersat ca să își poată păstra calmul mai mult de cinci minute. Abia închisese ușa, când Regine s-a dezlănțuit.

– Eu aveam șaisprezece ani. Henry, douăzeci și unu. Eram teribil de îndrăgostiți. În fiecare noapte fugeam de acasă să îl ascult prin cluburi, cântând hituri cu formația lui. Până venea tata să mă recupereze, personal.

– Și te-a expediat la Achenkirch...

– Henry a jurat că va veni să mă ia de acolo, imediat ce va aduna suficienți bani.

– Ca să vă căsătoriți în Scoția?

– Așa ne imaginam noi, în stil romantic, a încuviințat Regine.

– Tu aveai șaisprezece ani. Din ce voiăți să trăiți?

– Eram îndrăgostiți, i-a amintit Regine, plină de dezgust față de un asemenea capriciu mic-burghez. Nimic nu ne stătea în cale.

– Și Olga?

– A cunoscut-o când eu mă aflam la Achenkirch. Nu am știut nimic.

– Și de ce a mai venit la Achenkirch?

– Henry nu e un vânător de fuste. Nu a fost niciodată. A vrut să-mi spună adevărul în față. Și că Olga era însărcinată. Dar eu am fost atât de fericită când l-am văzut, convinsă că venise să mă ia de acolo, încât el nu a mai putut să îmi mărturisească nimic.

– Și atunci s-a întâmplat totul?

– Cred că a fost singura greșeală din viața lui. Simțindu-se pur și simplu copleșit.

– Nu te-ai temut că vei rămâne însărcinată?

– „Dacă porți ceva lila, nu rămâi însărcinată“, mă învățase bunica ta, Lore.

Dintre pernele canapelei a apărut un chip radios.

– N-am auzit nimic, le-a asigurat David, care se „rătăcise“ în drum spre bucătărie, preferând să se tolănească puțin ca să își verifice e-mailul pe smartphone, să nu își dezamăgească rețeaua socială. Eva l-a expedit imediat afară. Nu avea niciun chef să își vadă povestea vieții scoasă pe Twiter, concentrată în o sută patruzeci de semne.

– Bun, tu erai la castel și îți făceai bagajele, iar Henry a dispărut, pur și simplu.

– Am crezut că plecarea lui avea o legătură cu incendiul, într-un fel sau altul. Când l-am revăzut, era căsătorit, a spus Regine, clătinând din cap.

– Și ce a zis, când a aflat că ești însărcinată? a întrebat-o Eva, șocată.

– Tu ai reușit să ajungi cineva și fără tată. La ce ne trebuia nouă un Schmitz?

– El nu știe că sunt fiica lui? a întrebat Eva, îngrozită.

– Ar fi putut să facă o socoteală, i-a răspuns scurt mama sa.

Regine preferase să lase totul în suspensie, atâta amar de vreme. Tot ce ura Eva mai mult, incertitudinea, nesigurranța, o atrăsese dintotdeauna pe mama ei, cu o putere greu de învins.

– Mi-a fost mereu teamă să nu te ia de lângă mine. Atunci, după incendiu, toată lumea era pe urmele unei perechi de îndrăgostiți, care se ascuseseră în șură.

– Dar Henry era de mult plecat, când șura a luat foc.

– Asta am înțeles mult mai târziu. Roberta a răspândit zvonul, ca să distragă atenția de la ei. Pentru că ei au pus focul.

– Și Olga?

– A fost foarte drăguță, a recunoscut Regine. Și de ajutor. Întotdeauna m-a ajutat. Am înțeles de ce se îndrăgostise Henry de ea.

Eva a gemut. Regine vorbea despre toate și despre toți. Doar despre lucrurile cu adevărat importante din viața ei tăcea cu încăpățănare. Regine era fiica părinților ei, cu mult mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască vreodată.

– Olga este prietena mea. Amândoi au grijă de mine. Nu ai dreptul să îi faci nefericiți, a prevenit-o Regine.

Eva a gemut și mai adânc. Ce o împinsese să-și înceapă căutărilor? Mai exista oare vreo cale de întoarcere?

Marea serbare începuse. Copiii Evei se ocupau de ghidarea mașinilor în parcare clubului de golf. Înalta societate din Köln se întrunea acolo, în scop de binefacere. Erau de față și toate doamnele de marți.

Pâine pentru săraci. Și Chanel pentru Estelle. Reușise. La gala de caritate a clubului de golf strălucea în costumul ei roz, nou-nouț. De sub mânecile trei-sferturi ieșeau la vedere mânuși negre, iar croiala îi sublinia talia subțire. Fermoarul era perfect acoperit de jachetă și cizmele negre, cu tocuri amețitoare, îi încununau eforturile.

– Arăți extraordinar, i-a murmurat regele farmaciilor.

Și avea dreptate. Ceea ce Estelle citea limpede și în privirile invidioase ale celor din jur.

– Trăim atât de artificial. Nu mai cunoaștem senzația de foame, și-a informat ea prietenele îmbuibate. Nici nu ne dăm seama cât suntem de privilegiați că nu ne lipsec mâncarea și apa pe care să o bem.

De când scăpase de programul zilnic sever, de supravegherea autoritară și de permanentul „noi”, Estelle devenise foarte convinsă de virtuțile terapiei prin post.

– Nu mai reușeam să simt diferența dintre un gust bun și un gust și mai bun. Acum mă pot bucura din nou. Și mănânc mult mai puțin decât înainte, i s-a confesat ea unei doamne bine modelate cu botox, care purta un pandantiv ce cântărea cam cât slăbise Estelle la Achenkirch.

Estelle trecea de la un grup la altul și le vindea tuturor, cu simț de răspundere, bilete de tombolă.

– Practica ascetică ne deschide percepția esențelor, le șoptea ea acelor persoane atât de bogate, în momentul în care își deschideau portofelul.

Estelle reușea să-și convertească experiența recentă în bani lichizi.

– Nici nu vă vine să credeți câtă fericire aduce ascetismul, se înfoia ea, noua sa siluetă stârnind mult mai mult interes decât fotografiile copiilor înfomețați din foaiere. O săptămână de iad. În pustietatea aceluiași castel, îți venea să te spânzuri de gard. Dar odată scăpat din iad, știi cum arată paradisul.

Gândindu-se numai la scopul nobil al acțiunii sale, puțin îi mai păsa lui Estelle de argumentele nu tocmai oneste prin care reușea să facă rost de fonduri. Care în final au fost de cinci ori mai mari decât în anii dinainte.

În mod normal, nu era treaba ei să vândă biletele de tombolă, dar insistase să împartă premiile. De fapt, pe cele mai multe le donase chiar ea. Se simțea ca un Moș Crăciun, fără să mai țină seama de numerele lipite pe pachete. Estelle le împărțea pur și simplu. Așa se face că tocmai ea, bine-cunoscută pentru capacitatea sa de a lansa noi tendințe, s-a ales cu o săptămână de terapie prin post pe valea Altmühl, Thalberg cu o masă la un restaurant de pe Eigelstein, Frido și Eva cu un curs de tango, iar Caroline, care într-adevăr venise însoțită de Frank, *blind date*-ul ei, cu o sticlă de ulei de câneapă de pe valea Altmühl.

– Este un produs universal, a ținut să le explice Estelle. Se poate pune în salată, în cada de baie, se poate folosi și ca unguent. Sau ca subiect de conversație.

Produsele bio de pe valea Altmühl, donate nu de mult de producătorii locali pentru loteria Crucii Roșii din Achenkirch, au constituit atracția galei protipendadei din Köln. Miere, paste făinoase, coșuri cu cârnați, cidru, lumânări din miere de albine, ceai de hamei, săpun din lapte de oaie, carne afumată, produse din soc, amestecuri de ierburi: Estelle își

îndeplina cu maximă pricepere rolul ei de ambasadoare extraordinară a văii Altmühl. Și de binefăcătoare. Iar Max a dat lovitura cea mare, deși nu participase la loterie, primind un sac de cartofi, cât să îi ajungă pentru un an. La insistențele lui Estelle, care considera că știe perfect ce îi lipsește fiecăruia.

– Numai eu nu m-am ales cu nimic, deși mi-au trecut toate premiile pe sub nas, s-a plâns Kiki, după ce tombola se încheiase, iar ea rămăsese cu mâinile goale, ca de obicei.

– Cineva dorește să te cunoască, i-a spus Estelle, și a luat-o cu ea, traversând sala de bal spre masa de onoare, rezervată celor mai generoși donatori.

Kiki a tresărit, speriată. Johannes Thalberg stătea de vorbă cu un tânăr care avea un aer de student nonșalant, îmbrăcat în bluejeans, cu un tricou decolorat și o geantă de umăr ieftină. Arăta de parcă s-ar fi strecurat în adunare, ca să poată ajunge cât mai aproape de toți oamenii aceia cu greutate.

– Mai bine să nu deranjăm, a căutat Kiki să evite.

În ciuda rezultatului de la test, nu era sigură că Thalberg își dorea să îi fie prezentată din nou.

– Am găsit-o! a strigat Estelle nemilos.

Spre surprinderea lui Kiki, nu Thalberg s-a îndreptat spre ea, ci tânărul lui partener de discuție.

– Viktor Linke, i l-a prezentat Estelle. Sunteți oarecum colegi, a mai adăugat ea, îndepărtându-se împreună cu Thalberg.

Designer. Bineînțeles. Simțise de la început.

– Ai apărut exact la momentul potrivit, nu a ezitat Linke să o tutuiască din prima secundă. Oamenii ăștia cu nesfârșitele lor succese. *Boring*.

Kiki nu prea înțelegea nimic din ceea ce i se întâmpla.

– Știi ce am câștigat la tombolă? a întrebat-o Linke, strecurându-și mâna în buzunar.

De unde a scos o cutie de carton și din ea un pahar din porțelan-ca-hârtia, din setul donat de Kiki, pentru premii.

– Excelent! a exclamat tânărul. De clasă mondială. Mie de ce nu mi-a venit o asemenea idee?

– La ce atelier lucrezi? l-a întrebat Kiki.

– Cu designul n-am nicio treabă, mă ocup doar de cafea, a asigurat-o Linke.

– Coffee to go, a înțeles Kiki.

Nu era de mirare că se tutuiseră de la început. La Coffee to go toți erau, prin definiție, cei mai buni prieteni.

– La ce filială? s-a interesat Kiki, politicoș.

– Eu mă ocup de managementul recuzitei. Comand rolele de hârtie igienică, paharele de plastic, șervețelele. Chestii din astea.

– Sună interesant.

Kiki a întors capul. Unde să fi fost Max? Mai bine ar fi dansat, decât să discute probleme de serviciu.

– Vrem să renunțăm la plastic. O cafea onestă, o relație onestă cu partenerii noștri, un concept onest pentru recuzită. Am fost în negocieri cu Thalberg. Dar după părerea mea, habar nu are ce le trebuie barmanilor noștri.

Kiki a simțit că i se moaie picioarele. În fața ei se afla *chiar acel* Viktor Linke, una dintre cele patru stele din logoul Coffee to go. Stelele îi reprezentau pe fondatorii firmei care, studenți fiind, porniseră afacerea.

– Ai putea să ne faci un proiect, pornind de la ideea asta? a întrebat-o Linke.

Acum i-acum! Ca în fotbal. Ea era vârful de atac. La zece metri distanță de poartă. Trecuse de toți fundașii. Și rămăsese doar cu portarul, față în față. Nu mai trebuia decât să șuteze balonul în plasă. Kiki știa ce avea să urmeze.

Linke o va invita la el la birou, a doua zi. Când ea va fi nevoită să îi mărturisească, deschis, că, fără o bonă, nu mai era deloc stăpână pe timpul său. Poate făcuse o greșeală când insistase ca Max să se întoarcă la Londra, să-și termine studiile. Unde urma să plece chiar în zori, la ora 5.30, cu o cursă ieftină de Eurobus.

– Vino mâine la mine la birou ca să stăm de vorbă despre toate, i-a propus Linke.

Îi venea să-i sară de gât de bucurie. Dar atunci și-a amintit de Falk. Și de șomeri. Și de lista sa de eșecuri. Cu cel mai desăvârșit calm, și-a căutat o carte de vizită.

– Sună-mă la atelier, l-a rugat ea pe Linke. Îți vor stabili o întâlnire. Aș mai avea capacitate pentru câteva proiecte, la anul.

Januarie. Astfel îi rămâneau câteva săptămâni la dispoziție, în care să găsească pe cineva care să se ocupe permanent de Greta.

– Mai sunt trei luni până atunci, s-a plâns potențialul ei beneficiar.

Kiki își dorea ca Falk să poată fi mândru de ea. În acest moment nu avea voie să facă nicio eroare de tactică. Trebuia să-și păstreze calmul.

– Dă-mi un semn. Sunt convinsă că vom găsi o cale, l-a asigurat Kiki.

Și apoi a jucat totul pe o singură carte. I-a întors spatele și a plecat. Tremurându-i genunchii. Oare ce efect va avea? Nu se trădase cu nimic că își dorea din toată ființa un contract. Discutase ca o persoană capabilă să ofere ceva de valoare. Dar pe măsură ce se îndepărta, începea să se îndoiască tot mai tare că tactica abordată de ea fusese cea mai bună soluție. Și i s-a părut o veșnicie până ce Viktor Linke a ajuns-o din urmă, cu pași grăbiți. Și cu iPhone-ul în mână.

– Marți, 2 ianuarie. La ora 10, i-a spus el.

– Nu e neapărată nevoie să stabilim de pe acum, a su-
pralicitat Kiki.

– Da, și pe urmă să semnezi alt contract. Nici nu poate
fi vorba.

– Marți, 2 ianuarie, a confirmat Kiki. La ora 14. Dimineața
lucrez la atelier.

Sigur, nu era adevărat, însă trebuia limpede stabilit
cine era la comandă. Linke a încuviințat. Există oameni
care susțin că a învinge nu înseamnă totul. Dar mulți
dintre ei nu au tras niciodată lozul cel mare. Kiki se do-
vedise cea mai tare din ring. Nu Greta. Nici Max. Nici
Thalberg. Ea era comandantul în mica sa întreprindere.
Și se mândrea nespus.

Kiki a ridicat degetul mare către Estelle. Avea o întâl-
nire stabilită. O avea pe Greta. Îl avea pe Max. Și cartofi
pentru un an întreg. Ce mai putea să își dorească?

71

– Și? Ce ai de gând să faci? a întrebat Judith.

Se afla în toaleta clubului de golf împreună cu Eva, care
tremura de nervi, fiindu-i imposibil să stabilească serios ce
era mai important. Liniștea sufletească a familiei Schmitz
sau întrebările care îi stăteau ei pe suflet.

– E preferabil să nu abandonezi niciodată, o sfătuisese
Caroline. Știu din proprie experiență.

– Și ce faci în continuare? a întrebat-o Judith.

– Intenționez să mă ocup de domenii cu totul noi,
a spus ea.

Apoi a clătinat sticla de ulei primită și a dispărut.

Nu voia să-l lase pe Frank să o aștepte prea mult. Pentru Eva, era un exemplu. După ce pusese definitiv capăt căsniciei sale, îi mergea mult mai bine.

– Aventurile cu bărbați căsătoriți nu sunt de mine, o asigurase Caroline.

– Ce ai făcut? Arăți cu douăzeci de ani mai tânără, a întâmpinat-o Schmitz pe Eva.

Făcea proba de sunet, în grădină. Cum vremea se arăta neașteptat de prietenoasă, estrada fusese montată fără întârziere sub cerul liber. Un om de afaceri generos oferise o sută de fotolii-sac, care stăteau risipite pe gazon, ca niște mingi de golf uriașe. În douăzeci de minute, Schmitz și formația lui de pensionari aveau să cheme lumea la dans. Eva se simțea ca și cum ar fi avut o sută optzeci de ani, apăsată de o greutate de plumb.

– Am urmat o terapie prin post, i-a spus Eva, cu voce stinsă.

– De mult mă bate gândul să fac și eu asta, s-a entuziasmat Schmitz. Costumul meu de anul trecut, lucrat de Olga, aproape plesnește pe mine.

Schmitz a executat pe loc o piruetă, pentru ca Eva să vadă efectele talentelor culinare ale Olgăi asupra costumului său albastru-petrol, cu paiete. Henry și Olga formau o pereche fermecătoare. Avuseseră copii împreună și îi crescuseră împreună, își petrecuseră toată viața împreună, iar acum se bucurau de pensie, tot împreună. Ce treabă avea ea? În anumite situații adevărul nu servea nimănui.

– Am fost pe valea Altmühl. La un castel. Achenkirch, i-a spus Eva.

Schmitz a scăpat din mână cinelul pe care tocmai îl așeza pe stativ. Zgomotul puternic a speriat-o pe Olga, care amenaja ceva mai în spate standul de unde se puteau

cumpăra CD-urile grupului Schmitz & Friends. Eva se îndoia din ce în ce mai tare. Oare era momentul potrivit? Sau exista cu adevărat un moment potrivit?

– Burg Achenkirch, pe valea Altmühl, a repetat Schmitz, măsurând-o speriat.

– Nu pot decât să recomand locul. Iar în timp ce ții post, îți vin tot felul de gânduri, pe care nu le-ai avut niciodată. De unde te tragi? Încotro te îndrepti?

– Dar cum ai ajuns tocmai acolo? Pe valea Altmühl? a întrebat-o Henry, sperând probabil că totul era o pură întâmplare

– Mama a lucrat la castel. Demult. În 1965. Înainte să mă aibă pe mine.

Henry Schmitz s-a întors spre Olga. Gestul imperceptibil, ezitarea lui și tot tremurul. Eva a înțeles limpede că Schmitz știa totul. Nimic nu fusese întâmplător: micile daruri, excursiile, drumurile cu mașina, când o bombarda cu întrebări, și atenția pe care i-o acorda Schmitz ori de câte ori venea în vizită.

– Cred că Olgăi nu i-ar face bine deloc, s-a bâlbâit el. În valea Altmühl.

Eva a tăcut, obligându-l să nu se oprească.

– Ei nu îi place deloc să călătorească. La vârsta noastră, suportăm mai greu schimbările. Olga e fericită în mijlocul familiei.

Eva simțea că i se face rău. Fiecare cuvânt mai arunca încă un pumn de sare peste vechea ei rană. Ce drept avea ea să le distrugă bătrânețile celor doi Schmitz? Și cu ce scop? Ca de acum înainte să fie invitată la familia Schmitz în seara de Ajun și să demonstreze, cântând colinde de Crăciun, că moștenise talentul tatălui ei? Iar Olga să pregătească vestitul ei tort onomastic și pentru

cei patru nepoți cei noi? Sau să se lupte cu ceilalți urmași pentru averea lui Schmitz?

La un moment dat a privit în spate și a constatat că Olga nu mai era singură. David o adusese și pe Regine pe terasă. Ce s-ar fi întâmplat cu mama ei, dacă totul ieșea la iveală?

Și dacă vecinii se transformau în dușmani? Eva își căuta febril în minte cuvintele pe care le păstra pregătite de atâta amar de ani.

– Ai vrut să mă întrebi ceva? a spus Henry, simțind lupta care se dădea în ea.

Construia o punte, special pentru ea, ca să rostească ceea ce el știuse dintotdeauna. Iar Eva nu își va mai putea lua înapoi cuvintele, niciodată. Obligată să trăiască sub greutatea lor, toată viața. Ce era de făcut?

72

Concertul a început în forță. Regine dădea din cap în ritmul muzicii. Olga dansa vioi în spatele tarabei, iar Eva s-a hotărât să se apropie de ele. Regine nu a îndrăznit să o întrebe nimic. Și-a extras din geantă un pliculeț cu un amestec de ierburi și și-a condimentat mâncarea pe care David i-o adusese de la bar.

– De când am fost în India, am sentimentul că mâncarea europeană nu are niciun haz, a urlat în urechea Evei.

Mama ei rămânea consecventă cu ea însăși. Probabil că și în avion se simțea mai îndemânică decât pilotul, cu puțin exercițiu de încălzire. Și, în orice caz, știa că nu avea de ce să se teamă.

– Nu m-am încumetat, a recunoscut Eva.

– Îți mulțumesc, a spus Regine.

Pentru prima oară, după multă vreme, nu avea pregătită nicio replică.

Ce ciudat! Eva se dusesese la Achenkirch să își caute tatăl. Și în cele din urmă își găsisese mama. Atunci a înțeles totul.

– Secretele seamănă cu cartofii, i-a explicat Regine. Dacă le lași să fiarbă suficient, se desfac de la sine.

– Am să îi spun totul în față. Măine, a contrazis-o Eva cu tărie. Trebuie să discutăm în liniște. Fără Olga.

– Fără Olga. Și fără copii. Și eu am trecut prin asta. Patruzeci de ani. Și acum aș avea mai mult de pierdut decât de câștigat.

– Îl iubești? a întrebat Eva.

Regine s-a oprit din mâncat. S-a uitat spre scenă, unde Schmitz cânta și sălta în toate părțile, ca o minge din cauciuc, răspândind în jur bună dispoziție și bucurie de viață.

– Uneori, a mărturisit ea, zâmbind involuntar.

– Nu-i un răspuns! s-a revoltat Eva.

– Uneori mi se părea îngrozitor de mic-burghez, a insistat Regine. Și alteori eram din nou îndrăgostită de el. Și atunci visam că am putea fi o familie cât se poate de normală.

– Ați avut o aventură adevărată?

– Ce-ți imaginezi tu? s-a apărat Regine cu tărie. A fost un singur episod. O gafă.

– Și vrei să te cred?

Regine a încuviințat cu toată convingerea.

– E foarte ușor să faci sex. Dar să nu faci sex, vreme de patruzeci de ani, cu bărbatul pe care îl simți aproape, este o performanță.

Apoi a făcut un semn în direcția Olgăi și a continuat.

– Mie nu mi-ar fi ieșit niciodată nimic atât de bine ca ei. Dacă ne-am fi căsătorit, acum am fi fost divorțați de treizeci

și opt de ani și nu am mai fi schimbat niciun cuvânt între noi. Așa, putem fi împreună până la moarte.

Un val de aplauze. Schmitz s-a apropiat de microfon, ca să anunțe piesa următoare.

– Există melodii de la care pornesc mari povești de iubire. Și de câte ori le asculți, te gândești la prima ta dragoste. Și la ce s-a ales din ea.

Și apoi a început să cânte. O melodie veche. A lui Doris Day. Pe care Regine o fredona mereu, gândindu-se la el.

*You won't admit you love me.
And so how am I ever to know?
You always tell me
perhaps, perhaps, perhaps.*

Evei i-au dat lacrimile. Și imediat a apărut o mână, de nicăieri, oferindu-i un pachet de batiste. Kiki se afla alături și se smiorcăia și ea, din pură solidaritate. Și Caroline, Judith, până și foarte ocupata gazdă, Estelle, toate își făcuse timp să vină la concert, strânse în jurul ei. Ascultau muzica, braț la braț. De ce erau iubirile atât de complicate? Și prieteniiile atât de simple? Eva știa prea bine că doamnele de marți veniseră acolo pentru ea. Și că se putea bizui pe ele. Întotdeauna. Chiar dacă greșeau, rând pe rând. Se bucurau să mănânce împreună. Și să bea împreună. Și să bârfească, să râdă, să se certe și să se împace. Și, o dată pe an, să facă o călătorie. Împreună. Anul viitor. Și în fiecare an ce avea să vină. Până la sfârșitul vieții. Dacă nu se schimba nimic. Și mâine va sta de vorbă cu Henry Schmitz. Mâine. Mai mult ca sigur.

Cuvânt de încheiere

Valea Altmühl există, desigur. Cu părere de rău însă, nu și castelul Achenkirch. Păcat. Altfel aş pleca direct acolo, pentru o săptămână, fără să stau pe gânduri.

Împreună cu extraordinara mea prietenă Kerstin Gleba, de altfel și redactorul cărților mele, care îmi arată întotdeauna calea cea bună, sugerându-mi totul cu delicatețe prin formule de genul „Bineînțeles, e doar decizia ta, însă...”. Și ar trebui să îi luăm cu noi și pe Peter și pe Aimée. Ne-ar prinde foarte bine o săptămână de concediu, departe de computer.

Sub niciun motiv nu ar fi bine să lipsească nici Christian și Ruth, Andrea și Marc, Peter (cel din HH), Jane, Peter și Jolanda, Gesina și Florian, Pia și Paula și Michaela, întotdeauna atât de aproape de noi. Copiii, cățeeii și șoarecii de bibliotecă ar fi și ei, desigur, bineveniți.

Și pentru ca locul să fie plin, ar fi minunat să avem alături de noi și simpatica echipă de la Kiepenheuer & Witsch, pe toți cei care dau viață nu doar colilor albe de hârtie, ci și serilor în societate și

ringurilor goale de dans. Iar Marc Conrad nu ar trebui să lipsească, sub niciun motiv, chiar cu riscul de a te trezi a doua zi cu șapte proiecte noi pe masa de scris.

De un loc de onoare se vor bucura la castel iubiiții mei Peter Jan, Lotte și Sam care, cu multă răbdare, mă văd dispărând zilnic în exilul meu scriitoricesc.

Din nefericire însă, castelul Achenkirch este doar o plăsmuire de-a mea. Așa că nu îmi rămâne, deocamdată, decât să vă mulțumesc tuturor. Pentru că îmi dați ascultare. Și inspirație și curaj. Și pentru că îmi citiți manuscrisele. Cu răbdare și umor.

„În orice dezavantaj există un avantaj”, a spus mare filozof olandez Johan Cruyff. Așa cum văd eu lucrurile, în situația noastră avem avantajul că într-o bună zi tot vom putea să petrecem. Cel puțin șapte ore la rând. Fără să lipsească nimeni.

„Primum non nocere. În primul rând, să nu faci rău.“

MONIKA PEETZ, 7 zile fără

Doamnele de marți. Și noua lor aventură.
Cinci prietene, cinci personalități atât de diferite, dar urmărite de același gând: să lase în urmă agitația lumii în care trăiesc, să scape de griji și să slăbească. Așa sună porunca. Iar noua lor aventură se va dezlănțui la Achenkirch, un castel izolat, transformat în hotel, o împărăție a curelor de slăbire. Șapte zile fără distracții. Fără telefon, fără internet, fără bărbați, fără familie, fără serviciu. Dar, din păcate, și fără mâncare. Teoretic. Chinurile foamei, regulile stricte și problemele din ce în ce mai sâcâitoare le împing să recurgă la tot felul de tertipuri, amenințând serios succesul escapadei lor. În loc de relaxare – neînțelegeri, certuri și nopți albe. Iar Eva se va confrunta cu cea mai grea încercare din viața ei. Și va descoperi că există secrete de familie de care e bine să nu încerci să te apropii niciodată...

antalis
Just ask Antalis

Această carte a fost tipărită pe
hârtie distribuită de Antalis
www.antalis.ro

ISBN 978-606-8564-13-5

www.baroquebooks.ro